

## Любко Дереш Культ



### Аннотація

*Перший роман молодого автора відразу набув розголосу серед читацької аудиторії, а в деяких колах, немовби виправдовуючи свою назву, став майже культовим. Напружена інтрига, динамічний сюжет, яскраві образи, вишуканий гумор – ось складові його успіху. В той же час «Культ» став своєрідним підсумком більшості літературних пошуків 90-х років минулого століття.*

Любко ДЕРЕШ

Культ

### Частина 1. АМАЛЬГАМА

1.

Багато хто запитував його, чи він, бува, не той Юрко Банзай. Ні, відповідав Юрко Банзай, посміхаючись. Ми навіть не родичі, – відразу ж випереджував наступне запитання.

Банзай учився на п'ятому курсі біофаку. Як одного з кращих студентів, його скерували на практику в один коледж, відгалуження від універу, на викладання біології у старших класах. Відверто кажучи, доти, доки Банзаю не сказали, як називається те місто, він навіть не підозрював про його існування. Мідні Буки.

Дуже далеко розташоване, їхати дві з половиною години, та ще й потягом, який зупиняється біля кожного стовпа, наче кобель спанієля.

Банзай переїхав у Мідні Буки в кінці серпня. Він винайняв однокімнатну квартиру в старезній триповерховій будівлі. Страшна немов атомна війна бабця-баптистка змусила передплатити їхній баптистський вісник, а разом і місцеву газету "Патріот", де працював редактором її син. Газета не користувалася шаленою популярністю, проте хтось її та й купував. Часопис розповідав про найновіші рішення райради, міські новини. Не цурався й вічних тем: звалтування, вбивства, випадки розтління малолітніх та інші перчені штуки, які так подобаються пенсіонерам.

Ось уже тиждень, як він працював у коледжі. Навчання почалося 28-го, що само по собі було поганим знаком. (Завжди як не в людей, уже вкотре повторили собі під ніс учні.) Люди розумні рубали дрова і скуповували свічки перед тим, як ті різко подорожчають із першими вимиканнями світла. Зима обіцяла бути холодною, темною та безнадійною. "Принаймні, –

подумалося йому, – у Мідних Буках не вимикають воду, на відміну від Львова".

Щоденно, крім неділі, Банзай виходив з хати з великим гірським наплечником за спиною. Хоча у "єрмаку" лежало всього кілька книжок, пара загальних зошитів та канапка з двома яблуками, він ніколи не проміняв би його на звичайну сумку, а тим паче на кульок. Юрко Банзай вірив у щирість слів Карлоса Кастанеди, а дон Хуан, незабутній учитель Карлоса, радив носити все виключно на плечах.

До речі, про яблука: Банзай прочитав, що піддослідні студенти, які з'їдали два яблука щоденно, почували себе набагато краще й інтелектуально вище за тих, котрі яблук не їли. Такі факти дуже пройняли Банзая, тому що він був якнайчужнішої думки про свій інтелект і старанно плекав та зрощував його у сприятливому середовищі. Але загалом він був скромним хлопцем, і ніхто (за винятком хіба що однієї-двох осіб) не здогадувався про глибинний символізм акту поглинання паперівок.

2.

Його тато хотів, щоб син пішов по батькових слідах і став юристом. Син, тобто Юрко Банзай, цього аж ніяк не хотів і потайки вирішив ще у восьмому класі, що набагато краще бути сільським вчителем біології, ніж нотаріусом чи ще якоюсь потворою. Поступлення на біофак стало першою справжньою тріщиною у їхніх і без того натягнутих стосунках. Усі наступні з'явилися в ході навчання, і тепер Банзай збирався приїжджати до тата й бабці лише за рештою речей. І не показуватись у Львові до Різдва. А ще краще – до Вербної Неділі.

3.

За часи навчання на біологічному факультеті Банзай тричі потрапляв у реанімацію.

Першого разу це сталося навесні першого курсу. Він намагався синтезувати LSD-25 із певного виду спорині – пліснявого грибка. Коли грибок було проковтнуто, у нього почалося сильне запаморочення. Банзай кращий кумпель – Сергій Мокоша, який усім представлявся як Дош, – знайшов безтямного Юрка у квартирі на кухні. Банзай мав диявольське щастя, що забув замкнути двері.

Наступного разу, на другому курсі, він вирощував у себе вдома священні мексиканські гриби роду Строфарія, які нібито містять психотропну речовину псилоцибін. Експеримент не вдався, тому що замість чарівних строфарій у Банзая проросли бліді поганки. Після того, як його відкачали вдруге, Банзай дуже довго подумки (і дуже часто – вголос) кляв недбалість усього відділу мікобіології, всіх педантів-аспірантів та всю кафедру з прибиральницями разом узятими.

Третій раз мало не став для нього фатальним. Це було якраз після Дня міста Лева на четвертому курсі, коли від нього пішла його кохана Соломія. Він з'їв три прекрасні екземпляри мухомора червоного, якого, знову ж таки, виростив у домашніх умовах із крадених на кафедрі мікобіології спор. Він узяв на віру слова подружжя Уоссон, які стверджували, що мухомор є славнозвісною індуїстською сомою, і що гриб може подарувати незабутні психоделічні пережиття. Але на власне розчарування, окрім дивних великих барвистих плям, жодних інших галюциногенних переживань він не отримав. Коли різь у шлунку стала пекельно-нестерпною, він подзвонив у швидку. Пік інтоксикації був, напевне, найпаскуднішим відчуттям у його житті. Голова нестримно крутилася, суглоби виломлювало диким болем, шлунок палав токсичним вогнем, і все, що не було закріплено в його кишківнику, вихлюпувалось із обидвох виходів. Ніхто з персоналу чи родичів (а їх було всього двоє – тато і бабця) так і не сказав йому, наскільки близько він зумів підійти до краю.

4.

Його кращий товариш Дош вивчав межі реальності за допомогою спиртних напоїв, проте це не заважало йому бути досить-таки успішним студентом. Разом із Банзаєм вони вчилися на біохімії й обидвоє схилили голови у пошані перед величчю циклу Кребса. Вони навіть планували видати кілька страшенно розумних і глибоких книжок на цю тему. Банзай подумки вже бачив, як він розкриває одну дуже вчену книжку й читає:

Видавництво "Наукова думка" готує до друку:

Банзай Ю., Мокоша С. "Ілюстрований путівник по циклу Кребса в алегоріях"

Банзай Ю., Мокоша С. "Цикл Кребса для "чайників"

Мокоша С., Банзай Ю. "Цикл Кребса в прислів'ях і приказках" (видання друге, доповнене і

перероблене)

Ще було б непогано написати стереографію (тобто наукову роботу, виконану двома людьми) на тему: "Слово на захист фекалотерапії". Нехай знають, що не сечею одною можна зцілитись.

5.

Банзай стояв, спершись на підвіконня, навпроти кабінету директора. Він мав на меті з'ясувати, кого, де і скільки він буде вчити. Директор саме балакав по телефону. Судячи з підлабузницького тону, це була дружина. Юрко вирішив, що тактовніше зачекати за дверима.

На протилежному кінці підвіконня сиділа якась мала, не то десяти-, не то одинадцятикласниця, не красуня, та все ж доволі симпатична. Вона втомлено зітхала, слухаючи теревені якогось хлопця, що вився коло її ніг. Той дурнувато посміхався й розказував своїй пасії якусь вельми нецікаву бувальщину:

– О, ну і ми з Андрійом включили ту штуку в її хаті, знаєш? Шо там такі бульки міняються?.. – хлопчина аж упивався, мало не захилюючись, власною історією. Весь його вигляд показував, що, з одного боку, соромився того випадку, а з іншого – пишався своєю зухвалістю, що він, мовляв, потрафить розказати ту оказію дівчині.

– І ми дивимось на ті бульки, а тут заходить її мама! – хлопака буквально сочився слиною, так його те тішило й розбурхувало. – А булька якраз прийняла форму... ну, ти знаєш, чого, а мама... Ну, форму відомої речі...

– Член, чи шо? – байдуже кинуло дівчисько.

Якраз із дверей вигулькнув пан Андрій, і Банзаю не довелося побачити реакцію хлопця. Звалився без дихання від апоплексичного удару, не інакше. А мала, мабуть, байдуже глянула на тіло й апатично попленталася коридором.

Директора звали Андрій Ярославович. У нього було начебто єврейське прізвище – Вайсготт, хоча чоловік виглядав дуже навіть по-українськи. У своєму дорогому фотелі він сидів чинно й поважно, з високо піднятим підборіддям, наче хетський цар Суппілуліума I. Вони потисли одне одному руки (Юрко зауважив, що робилося це з такою міною, наче пан Андрій жартома здоровався за руку з п'ятирічним хлопчиком – "О, хлоп'я хоче виглядати як дорослі? Дай дяді руку! Покажи на пальчиках дяді, скільки тобі рочків!"); пан Андрій запропонував пану Юрієві ("Чи, може, просто – Юра?" – спитав він, хитро мружачись у котячі вуса) сісти на кріселко з дешевших.

Пан Андрій витримав довгу паузу, змусивши Банзая почувати себе незручно. Пан Андрій незадоволено плямкнув губами, наче йому було впадло розповідати якомусь там Юрасикові про філігранні справи коледжу. Нарешті пан Андрій зітхнув і почав розказувати. Він вирушив у довгу мандрівку часом, торкаючись моменту заснування, нагадуючи про устав коледжу, про те, що його писали, порівнюючи з уставами різних допотопних гімназій, включно з тією, де навчався Пушкін; торкнувся нетрадиційного підходу до дітей, нетрадиційного способу викладання, сказав, що його, Юри, не-традиційний вигляд буде сприяти нетрадиційно високому рівню успішності і цілком пасуватиме до їхніх нетрадиційних традицій у коледжі. Торкнувся ноткою печалі трагічної загибелі попереднього директора, але відразу ж залився легковажним сміхом і сказав, так, між ними, що, з іншого боку, то й добре, бо попередній директор був алкоголіком і хворів сатиризмом. Ще пан Андрій висловив сподівання, що Юра знайде спільну мову як із учнями, так і з викладацьким колективом. Після того, як вони потисли на прощання руки (пан Андрій знову усміхавсь у вуса), директор запропонував йому часом заскакувати до нього в перервах на каву з коньяком. Банзай дипломатично-невизначено кивнув головою і сказав: "Можливо, можливо, дуже навіть можливо". Він пішов зиркнути на свій кабінет.

6.

Кабінет був на четвертому поверсі. Поряд із ним були нірки психолога та хіміка, пана Ярослава. Директор так патетично і з таким трепетним пієтетом говорив про Банзаєву кімнату, що той почав думати про неї вже не інакше, як про Кабінет, із трьома вентиляторами з червоного дерева під стелею, які мірно розсікають повітря, з велетенським письмовим столом із ебену та надсучасним антигемороїдальним кріслом із поручнями та вшитим у сидіння масажером "Сідниця-1". Та ще й з панорамним дзеркальним вікном на всю стіну.

Ледве Банзай відчинив замкнені на ключ двері, майже відразу ж закрив їх і пішов далі

коридором, гадаючи, яким це дивом потрапив у стінну шафу...

Аж коли пройшов увесь четвертий поверх ушосте, серце підказало, що ота стінна шафа й БУЛА його Кабінетом з вентиляторами, ебеновим бюрком та панорамним затемненим вікном.

7.

У нірці було вікно, дуже щільно заставлене всілякого роду таблицями та графіками. Ще там був мацьопкий письмовий столик з лакованої вагонки і мала книжкова шафа, яка у порівнянні зі всім іншим виглядала просто велетенською. Банзай прочинив вікно, впускаючи гостре гірське повітря. Шиби виходили просто на ліс. Якщо висунутись із вікна до пояса й подивитися праворуч, то можна побачити дівчат у гуртожитку.

Наступні три години Банзай впорядковував свій кабінет.

1.

Сусідами по нірках були психолог та хімік. Обидва виявилися дуже одіозними та неординарними типами.

Психолог був лисим старим чоловічком з молочною куцою борідкою (Банзаю він до сміху нагадував верховного папу Смерфа). Повністю його звали Дмитром Дмитровичем Хорсою, однак він усіх просив кликати його просто Діма. Навіть учні мусили так його звати, бо на будь-яке інше звертання він просто не реагував. Поза очі Діму кликали "психо-хологом", тому що він сміявся високо й дзвінко, так що було виразно чути кожне "хо-хо-хо!". У Діміній нірці висів чорно-білий плакат Бітлів, котрі переходять вулицю по "зебрі", причому Джон Леннон – босий. "Новий рік, Мироська, "Мішель" і мастурбації у ванній", – бувало, мурмотів він, ностальгійно вдивляючись у плакат. Кожного разу, коли Банзай приходив до нього на каву (що не кажіть, а кавувати з Дімою та хіміком приємніше, ніж із директором), у тракті розмови Діма, тримаючи в руці філіжанку, підходив до плаката й барабанив нігтями двох пальців по голих ступнях Джона, примовляючи: "То знак. Дуже важливий знак, друже. Вір мені на слово, Банзаю, то знак". Діма єдиний із дорослих називав Юрка Банзаєм. Ще він (психо-холог тобто) постійно запитував, коли ж Банзай нарешті зробить собі сеппуку, ніколи, правда, не пояснюючи, що воно таке.

Ще у Діминому кабінеті висів легкий гострий аромат "трави". Його дуже потішало спостерігати за учнями, які заходили до кабінету й починали несвідомо принохуватись, водячи носом та здригаючись від знайомого запаху, мов собаки. Особливо його веселила реакція Банзая – ще жодного разу йому не вдалося приховати нервового перешарпування цілим тілом. У такі моменти Діма підскакував до нього і, пританцьовуючи довкола, вигукував: "Ага!.. Ага!"

Пан Ярослав, якого Банзай звав просто Славком, був також дуже загорнутим чуваком. Худезний, з довгим смоляним волоссям та чорною бородою, в піджаку зі шкіряними латками на ліктях, під час "вікон" він практично не вилазив із комп'ютера, хіба що інколи приходив посидіти під Поллом Маккартні. На його лиці панувала особлива, блакитно-сіра комп'ютерна засмага, а окуляри, наче живі дерева, щороку нарощували собі додаткові кільця-лінзи.

Під табличкою з написом "Кабінет БІОЛОГІЇ" Юрко чорним Діминим маркером великими літерами написав:

Б А Н З А Й

Хай знають.

2.

Поступово, з плином часу та навчання Банзай знайомився зі всім тим так званім "викладацьким колективом".

Він зазізнався зі вчителем української мови та літератури, паном Лісуном, який мав вигляд стовідсоткового гоміка, та з його дружиною, вчителькою мови та літератури – панею Полісункою, котра виглядала, як стовідсоткова лесбіянка. Якимось дивним чином разом вони склали досить непогану пару.

Він познайомився з Держиславою Черевухою, маленькою засушеною, наче мертвий горобець на стриху, старушенцією, викладачкою світової культури. Вона була сивою, але малювалася на фіолетово, щоб бути схожою на Мальвіну. У її класі на стіні висіла велика репродукція, гарна, щоб не сказати, – чарівна. Під репродукцією писало:

СОБАКИ У ФІОРДІ КАНДЕРДЛУАРССУК

І справді, два псиська розляглися на снігу й ліниво поглядали на отой засніжений фіорд

Кандердлуарссук. Пані Слава дуже любила своїх песиків і казала, що той зліва – це Еріх, а справа – Марія. Якось Банзай мав необережність похвалити її колекцію поштівків різних класиків та імпресіоністів. Пані Держислава впала в екзальтацію, властиву лише дуже відданим колекціонерам, і сказала, що у неї вдома є рівно 3427 поштівків, ні однією менше, і вона нізащо не понесе їх на продаж, навіть якщо в хаті не буде ані крихти хліба й жодного тома Еріха-Марії Ремарка. Майже щодня вона приносила йому папки поштівків і щоразу нагадувала, щоб він прийшов ще й завтра, бо тоді вона принесе ЩЕ БІЛЬШЕ нових, справді раритетних карточок, які в цілому коледжі належно можуть оцінити лише вони двоє. Банзай справді приходив наступного дня, переглядав чергову спухлу від поштівків течку, з якої навсібіч стирчали Моне, Тулуз-Лотреки, Дега та Ван-Гого. Натомість він отримував різні цікаві книжечки для читання у вільну хвилину. У пані Держислави був дуже фаніний кіт – чорний худезний вуличний волоцюга, який, кажуть, мешкав у коледжі ще до приходу великих людей з-за гір. Старенька вчителька стверджувала на повному серйозі, що іноді, будучи в доброму гуморі, кіт розмовляє. Звали kota Василем.

До слова, пані Слава також запрошувала його на чай з печивом (не кава – у неї тиски). Банзай уже вкотре здивувався: усі так запрошують одне одного, а самі лишайються на місці й п'ють свою подать на самоті.

Ще коледж мав власного письменника, за професією – вчителя географії. Усі свої графоманські дітища (серед них "Її рота ворота, оченят її блиск", "Я йду від тебе, моя мила", гіт графоманського сезону "У пошуках незайманки" та реакційний памфлет, що приніс йому популярність, – "Буржуа з печери Кро-Маньйон") цей імпозантний пан ("Дзвін": "Мабуть, найперспективніший автор, доступний сприйманню не лише старшому, збагаченому духовно поколінню, але й молоді"; "Плерома": "Кічмен №1 на теренах Галиції та Людомерії") підписував твори майже власним іменем: Вітайль Ханігін-Тичинда. Він говорив, у силу власної гаркавості, наче вуйко з Канади, так, що усі літери "P" у його мові самі по собі перетворювалися на "R".

І взагалі, він, напевне, уявляв свою балачку записаною латинкою, як старі українські часописи, що виходили за Польщі. Якщо раніше гаркавлення драгувало його, то з приходом письменницької слави це навіть набуло в очах пана Вітайля певного діаспоритянського шарму. Він завше говорив дуже масно й пишно, як і пасує тим, хто показово носить вишиванки й друкується у часописі "Дзвін":

– Доброго дня, пане Югію. Як ся маєте, пане Югію? Чи малисте пгнємні сновидіння, пане Югію?

Із кожним новим запитанням Ханігіна-Тичинди Банзаєві кортіло йому відповісти: "Не Ваша пся спгава, пане Віталію".

Загалом, дуже живописний "колектив". Але це було ніщо у порівнянні з тими нещасними, ображеними на весь світ жертвами абортів, яких чомусь звикли так ласкаво називати учнями.

3.

Перед своїм першим уроком Банзай дуже переживав. Як не хвилювався уже з часів сесії на третьому курсі, після якої, здавалось, усі ендокринні залози, пов'язані з емоціями, раптово атрофувалися.

Викладач біології – Інокентій Ярилов, у миру Кеша, – який поступився частиною пастви (бо вже не мав сили осіменити кожного учня своїм священним біо-словом), сидів там, в аудиторії, посміхаючись в очікуванні фанної забави. Банзай зайшов у клас.

Усі втупились у нього. Середнього зросту, коротка акуратна зачіска, невеликі бакенбарди, темні, як і волосся. Баки, як у Траволти в "Бріоліні". Велика біла футболка з кольоровим словом

Y E S

розфарбованим у стилі "Мамо, я малюю!". Добре спокійне лице флегматика. Під словом "YES" пише "the new art-rock generation". Великі сірі балахонисті штани з глибокими кишнями та з додатковими кишеньками на колінах.

– Ну що ж, – зітхнув він, переводячи погляд з одного безжального обличчя на інше. – Мене звати Юрко Банзай, звертатися просто – Юрко.

Якусь жахливу секунду Банзай усвідомлював, що йому більше нічого сказати. Ніби внутрішні голоси нарешті захлинулися порожнечою.

Тут у голову стрелила дурнувата думка. Колись із його класом молода психологічка, яка

прийшла знайомитися, зробила саме такий трюк:

– Давайте зараз по черзі вставайте, називайте себе і кажіть, чим ви пишаєтеся у своєму житті... з чого ви горді...

Банзаїв погляд мимоволі скошувався на скептичне обличчя біолога, від чого в животі утворювалася порожнеча, немов у вакуумній камері. В класі розпухала, мов "Тампакс" в унітазі, задушна тиша. "Ні хріна не вдалося", – промайнуло в голові, як раптом почув чийсь приємний голос; він глянув на свою рятівницю. Це була та дівчина, яку він сьогодні бачив у такому апатичному стані:

– Мене звати Дарця Борхес, я горжуся тим, що прочитала всього Кінга і Воннегута. І маю повну колекцію альбомів Джиммі Гендрікса.

У класі хтось тяжко зітхнув, а хтось пробурмотів: "Апять та дура".

4.

Потім учні стали жвавішими, ба навіть навіженими. І вже кожен хотів сказати, як його хрестили і чим він любить бавитися. Банзай старався запам'ятати кожного хоча б на ім'я. Був один чувак, який назвав себе Андрієм Семпльованим і сказав, що він кайфує від електронної музики і групи "KMFDM". Ще один казав, що він гордий з того, що вже мав струс мозку, перелом ребра, ноги і пальця на правиці, і все це після однієї аварії на мопеді, і тепер він ні фіга не боїться. Ще якась дівчина, підлиза до цибулин волосся на лобку, сказала, що вона пишається тим, що вчиться у "Шкурі Оленя" (так тут називали той коледж) і гордиться тим, що у неї буде такий викладач біології. Ще один, Ромко Малаялам, сказав, що він є РУН-вірівцем і вмє грати на трубі. Малаялам був найволохатішим із хлопців у класі. Були такі, котрі гордилися тим, що вони пацани, були такі, що пишалися своєю класною керівничкою або власним вмінням грати на "веслі". Банзай, здається, став на правильний шлях.

Після уроку до нього підійшло кілька дівчаток-підлиз спитатися, до чого їм готуватися на завтра, але Банзай не міг відірвати погляду від тої Дарці Борхес, що сиділа самотою на задній парті й сумно визирала у вікно. Вже вкотре за сьогодні Банзай звинуватив себе у педофілії.

Коли натовп підлиз потроху спав, Юрко побачив Семпльованого, що крутився біля дошки, спершу мацькаючи руки крейдою, а потім облизуючи білі пальці. У того була коротка зачіска з вишневою мілієрковкою і вже впізнавана Банзаєм комп'ютерно-підвальна засмага.

– Слухай, Семпльований...

Семпльований задер голову, явно зраділий, що його зауважили.

– А як розшифровується та твоя "KMFDM"?

– "Kill Mother Fuckin' Dereche Mode", – сказав Семпльований і пішов їсти булочку в їдальню.

1.

Дорогий Романе,

щиро дякую за твій Подарунок, ми його отримали зовсім недавно. Не буду розказувати про Здоров'я своє та Братове. Гадаю, ти Знаєш, як Воно.

Мене Стривожила дивна Річ. Козодої знову гніздяться коло Дому. Гадаю, і тут ти Знаєш, у чому Справа. Передбачую, що з приходом зими ти будеш проводити Ритуал. Чи Впевнений ти у своїх Силах? Як наразі, Спроба у Мідних Буках є найперспективнішою з часів Пригод у Данвічі. За винятком Увеа та рифу Диявола, звичайно. Але ж То відбувалось Там! Навіть Іннсмут є Нічим у порівнянні з твоїм Містом. Мене продовжує захоплювати Думка про Особливість Мідних Бук.

Повністю розумію, що мої Слова Застороги не викличуть у тебе Серйозних Вагань, та все ж... Старанно Розваж свій Крок, аби не допустити Помилки.

Речі, що ти Отримав з Бандероллю, – Продарунок від Ф. Використовуй їх Розважливо та Продовжуй Міркувати й Аналізувати попередні Рази. Бережи себе.

Твій У.

Міскатонік,

штат Пенсильванія

8-14-2000 США

P.S. Повідом мене, чи не зауважив ти, бува, певні Знаки.

2.

У грудні 1995-го року в одній із львівських шкіл була вчинена диверсія. Саме у цій школі студював Банзай, будучи тоді в одинадцятому класі.

Під стіну школи хтось насипав велику купу скляних ампулок, всередині яких були певні пігулки. Препарат під назвою тарен. Оскільки диверсія припала на Миколая, не виключено, що ампулки підкинув саме він.

Банзай довідався, що тарен вкладається в армійську аптечку. У випадку, коли вояку, скажімо, відірвало руку, він міг зажити одну таблетку, поправити пілотку і сміливо кидатися у бій, не відчуваючи жодного дискомфорту. Так принаймні прояснював йому Дош, великий спеціаліст у сфері "коліс". Тарен був надзвичайно сильним знеболюючим.

Якийсь фармаколог-самоук безпомилково ідентифікував препарат і сам у першу чергу наробив собі запасів, напихаючи ним рота, кишені та ранець. Тарен повільно, але невпинно поширився поміж учнями, і вже за півтора дня у школі практично не було людини зі здоровим глуздом, котра не покуштувала б цих диво-таблеток. Учні їли його просто так, запиваючи водою з-під крана, кидали в компот відмінницям, котрі легко віддавалися після цього просто в класі на парті, відкладали в потаємних місцинах про запас і ще раз ковтали, ковтали, ковтали... Навіть вчителі (потаємки, звісно ж) ковтали коліщатка тарену. У невеликих дозах він викликав піднесений настрій, терпкість у тілі (наче тебе натерли котячою м'ятою) та специфічну ходу: здається, у тебе на ногах пружини, і ти не йдеш, а плавно скачеш. Учні, напаковані тареном, пісялися зі сміху, коли бачили, якими плавними затяжними стрибками ішов до них на урок історик чи географ. Правда, на третій день по диверсії весь тарен кудись подівся (чи не в тумбочку історика або географа, бува?), та все ж кишені в багатьох розпирало від чогось твердого та продовгуватого. Сказати б, від якихось ампул.

Банзай не був ані захланним, ані не розвинув у собі рефлекс ховраха. Він всього лиш поклав у кишеню одну ампулу з "хімією". Дві таблетки він зажив у школі, запивши на перерві водою з-під крана.

Банзай запам'ятав, як зайшов до спортзалу, потрапивши якраз на баскетбольний матч. У той час, як на майданчику пристрасті вирували, наче вариво в реторті, у спортзал зайшов ВІН. Не зважаючи на гравців, легким пружним кроком пострибав через зал і всівся на лавці прямисінько коло вчителя фізкультури. У того від очманіння з рота випав заслинявлений свисток і зникла здатність говорити. Тому він не сказав Банзаю жодного слова.

Все ще почувуючись прекрасно, Банзай почав розглядати центральне коло, намальоване ядучо-червоною фарбою (такого, знаєте, відтінку "Виколи око"). За певний час коло почало обертатися, до червоного додалось іще кілька кольорів, які то гасли, то спалахували. Банзай не міг відірвати від цього видовища погляду. Раптом він зрозумів, що то звичайнісінька літаюча тарілка. І справді: літаюча тарілка зі спалахами на борту піднялась у повітря, тихо гуркочучи, неначе вентилятор. Із криками "Оце так-так! НЛЮ в спортзалі – хто б подумав?" Банзай вибіг із приміщення. Більше його в той день ніхто не бачив.

3.

Наступні кілька годин були чорним отвором у його пам'яті. Він отямився у себе в під'їзді. Банзай ішов до себе додому.

Тато, як звично, був на роботі. Баба сиділа вдома.

– Мий руки, будеш їсти, – здається, таке вона сказала. Але Юрко не був упевнений. Миючи руки, він лигнув третій тарен.

З ванної у дзеркало було видно вішак, на якому висів татів хатній халат. Банзай помив водою лице і спитав у тата, якого побачив у дзеркалі, чому той уже вдома. Тато сказав, що, знаєте, не чекав, не чекав, від кого-кого, а від свого сина не чекав таких дурниць, які Юрко наробив сьогодні у школі. Банзай щось відповів йому (щось таке влучне й дотепне, проте що? – він не міг пригадати), як пришкутильгала баба і спитала, з ким він тут варнякає.

Банзай сидів на кухні і їв борщ. Баба звалила до однієї зі своїх підстаркуватих подружок. У нього саме зав'язалася напрочуд цікава дискусія з чайником. Здається, щось на тему білих горошків на чайниковому череві.

Повернулася баба, і Банзай дуже тихо сказав чайнику, що не видасть старій ані слова з їхньої розмови.

Чайник, здається, поставився схвально до такого рішення.

4.

З наступного дня Банзай запам'ятав лише невеличкі, наче записочки, клапті. Зранку він проковтнув решту тарену – три пігулки. Зовсім не орієнтуючись у часі, він пропустив перший урок, алгебру. Сів на сходи перед школою, дивуючись, чому ніхто не йде на лекції.

Нарешті на горизонті з'явився завуч. Той здивовано спитав Юрка:

– Чого це ти, Банзаю, не на уроці?

– Та вон, блядь, чекаю на ту йобану алгебру.

У завуча відвисла щелепа. Від кого, а від Юрка почути такі слова він очікував менш за все.

Далі йшли видерті сторінки.

Повернувся (отямився) Банзай перед якимось класом. Він сміливо, підстрибуючи, ввалився досередини, потрапивши на алгебру в паралельному класі. Йшов уже третій урок.

Юрко, весело посміхаючись, сів на задню парту. Вчителька пробувала прийти до тями; всі учні радісно зиркали на тареномана.

Вчителька вже повернулася до норми й продовжувала лекцію. Хлопець поряд із Банзаєм небезпечно розгойдувався на кріслі. Раптом стілець із трухлявого дерева тріскує розвалився, і опецькуватий хлопчина голосно ляпнувся на землю.

Банзай дико зареготав, зірвався з місця і вибіг із класу. Потім знайомі переповідали, що той шалений сміх було чути аж на третьому поверсі.

Далі знову йдуть видерті сторінки.

5.

На третьому тижні навчання Банзай оголосив своїм чадам, що у вівторок, коли у тих немає першого уроку, буде факультатив. І кожен, хто не байдужий серцем до чарівного світу біології, нехай приходить, ласкаво просимо.

Узагалі-то, в Банзая було три класи до заопікування, але цей

(Дарця Борхес)

з невідомих причин подобався йому найбільше. Подумки він називав його "своїм".

Перед першою лекцією, у понеділок, була гучна й бучна забава, День народження нашого коханого директора – вуйка Андрія. Всі учні (а дівчата-підлизи особливо) дуже слічно вітали іменинника з пишною сороківкою. А Вітайль Ханигін-Тичинда навіть написав мадригал на його честь. Мадригал почепили на дошці оголошень, але перед тим він був прочитаний Автором на забаві яко Тост Дня (Автор нетвердо стояв, приховуючи маленькі відбекування за випинанням губ, і не зводив з уродинника під час декламації почервонілих блискучих очей). Ось цей чудесний мадригал:

Нехай срібними росами будять Вас уранці,

Хай здійсняться тисяча Ваших бажань,

Дозвольте нам у Ваше свято

Привітати Вас від усієї душі,

І побажати Вам тільки щастя,

Добра, радості в житті.

Снаги трудової без ліку,

Ні грама бід, ні капельки страждань,

Злету орлиного та віку лебединого,

І якнайменше нерозв'язаних питань.

З РОСИ І ВОДИ!

Юрка насторожило одне: чому "будять Вас уранці"? І чому не нептунці чи плутонці, скажімо?

Тимчасово невизнані дитячі таланти також приклали свою шкодливу руку до теплих привітань. Хтось гелевою ручкою, імітуючи шриффт поздоровлення, дописав:

Солнце, воздух и вода

Не помогут никогда.

Лишь активный онанизм

Укрепляет организм.

ЦІЛУЄМО!

6.



26-го вересня, у вівторок, відбувся черговий факультатив.

На урок приходили різні люди, шукаючи знань, чи просто з підлабузницьких міркувань.

Основним генератором підлабузництва була Іра Коркуша. Банзаю вона дуже нагадувала Рибу-Сонце з мультика про Умку. Від неї йшли невпинні флюїди підлизування. Вона стала своєрідним гуру, ідеологом цього тонкого і вельми непростого заняття. Коло неї згуртувалось ще четверо дівчат подібного віросповідання.

Банзай зайшов у клас. Там сиділо вже троє хлопців, Ігорчик Лель, як його всі кликали, – серед них. Його Банзай бачив у невдалих спробах замаланювання до Дарці. Ну і, звичайно, Королева підлабузництва зі своїм кортежем. Вона сіла за другу парту... Не надто близько, щоб відразу ж викрилися її плани, і не надто далеко, щоб утратити вплив на Юрка.

Банзай вже замірявся почати лекцію. Він устав посередині, збираючись розповісти про цикл трикарбонових кислот, як у клас зайшла Дарця Борхес. Вона привіталася, скинула легку осінню куртку, жбурнула шкіряний наплечник на крісло і сіла у порожньому ряду, де нікого не було (подалі від усіх, мабуть). Вона злегка посміхалася, чекаючи, що ж такого видасть сьогодні Банзай.

Раптом озвалася Риба-Сонце:

– Слушай, Дарця, і ти ше сюда приперлася?

Дарця повернула до неї голову і щось проартикулювала губами. Що саме, не було видно, бо на лице з одного боку розсипалося волосся.

– Сама іді туди! Вали звідси, чюєш? – голосно пронявкала Риба-Сонце.

– Да! Вали! – каркнула одна з її подруг. – Меньше народу – більше кіслароду!

Банзай побачив, як здригнулось обличчя Дарці. Він хотів було сказати, що на лекцію вільно приходити кожному, кому захочеться, але Дарця вже встала і повільно пішла до виходу. Її чорне, хвилясте на кінчиках волосся знову закривало лице, та вона відкинула його одною рукою. Зауважив, що до того ж закусилася обидві губи. Перед виходом Дарця люто копнула парту і зникла за дверима. Юрко здивовано подумав, що вона зовсім не чинила опору. Просто здалася. Мабуть, на неї тут добряче тиснуть.

Риба-Сонце і її послідовниці задоволено посміхались.

"Атлічна, дєвачки, – подумав він. – Шяс я вам устрою лекцію".

– Тема сьогоднішнього уроку... – Банзай відчував, як його обмацує погляд дівчини. – Тема уроку... Сперма!

Дівчата враз отетеріли. Можливо, все через багатообіцяючу інтонацію... Це добре.

– Сперма... – Юрко розтягував слово, відчуваючи його тягучість та мінеральний запах. – Як відомо, сперма – дуж-ж-же цінний косметичний продукт. Зараз ДУЖЕ багато кремів виготовляють на основі сім'яної рідини. Тими кремами ви мастите собі писки... гм... личка. АЛЕ... Так-так, у кожного цінного косметичного продукту є купа своїх АЛЕ. Чим цінніший та косметичніший продукт, тим отих АЛЕ більше, і тим вони загрозливіші. От зокрема... які ви, скажімо, знаєте статеві гормони, що є у спермі?

– Ну... тестостерон, андростерон, – відразу знайшлася Риба-Сонце.

– Абсолютно вірно, Іринко, – дівчина аж засяяла. Він продовжив: – І ці гормони відповідають за вторинні статеві ознаки. Оволосіння тіла, зокрема. А тому...

У цьому місці Банзай застережливо підняв палець. Його погляд переходив з одного хлопця на іншого, вивчаючи, по кому б то завдати удару.

– ...А тому у мастурбантів, тобто тих, хто займається мастурбацією, на руках, внаслідок потрапляння на долоні сперми може рости – і росте, що найнеприємніше! – В О Л О С С Я.

Ігорчик, зовсім забувши, де він є, підніс долоню до очей і повернув її до світла, щоб краще було видно; те саме, тільки покрадьки, робили й інші легіні.

– Але це ще не все! – задоволений, Банзай перевів погляд на дєвачек.

– Дуже важливим є те, що у спермі є що? – сперматозоони, або сперматозоїди, чи спермії, хто як любить. Як ви вже знаєте, у головках сперміїв міститься так звана гіалуронідаза, фермент, що розчиняє речовину, якою захищена яйцеклітина: гіалуронову кислоту. Але знайте, що ота гіалуронідаза є, в той же час, і основою рогівки ока. У медичній практиці неодноразово зафіксовані випадки втрати зору через попадання сперми в око! – Банзай задоволено посміхнувся. З Риби-Сонця злетіли всі барви, вона побіліла як стіна.

– Зрозумійте: гіалуронідаза розчиняє рогівку! І повернути зір можна лише з пересадкою нового ока! Так що... – його голос враз опустився до інтимного шепоту – ...будьте обережні, мої милі.

– А... а сліпота повна? – спитала Риба-Сонце стривоженим голосом.

– Абсолютна.

– А якимись... якимись засобами можна знерухомити спермії? І чи якимось то лікується? – її голос все слабшав і слабшав.

– Ну-у-у... – протягнув Банзай. – Як тобі, Іро, відомо, спермії знерухомлюються у кислому середовищі. Так що, коли тобі хляпне на око трохи сперми, можеш промити його сірчаною кислотою. А лікування... Тут, на жаль, тільки одне. Вирізання пошкоджених тканин.

Банзай несло все сильніше та сильніше; він вже хотів було розказати своїм наляканим підопічним, що провідні європейські сексопатологи рекомендують спеціальні окуляри, особливо надійні – це марки Sex-O-Vision(tm), а також Oral-Eye(tm), але в останню хвилю дав собі на стримання.

Коли відведені солодкі сорок п'ять хвилин минули, Банзай широко посміхнувся своїм довірливим слухачам і сказав:

– Ну все, до третього уроку, наразі, – і вийшов із класу.

Як казала воннегутівська Попелюшка: "Б'є годинник, курва мати, треба з балу утікати!"

7.

Шановний пане Романе Корій,

Ми отримали Ваше замовлення на книгу "Cultus Vermis". На превеликий жаль, ми не можемо надіслати Вам оригінал, а тому обмежуємось лише дублікатом, перевиданим у 1879 р. за оригінальною редакцією В.І.Еванса-Вентца. Пішовши Вам назустріч, ми зменшуємо ціну з \$21.000 до \$4.995 за дублікат.

Заповніть доданий купон і надішліть не пізніше жовтня 18 а.і. Щиро дякуємо за замовлення, Компанія "Sator, Arepo, Tenet, Opera amp; Rotas Libromania Limited",

Міскатонік,

Штат Масачусетс

9-3-2000 США

8.

У той же день, коли відбулася незабутня лекція з техніки безпеки в царині сексу, тиждень після початку проблем зі сновидіннями та за два місяці до справжнього кошмару, Банзаєві нанесли два візити. Обидва відбулися після третього уроку, на великій перерві.

Першою до нього завітала Риба-Сонце, Стефанік у підлабузництві, Дюма-батько у кількості підкорених вчителів, Її Просвітленість та Пишногрудість Іра Коркуша. Вона була дівкою в тілі: міцно збита, м'якенька, як домашній цвібак, з потужними пухкими персами та голодною посмішкою спраглої знань дівчинки. Вона мала нездорову пристрасть до масної темної косметики і постійно підводила свої варги тушевим олівцем, щоби були чіткішими контури. Ще вона була дуже падкою на всілякого роду біжутерію, здебільшого важку та масивну.

– Привіт, – почала вона.

– Привіт, – відповів він, посміхаючись. Що він не любив у дівчатах, так це те, коли вони казали "привіт" і "діскацеска".

– А то... То всьо правда, що ви... ти розказував на факультативі?

– На повному серйозі. Хочеш, навіть можу тобі дати книжку почитати. Там багато написано про це.

Банзай нахилився вперед і вибрав з-поміж інших волюмів важкий том, обгорнутий білим папером. На корінці банзаєвим почерком писало:

СЕКСОПАТОЛОГІЯ: травми, збочення та інші цікаві випадки

Насправді це була його улюблена "Астрологія для лохів" Стаса Перфецького.

– Та не-е... дякую... – Іра злякано скривилася на книжку.

– Ну ні, так ні... А тобі щось треба було спитати? – знічев'я поцікавився Юрко, задоволено ставлячи "СЕКСОПАТОЛОГІЮ" на місце. Читати між рядками Іра, вочевидь, не вмiла, а тому

продовжувала плести різні бздури.

– А ви... ти... Йура, ти не йдеш на діскаеку? В п'ятницю буде, ну і... ми би...

Банзаю наче дав у живіт котрийсь із братів Кличків. Він уявив собі, як великі, ніби різдвяні сніжинки, пластівці лупи на поролонових плечиках її блюзки загадково відсвічуватимуть в ультрафіолеті дискотеки, а вуста, грубо заштукатурені шмінкою, пожадливо поглатимуть Юрків язик. Обличчя відразу ж скинуло зі себе маску блаженного спокою. "Damn fuckin shit-ass! – чомусь пригадалися уроки в репетитора з англійської: – Cocksucker-mother-fucker!!!" (так його викладачка любила казати найбільше). "Тільки не це, тільки не це!!!" – запанікував він подумки.

– Ух-х-х-х... Гм-м-м-м... Ой-й-й-й-й... Н-н-н-н-у-у-у... Ти знаєш, Іринко, ти ж сама бачиш, купа роботи, ваші контрольні треба перевірити...с-с-с-с... Не... не-не-е-е... боюсь, що я не піду. Не-е-е... Та, тим більше, я вже з того віку виріс...

Іринка, чи то пак, Риба-Сонце, пішла з нічим. Вона люто траснула дверима, зовсім як Дарця, яку вона вигнала одним своїм владним словом.

Банзаєві думки поповзли до неї. Як легко вона піддалася! Сіла в ряд, де нікого не було. Завжди сама. Банзаєві стало її шкода, на правду шкода. Така симпатична

(симпатичніша від усіх решта, симпатичніша день за днем)

дівчина, як правило, ніколи не буває сама,

(мідні буки)

хоча у Мідних Буках всяке буває... (Він ще не міг здецидуватись у своєму ставленні до того міста, але був упевнений, що, на відміну від Дарці Борхес, воно йому подобалось усе менше й менше. А Дарця...).

Несподівано у двері постукали – і ввійшла вона. Дарця Борхес.

Банзай розгубив усі свої думки та звичні слова. Його ніби застали голим.

– Привіт, – промовила вона, злегка посміхаючись. В обидвох його візитерок було чорне волосся, але в першій воно вже було добряче травмоване всілякими перманентами та завивками. У Дарці воно було відверто-чорним, прямим і завивалось на кінчиках назовні. Приблизно такої довжини, яке було в нього на третьому курсі: на п'ять пальців нижче вух. Вона відкинула з очей волосся, так що стало видно її лице. Банзай тихо млів.

– Ти зараз дуже зайнятий? – спитала вона після привітання. У Банзая защеміло серце: невже і вона зараз запросить його на діскаеку? А така, здавалосьь, кльова дівчина була...

– Ну так, трохи є, а що?

– А ти міг би мені пояснити... ну, розказати то, що розказував їм сьогодні на факультативі? – очевидно, їй було незручно від того, що Банзай був свідком її вигнання. А може, то не було вигнання... Га, Юрчику?

9.

Він радісно (але не занадто, щоб не злякати її) сказав, що так, нема питань, приходь після шостого сюди, як поїси в їдальні, і взагалі, можеш казати мені просто "Банзай".

– Добре, Банзаю, – сказала вона і вийшла, махнувши дверима, які повільно зачинялися. Він не міг відірвати погляду від того простору, що скорочувався від руху дверей. Перед тим, як вони повністю закрилися, він побачив, що Дарця розвернулася до нього обличчям і помахала йому пальцями на па-па. Нарешті двері затулилися.

Ти педофіл, Банзаю, зтям собі раз і назавжди. Ти педофіл.

Він відмахнувся від паскудного голосу й сів перекусити яблуком та почитати "Замок" Кафки. Після перерви у нього "вікно", і він піде до Держислави Черевухи дивитися на Ренуара.

10.

Дарця й справді прийшла після шостого уроку, із зошитом та ручкою. А Банзай майже не хвилювався.

– А про що ти їм сьогодні розказував? Бо ті ссс... – Дарця вчасно, хоча й невдоволено, стулила губи.

– Суки?... – спитав він просто.

Вона кивнула:

– Та. Вони. Не хотіли ніхто сказати, яка була тема. Казали, що я ще маленька...

Банзай голосно пирснув сміхом і реготав до корчів у животі. Він попросив її нікому (а тим девачкам особливо) не розповідати те і переказав свій славний виступ. Під кінець Дарця вже

змовницьки та широко посміхалася.

А потім, коли звична напруга між незнайомцями зникла завдяки історії, він розказував багато цікавезних речей, малюючи у неї в зошиті різні цикли, виписуючи довжелезні назви ферментів (Дарця зізналася, що має до таких довгих назв таємну пасію), показував вчені книжки з біохімії, втягуючись у свою розповідь все глибше й глибше. Зовсім відрікшись від реальності, Банзай і гадки не мав, що її темні очі бігали по його обличчю, зауважуючи кожну із рисок, які були, на її думку, саме там, де їм і слід бути.

1.

Минають дні, минають ночі...

Так було і з Банзаєм. Просто один день раптово підходив до вечора, там Юрко лежав у квартирі на канапі й слухав "Van Der Graaf Generator" або "King Crimson", читав книжки, готувався до завтрішніх лекцій, думав про певну покинуту всіма особу – про Дарцю Борхес, якщо бути прискіпливим, їв, пив, спав, кутив, думав про Дарцю, кутив, читав, слухав "Van Der Graaf Generator" або "King Crimson" (залежно від настрою – а той був глибоко песимістичний, депресивний та максимально філософський, так що музика була якраз та, що треба), дивився на сонце, яке сідало, думав, що сьогоднішній день – це вже точно останній погожий день осені, думав також про Дарцю, кутив, їв яблука, міркував, чи не використати, бува, свій н/з, схований під ліжком, у дерев'яному заглибленні рами, кутив і думав про Дарцю.

Від того всього на душі ставало дуже тужливо, самотньо і страшно. На вулицях міста – ні душі. Тільки вечірнє світло сонця та ще запах диму, ностальгії й холоду. Пахло зимою. І пустка на вулицях. І повно-повнісінько жовтого листя. Банзай узяв свою зелену куртку. Запхав у кишеню свіжі випуски "Патріота" і "Віри, Надії, Любові" й пішов знайти десь лавку, почитати їхні бздури. Коли довго бути у квартирі, навіть у кімнаті, обклеєній нотними листками, і курити, курити, курити, то врешті-решт кімната починає душити тебе.

Надворі було зимно. Холод і дим відразу нагадували йому про Солю. Вони гуляли Кайзервальдом, коли була осінь.

Він знайшов якийсь парк. Весь жовтий, за винятком кількох сосен. Позаду лавки, на яку сів Банзай, тліла купа пожовклого листя.

Газета трішки звеселила його. Він перечитав статті про комерсанта, якого уколошків його ж бухгалтер, про звалтовану бабусю, мальтретовану своїм сусідом-пияком, узнав, що у Сомерсета Моема було понад тисячу двісті коханок і що він помер від оперізуючого лишая, якого підчепив у наймолодшій, котра мала всього тринадцять. Газета писала, що під кінець свого розгульного життя Моем виглядав, наче цейлонський рибозмій, увесь покритий лусочками лишая. Банзай порівняв те, що знав він, і те, що писала газета: виходило, що "Місяць та мідяки", як і решта творів, писалася під час інтимних зносин із черговою повією.

"12.30 – пригоди Супермена у фант. серіалі "Пригоди Супермена", значилось у програмі.

Потім ішла сторінка роботи з нацією, де писалось, що Будда й Заратустра, як, безумовно, і Господь наш Ісус Христос, є вихідцями з Галичини. Говорилось і про те, що Атилла тривалий час був видним полководцем при князеві Ярославі. Автор наводив навіть беззаперечні докази своєї правоти: адже назва племені, яким верховодив могутній Атилла, – гуни – походить від українського слова "гунька", що означає верхню теплу одіж із овечої вовни. Від того ж автора, до речі, Банзай узнав, що факти, наведені вище, визнані істориками цілого світу, а сам автор отримав благословення від легендарного Льва Гумільова.

Такі-от справи.

До речі, світліни "Акт розтління неповнолітньої гр. Клію Автором. Фото Автора" він так і не знайшов. Цілком імовірно, що фотка була опублікована у попередніх номерах часопису.

Інтерв'ю з місцевими жителями, які бачили інопланетян, Банзай вирішив не читати, а викинув газету до сміття. Запах зими. Думки про дим. Пам'ять про Дарцю, згадки про Солю. Запах диму, думки про Дарцю, пам'ять про зиму, згадки про Солю. Згадки про Солю.

Соля.

2.

На третьому курсі, відразу після "екватора", він ледь не вчинив найдурнішої речі у своєму житті. Від цього його врятував лише один кивок голови, якого вона так і не зробила після

питання: "Чи не хотіла б ти одружитися зі мною?" Питання стосувалося його коханої, Соломії Лякличиці.

Соля вчилася разом із ним на одному курсі. Спочатку вона викликала у ньому якусь незрозумілу відразу своїм світобаченням, потім настало примирення, а потім він помертвостно втріскався у неї. А вона, на Юркову думку, у нього. Принаймні так то виглядало.

Але Соля була не просто розумною, красивою, всесторонньо розвинутою дівчиною. Факультативно їй іще вдавалося бути лярвою, стервою, курвою і просто сукою. Але він, Юрко Банзай (він, Ю р к о Б а н з а й!), із малозрозумілих причин зумів її покохати.

Соля була справжньою красунею, з ідеальними рисами обличчя, тонкою шиєю, довгими ногами й вишуканими манерами. Ось, мабуть, те, що й причарувало його так безнадійно й залізобетонно-міцно.

На ранніх (операбельних) стадіях хвороби його почало захоплювати те, як Соля бачить світ (а пригадаймо того Юрка Банзая, якого нестримно вернуло від її поглядів ще якийсь рік тому!). Потім він почав ловити кайф від її уроків французької.

І, звичайно ж, із нею було просто неймовірно трахатися.

Те, що за життєвим покликанням Соля була сукою, він почав зауважувати після її відмови. Вона попросила трохи почекати. Скажімо, до кінця року. Рішення, за всіма параметрами виважене, однак Банзай не заакцептував його. Він хотів juh i teraz. Тому відмова дещо віддалила його і частково протверезила. Він замислився, чи справді Соля така ідеальна, як то йому видавалося.

Банзай слухав її балачки й постійно кивав. Від її промов ставало сумно, що ось ця дівчина стане його дружиною (на той факт, що дружиною вона може і не стати, Банзай ніколи не звертав уваги). Соля неодноразово повторювала, що Банзай дуже обмежений. Що його кругозір надто вузький. Що він зануда. Так-так, що Юрко Банзай зануда. Він лише мовчки кивав головою.

Соля хотіла переробити його на свій манер. Хотіла змусити ходити на дискотеки ("Ну ти й зануда, Юра, тільки слухаєш ту свою дурнувату музику, ні на які дискотеки не ходиш! Але ж ти й зану-да!"). Якось вона сказала, що ненавидить "Мертвого півня" через те, що той споганив пісню "Франсуа" Ірини Білик. Банзай стримано втягнув носом повітря і не сказав нічого. Бо, на його думку, за такі слова слід було відразу бити по морді.

Ще вона полюбляла користуватись зворотом "не хочу... але"....

"Не хочу тебе образити, Юра, але у тебе поганий смак".

"Не хочу критикувати твою зовнішність, Юра, але тобі довге волосся ну зовсім не пасує".

"Не хочу тебе задіти, Юра, але той твій Пітер Гемміл – то є музика для дебілів, п о в н и й н е с м а к".

Ось так-то. Вона завжди казала "не хочу... але"... і завжди хотіла. Завжди мала на думці його зачепити. І чим більше Банзай бігав за нею, наче цуцик, тим більше вона проникалася бажанням задіти. А Банзай усе бігав і бігав, бо попросту не міг без неї. І лише після рятівного відтермінування на "екваторі" він, наче Сава по дорозі в Дамаск, раптово прозрів.

Із наближенням літа Соля все більше і більше віддалялась від нього і вилясь в'юном коло Доща. Все гаразд, думав він, усе під контролем. Але з-під контролю виходило все більше й більше речей.

Закінчилось усе тим, що Соля пішла від нього до кращого друга Банзая – Доща Мокоші. Тоді Банзай і вирішив перевірити правдивість теорій подружжя Уоссон стосовно мухоморчиків. Втрачати було нічого – він або отримає прояснення, або помре, що за даних обставин було б дуже навіть доречно.

Дякувати Богу, Банзая відкачали, а Дощ щиро посміявся над бідною Соломією. Потім він переповідав Юркові, як та плакала у нього на плечі, просила, щоб Дош її хоча б поцілував, що вона любила лишень його, а не зануду Банзая, а він таки справді зануда, з ним нема про що говорити... що вона його, Доща, дуже-дуже кохає, що вона його хоче... Дош на те все залився буйним сміхом їй прямисінько у фейс. Трахнути тебе? Нема питань. Але якщо тобі мій найкращий друган Банзай видався занудою, сказав він крізь сміх, то зі мною ти помреш іще до заходу сонця. Від нудьги.

По поверненню з реанімації у нього була остання здибанка з Соломією. Вона коротко сказала, що все між ними – лиш поганий жарт, що вона зустрічалась лише із жалю тощо. Прудко

й тихо то все сказавши, Соля повернулася і пішла, не попрощавшись. Виглядала вона так, ніби не спала вже тиждень. А ще вона виглядала, наче сука, яку згвалтувала згряя розгніваних кобелів диких собак динго.

3.

Банзай витягнув другий часопис. Баптистський вісник "Віра, Надія, Любов". У тому навіть не було статей про згвалтування. Його погляд затримався лише на одному заголовку: "Лесик Леськів: нагла смерть у нерівному бою на рівному місці. Білі плями та чорні діри автобіографічної шахівниці". Судячи із заголовку, у статті йшлося про особистість, не менш харизматичну, ніж сам Енді Воргол, хоча чогось конкретного ці рядки не стосувались. У зв'язку з присутністю відсутності наявності хоч якогось змісту, Банзай збагнув, що нічого не збагнув. Вісник долучився до "Патріота" на дні кошика для сміття.

Вечоріло й зимнішало. Долоні стали сухими й холодними, тільки обличчя ще тліло у променях заходу сонця. Запах паленого листя.

Банзай вийшов із безлюдного парку, прямуючи до порожнього центру. Там, під білою фігурою, судячи з усього – святої Анни, він запримітив дещо цікавеньке. Кілька старих людей (по три бабці на кожен стілець) щось голосно викрикували сипучими голосами. Банзай сів на лавку поруч із демонстрацією. Що то був за мітинг, він втямив лише по одній вивісці, чи то пак, транспарантові. "МОСКАЛІ, ДОДОМУ!", писало на білій смужці, склеєній із аркушків креслярського паперу. А під тим гучний підпис: "Районне товариство української мови ім. Тараса Шевченка".

Він прислухався до викриків.

– Да как ви смеете??? Как вы можете бить такімі? Ви не можете запретиť н а м разгаваривать на українській мові! – вигукувала одна з демонстранток з-під затінку транспаранта.

– Да? Не можем? А как ви смеете називать рускую націю на Україне нацианальной меншиной? Га? Как ваапше а рускай нації можна гаварить такім тонам? Да великій рускій народ н і к а г д а не бил і н і к а г д а не будить нацианальной меншиной! Нікагда! Ні в какой стране! Нікагда!

Банзай зрозумів, що за ті п'ять років, протягом яких він не цікавився політикою, у країні відбулися серйозні зміни. Він одразу ж вирішив не цікавитися нею наступні літ іще так зо п'ять. А то й усі десять.

Коло демонстрантів сумно стояла жінка із Закарпаття. З великим клунком за спиною й у лахмітті. Вона монотонним голосом почергово зверталась то до одних, то до інших:

– Вібачьте, щьо вас прьошю, я сама ні месна, дайте несколько копіек, риб'йонк балной, зовсім хоронький, дайте хто щьо може... Вібачьте, щьо вас прьошю, я сама ні месна...

Юрко встав і пішов геть. Далі від цієї квінтесенції театру абсурду, де ніколи не з'явиться Годо.

4.

Він брів жовтими оранжевими вуличками, дивуючися чистоті алей Паші Ангеліні та Саксаганського, Фрунзе, Дзержинського і Щорса. Що вони там (тут) загубили? Речі виходять з ладу. Це дуже відчувається у Мідних Буках. У місті практично немає людей віком 20-30 років. Старіння та виродження нації тут видно як під мікроскопом.

Речі ламаються, виходять з ладу й танцюють. Напевне, тому, що всюди звучить музика. І голі пари бігають під тихим місяцем.

Він міркував, чому все старіється тут. Була якась причина, якийсь сторонній чинник, що змушував усе ставати несправним, щось заповнювало вулиці порожнечою, яка у своєму розвитку переходила спершу в холодний відчай, а потім у прихований страх.

(Страх: рано чи пізно, його починаєш відчувати у цьому місті. Можливо, це в запахах з лісів та гір або в туманах із річки. З вогких підвалів та порожніх вулиць. Із запаху самотності й відчаю. Ось звідки прийшов, і приходиться, і приходитиме страх.

Із далеких чужих місць, які у Мідних Буках виявилися надто близькими.)

Страх просочувався у Мідні Буки через пори реальності, наче міазми з боліт, де ворухиться мул.

О так! Рано чи пізно, кожен починає відчувати цю розмиту тривогу.

5.

Знаки, вони почали з'являтися тут і там, у найнесподіваніших місцях.

У хату Романа Корія, моряка далекого плавання на пенсії, залетіла велика сова. Це сталося вночі, коли той кутив при відчиненому вікні, погасивши світло. Його білки, залиті кров'ю, тьмяно виблискували. Сова залетіла, літала по хаті, ухкала, накликаючи біду. Корій погасив цигарку, вигнав сову й хуленько спустився у підвал, де мав кабінет-бібліотеку. (Про цей кабінет не знав ніхто, а якби і взнав, то дуже б здивувався, що такий п'яничка, як Корій, має таку бібліотеку; якби той хтось прочитав назви хоча б деяких книжок – а більшість із них була латиною та грецькою, хоча й траплялися англійською чи німецькою, – то спочатку дуже б здивувався, а потім спитав би, де у Корія взялися грошенята на такі рідкісні інкунабули, місце котрим – у кращих бібліотеках світу. У тих відділах, куди не пускають практично нікого.) Корій витягнув зі стелажа грубезний гробух і почав щось гарячково записувати.

Якби Банзай відкрив четверговий випуск "Поступу", у рубриці "КІЛЬКА СЛІВ" він міг би натрапити на повідомлення під наступним заголовком: "Крижана пустеля забирає 15 життів. Експедиція гине під горою Кадаф". У ній у кількох словах мовилось про те, як одна групка вчених знайшла спорядження іншої, власне зниклої за нез'ясованих обставин експедиції біля підніжжя гори Кадаф у Антарктиді. Підозрюють, що вчених-полярників накрило сніговою лавиною, коли ті саме натрапили на якусь печеру. Смерть експедиторів була поза сумнівами: спорядження знайшли покритим кіркою намерзлого снігу з льодом, а провізія з'їдена лише наполовину.

У Євки Навії в Мідних Буках корова отелилася двоголовим телям. Теля померло на третій день.

Сови, яких мало хто й бачив у міднобуківських лісах, стали юрмитися навпроти коледжу. Інколи ночами вони дико кричали й ухкали. У ніч першого приморозку, о пів на третю ночі, коли вже всі гуртожитські спали, Дарця Борхес визирнула крізь шибу надвір. Міст через річку до лісу був вимазаний блідим, холодним медом місячного світла. На кожному дереві вона побачила по дві-три сови, що крутили головами й надималися від власного дихання, мов сірі пульсуючі плоди. Місяць виблискував у їхніх м'яких безшумних перах.

О так! Знаки були всюди. Достатньо лише знати, куди дивитись.

І знати, що вони віщують.

1.

У день, коли Банзай гуляв разом із Дарцею, було сонячно й страшенно зимно, як на жовтень. Усі зійшлися на думці, що цей день має бути чи не останнім погожим днем осені. Тоді ж почали вимикати світло – у всіх районах, крім лікарні та міліції, з шостої до дев'ятої вечора.

На третій перерві у коридорі його здибала вона, і температура Банзаєвого тіла, коли він упізнав, хто його гукнув, реактивно рвонула вгору. Була це, звичайно, Дарця Борхес. У затертому джинсовому комбінезоні на шлейках та в білій футболці, злегка усміхнена. З невідомих причин Банзай бачив її чітко й гостро, наче об'ївся священних грибів, бачив її так, наче вона була зліпком з окремих чітких дрібних деталей. Вона привіталась і спитала, чи не міг би Банзайчик пояснити дещо з циклу Кальвіна, можливо, розказати глибше. Чудово! Прекрасно! Без проблем, після шостого уроку, відразу, як поїси. Па-па!

Поки вони так розмовляли, повз них проплив, немов пароплав "Велика Міссурі", психо-холог Діма. Пропливаючи поруч, він непомітно підморгнув Банзаєві й видав тихеньке "хо-хо-хо!" у них за спинами. Зовсім того не бажаючи, Банзай почервонів.

Коротше кажучи, Дарця, помахавши йому на прощання пальчиками, пішла геть, а Юрко, здивовано-вражено кліпаючи, заліз у свій кабінет.

2.

Після шостого уроку всі нормальні люди йшли в їдальню. Банзай сів за крайній стіл, де не було нікого, і почав наминати, а правду кажучи, досить мляво хлебтати прісну юшку. Відірвавши очі від зупи, він побачив, що коло нього вже ставить тарілку й кавальчик хліба Іринка Риба-Сонце. "Ти ба", – заскочено подумав Юрко. А він вже гадав, що та нарешті його забуде.

– Привіт! – сказала вона, заштовхуючи в писок ложку з гречкою.

– Привіт, – відповів Банзай. Що він ненавидів у дівчатах, так це те, коли вони кажуть... Зрештою, не буду повторюватись. Проблеми зі сновидіннями не минались, як він міг сподіватись, а наростали. Дарця зуміла нівелювати ці думки, ба навіть втішити його, а Риб-Сонце якраз зрівноважить терези.

Іринка явно прагнула нав'язати контакт.

– Йура, а у тебе є які-та брати, сестри?

– Та, сестра Морфій, – ляпнув він перше, що спало на думку. – А братів не маю.

Рибина недовіриливо наморщила чоло.

"Тяжкий випадок, пане дократе. Може... ампутуємо? Га? Маленька ампутаційка перед трапезою, для апетиту... Ампутація ще ж нікому зла не зробила, давайте ампутуємо! Ну будь ла-а-а-аска!"

Але Банзай зжалився над нею, тяжко зітхнув (тим самим кажучи збоченому садистові в голові, що ампутації з технічних причин нинькай не буде) і спитав у відповідь:

– А чим ти цікавишся?

– Ну-у-у... – Іринка склала губи бантиком. – Та всім цікавлюсь, а ти?

– Ясно, а музику яку слухаєш? – знову не зовсім ввічливо не відповів він.

– Ну-у-у... "Атпетие машеннікі"... може, чув "Запрещьонние барабаньщікі"? А так – там тіпа Ірину Білик, "Рукі вверх"... а ти шо?

Банзай подумки сплеснув долонями у драматичному жасі: ну вика(ка/па)на тобі Соля!

– Ну-у-у... – завив він, наслідуючи її інтонації та зберігаючи на лиці блаженність юродивого. – Для душі – "King Crimson", Пітера Гемміла, а так – там всякі тіпа сестри Байко, "Льомі-Льом", Алсу, "Рукі Вверх" там... "Запрішщьонні барабаньшшікі"... ну ти поняла...

Рибина, не відчувши жодної дисгармонії між назвами, спитала:

– А це як – тяжола музика, да? Ти любиш тяжолу музику? Патаму шо... тому шо ти виглядиш, ніби ти слухаєш тяжолу музику...

– Тяжоло музика??? – Банзай вдав, ніби він не розуміє. – Да не, да шо ти! "Льомі-Льом" не є тяжолою музикою!

Вони б іще довго сперечалися, що є "тяжолим", а що просто "для душі"... Банзай почував себе Марком Поло, який розказує клаповухим односільцям про дивних морських зміїв, про трьох китів, яких він дійсно бачив, про прекрасних сиренок і т.д., обтяжуючи їхні довірливі вуха всілякими макаронами: "ракушками", "мушельками", "ріжками", "шпахетті" та простою вермішелью перший сорт "екстра". Їхня дискусія, а радше, сповідь Марко Поло тривала б іще хтозна, скільки, але оці всі суперечки, попри їхню нісенітність, вселяли в Риб-Сонце нічим не виправдану впевненість, що вона припала студенту до смаку.

Тому Банзай вирішив використати аргументи вагоміші за музичні вподобання.

– Послухай, Іро, ти ніколи не топила цуценят? Маленьких, ше сліпих, таких безпорадних?

Іра гидливо підбрала губи.

– Не, а шо?

– Та так, думаю, питаю, може, якраз натраплю на однодумців. Знаєш, я, коли був маленьким, жив у Станіславові. І бабця мала пса, Дінку, сучку дуже симпатичну. І вона два рази на рік давала нам виводок песенят. Але, сама розумієш, вигодувати пса – то цілий масток... майже. А цуциків щоразу було вісім, дев'ять... бувало, і п'ятнадцять. Такі маленькі, гарненькі всі такі, з такими вухками, так би тільки їх цьомав і тримав на руках!

Іра зачаровано слухала його невигадану історію.

– І тоді баба закривала Дінку в буді, підкликала мене малого і казала, щоб я їх всіх потопив. За то вона мені давала цукерку. І знаєш шо? Я топив їх! Щоразу! Двічі на рік! Як екзамени у вас в коледжі! Літом і зимою. Знаєш, як? Береш старе відро, наливаєш води, але тільки до половини, щоби потім не вихлюпувалася... І береш іще одне відро. І береш п е с и к і в. Кидаєш їх всіх у воду... вони тоді, між іншим, не гавкають, бо ше не вміють, а радше, м'явчать. І тоді притискаєш зверху другим відром. І відразу ж дізнаєшся – забагато ти набрав у відро води, чи в сам раз... а потім вони починають пускати носом бульки... під водою. Ти би як побачила ту комедію, цілий день реготала б. Така забава! – Банзай екстатично закочував очі, всім своїм виглядом показуючи, яка то була для нього фрайда.

Його рожеві спогади про дитинство, ці солодкі роки задовго до статевого дозрівання і



вulgарних підліткових прищів, могли тривати цілу вічність, якби коло Банзая не сіла Дарця. У руках вона тримала два горнятка компоту: для себе й для Юрка. Він м'яко їй посміхнувся, дякуючи за пійло. Риба-Сонце побачила цей усміх і тихо скреготнула зубами.

Дарця сіла дуже близько до нього, можна сказати, тісно, так, що він чув тепло її руки.

– Дарця! Валі атсюда! Чьо ти сюда припьяорлась?! – загавкала крїзь зуби Іринка. Її багряно намальовані губи люто скривились. На них масно блищали краплинки жиру від жилявого м'яса у гречці. Дарця не сказала нічого, рівно як і не зрушила з місця. Вона піднесла до рота горнятко, затуляючи все лице, крім очей, тримаючи його обома руками, мов дитина, і почала голосно сьорбати компот. Вона не зводила з Іринки погляду.

– Ти шо, може, а г л о х л а? – Риба-Сонце заводилась усе більше від того, що Дарця (так-так, Дарця!) посміла ослухатися. Раптом Іринка зрозуміла, що на неї тисне не лише погляд дівчини. Банзай відклав ложку набік і підпер підборіддя п'ястуками, так, щоб не було видно посмішки. Він дивився на неї дуже уважно, мов на реліктовий вид латимерії, виловлений у дідусевому ставку коло хати.

– Нублядьвсьо! – процїдила вона.

Риба-Сонце брязнула ложкою (тут ніхто виделками не їв, бо їх попросту не було), з гуркотом встала на весь свій зріст валькірії й понесла тарілку до стійки, де ставилося брудне начиння.

Юрко мовчки доїв зупу, Дарця мочки, хоча й дуже голосно, досьорбала компот. З-за горнятка були видно краї посмішки.

3.

Надворі стало справді зимно, як на жовтень. Хідники були сухими й білими від замерзлої вологи. Калюжі стягло морозом. Листя на холоді змерзлось у хрусткі пласти, що скрипіли під ногами. Банзаю було холодно, бо він одягнув лише вільну зелену м'яку футболку з довгими зеленими рукавами й легку зелену вітрівку. Було зимно навіть у вуха й пальці на ногах: під черевиками були тонкі шкарпетки, а шапку він не носив принципово: у свої двадцять два він все ще вважав, що справжні чоловіки шапок не носять. (У його шафі все ж таки була одна, але Банзай її дуже цурався.)

Дарця, також без шапки, але з шаликом на шиї і в рукавичках, спочатку вхопила його за долоню, хукаючи на побілілу шкіру (з її рота вихмарювалися клубки молочної пари), а побачивши, що Юрко й далі помимо волі цокотить зубами, влізла йому під руку, так, щоб він обіймав її за плечі. Дарця була нижчою на голову, а з гір дув крижаний вітер, тож Банзай особливо не заперечував. А десь глибоко всередині навіть потайки радів цьому.

Хоча, правду кажучи, він почував себе педофілом. Банзаю видавалося, що ті нечисленні перехожі, яких вони стрічали, озиралися назад, кліпали очима й пересвідчувалися, що це не сон; вони дивились услід молодому чоловікові, який ішов вулицею, обіймаючи за плечі якусь неповнолітню дівчину, "малолетку", як кажуть у Києві. Черговий педофіл, подумають вони, знизавши плечима, наступна реінкарнація Миколки-Рожевої-Футболки, відомого педофіла, якому в 1973-му році вдалося розтліти 59 дітей віком від п'яти до дев'яти років, з них 34 – хлопчики. Кажуть, його спіймали на спробі гвалту шістдесятої, ювілейної дитини.

І ще він думав про лекцію, надану йому Соломією. Про те, що не варто занадто прив'язуватись до людей, особливо – до "малолеток", як кажуть у Києві. А ще пригадав різні цікаві факти з його родинного життя: про бабцю, що одружилася з дідом у дев'ятнадцять, коли старому було вже 27, про сім'ю його кумпля Доща – старшу сестру того, Віку, його мама народила у сімнадцять. А одружилася взагалі у шістнадцять. Татові Доща, до речі, було тоді 26. Також чомусь лізли думки про тих, які залітали завчасу і не мали грошей на абортники. Як, наприклад, його знайомий, що пішов з універу після зимової сесії. Самі розумієте, чому.

Від усієї мани в голові Банзай відмовився одним порухом думки, відкинувши її тіло геть. Дарця йшла поруч, видихаючи носом сиву пару.

Після обіду вони пішли до нього в комірчину. Банзай тлумачив їй тонкощі фотосинтезу, темнова фаза. Малював графіки, схеми, вона дивилася, розказував, вона слухала. Коли він підвів свою розповідь до логічного завершення, інкрустуючи її цитатами з "Біохімії" Альбертса і "Так сказав Заратустра" Ніцше, Дарця, замість того, щоб подякувати й піти у гуртожиток, спитала, чи він би не пішов з нею прогулятися. Гм-м, пані та панове... Дарця була цікавою дівчинкою. Вона

не вкладалась у жодні звичні формати, як альбоми "Металліки", і це його дуже тішило.

Вона спитала, чи Банзайчик не хоче, щоб вона показала йому одне кльове місце. Банзаю було вже однаково (пальці на ногах заціпили), тому він погодився.

Вони перейшли ціле місто (поверхня озера на окраїні була встелена жовтим зів'ялим листям; поверхня була дзеркальною, і у ній відбивалося сіре холодне небо), вийшли на якусь замерзлу дорогу коло гори й пішли у напрямку коледжу. За містом вони зустріли лише одне повне дівчисько, розгодоване на бульбі. Дівчисько вигулювало пса рідкозустріваної та вельми ексцентричної породи joe-socksucker-спаніель.

Дарця Борхес розказувала йому про себе: про дебільних однокласників з Новояворівська, про її любов до Гендрікса, Джоплін та Моррісона, про купу цікавих і просто речей з її життя. Вони повернули в гори, знаходячись якраз навпроти коледжу, підіймаючись дорогою, висіченою з боку гір. Зверху були сосни із зеленими кронами та червоними стовбурами, внизу жебонів потічок. Потім повернули на невеличку стежину, минули високий мурашник і заглибились у ліс. За черговою сосною було кілька кущів чагарника, папороті (вона вже прив'яла і виглядала неживою) й перевернуте дерево. Крони щільно змикалися над ними.

– Я приходжу сюди, коли мені особливо погано. З ними, – Дарця неконкретно кивнула головою у бік міста.

– З тими всіма дівчачками? – Банзай розглянувся навколо й сів на повалене дерево. Дарця притулилась коло нього, щоб Юркові було тепло. Вона дивилася десь у ліс. Сумно кивнула у відповідь. Вона апатично описувала різні прикрі трафунки, пов'язані з нею та гуртожитським суспільством. Банзай довідався, що Дарця двічі на повному серйозі просила у куратора перевести її в хлопчачу частину. Тамешні чуваки її принаймні поважали. Але, звичайно, усі благання залишилися без відповіді. А керівничка обмежувалася лише наставницькою розмовою на виховній годині. Ніби виховна година хоч би раз комусь допомогла.

Тому Дарці залишалось їх просто ігнорувати.

Банзай уважно виглядав на її обличчі предвісника сліз, та його не було. Дуже дивно. Чи не вперше йому розказують щось т а к е не для того, щоб повихвалитися своєю дерев'яною ногою (як сказав би вуйчик Фройд). Вона розказувала не для того, щоб її пожаліли.

Може, вона відчула, що Банзай не є тим, хто сміятиметься з її слів?

4.

Дарця залізла йому під руку ще глибше. Він видихав тепле повітря їй на щоку та вухо.

За якусь хвилину Банзай дуже обережно сказав, що краще б їм уже вертатися, а то його задниця устигла примерзнути до кори. Вони зійшли вниз,

(запахи глици на холоді, туманна вологість, що осяде вночі інеєм, шум потічка внизу – свідомість лісів?)

аж до смугастого стовпчика із намальованими на ньому перехрещеними дубовими листочками. Дарця попросила, щоб Банзай іще показав їй, де він мешкає. З настирливістю, міркував Юрко, дитини-старшокласниці. Ще йому спало на думку, що він навчиться казати дівчаткам "ні" лише після сімдесяти дев'яти.

Він попередив, що до коледжу вже її не відпровадить, і завів на вузьеньку вуличку Лисенка із закритою музичною школою в кінці. Навіть зрадив, яка у нього квартира і запропонував чаю, але Дарця сказала, що в гуртожитку ось-ось будуть давати вечерю, і тому вона не загляне. Па-па, додала вона і помахала на прощання рукою.

Вона завше прощалася таким чином.

1.

Зі сновидіннями ставало все скрутніше й скрутніше. Але Банзай заспокоював себе, що мине день-другий – і все стане на свої місця.

Щоночі він знову і знову бачив усвідомлені сновидіння. Які з невідомих причин вийшли з-під контролю. Щоночі він знову і знову потрапляв у Вавилонську Бібліотеку.

2.

Викладання у коледжі йшло досить-таки гладко. Регулярно платили, відносно нормальні діти.

Того ж тижня, коли вдарили перші морози (правда, наступного дня під вечір наступала відлига, і все текло болотом), до нього у кабінет зазирнуло двоє чуваків.

Це були й о г о учні, Малаялам та Семпльований. З ними у Юрка були досить непогані стосунки, і хлопаки зовсім не кремпувалися казати йому "Банзай".

Семпльований був у лахах, на два-три розміри більших, ніж йому потрібні. Щоб усе спорядження трималося на ньому, Семпльований використовував ружні шлейки, підтяжки, реміні та додаткові гудзики. Вишневу мілієровку він поміняв на жовту, що тяжіла до салатової. "На зміну погоди", – подумав Юрко. По всьому одягу Семпльованого було безліч глибоченних кишень. Згодом Банзай довідався, що Семпльований належить до субкультури т.зв. "синтетиків", котрі слухають виключно електронну синтетичну музику, сповідують культ катання на роликівих ковзанах і харчуються у макдональдсах. Синтетики відзначаються особливою інертністю до зовнішнього середовища. Їх непокоїть лише питання їхнього походження.\*

Малаялам мав довжелезне, аж поза плечі волосся, т.зв. "хайр", як кажуть у певних колах просунутої молоді. Малаялам стягував свій хайр у хвіст. Мав звичку носити в'язані потерті светри з індіанськими орнаментами і невизначеного кольору джинси. За спиною він усюди таргав легкий наплечник, всередині якого лежала титанічних розмірів "Мага Віра" Лева Силенка, біблія мертвих, і живих, і ненароджених РУН-вірівців в Україні і не в Україні (сиріч у Канаді). Ромко Малаялам, він же Павук Малаялам, завжди і всюди носив її з собою, щоб у потрібний момент процитувати золоті слова чи віднайти відповідь на хвилююче запитання.

І тепер ці два чуваки постали перед Юрком, нерішуче переминаючись із ноги на ногу. Почав Семпльований:

– Слухай, Банзаю, у нас проблеми...

– Та-а-а, – підтакуючи, зітхнув Павук. – З пацанами.

Банзай нагострив вуха.

– Одним словом, старий, нам набили стрілу. І не хто-хто, а сам Кабак.

– Він же Кабачок – Льоха Сівер. О-о-ох, – знову зітхнув Павук. Лев Силенко, мабуть, у таких випадках радив знайти кілька дужих ржісів (для невтаємничених – рішителів життя і смерті) і порішити з пацанами, себто натовкти їм гризла. Але де ж тих ржісів узяти? На базарі їх не купиш, вдома на агар-агарі не виростиш.

– А стріла... – трохи розгублено почав Юрко, – коли? І чого?

Хлопці по черзі зітхнули.

– Скажімо так... завтра... на п'яту годину. В парку.

– ...нам будуть бити морди.

І Семпльований розказав історію, як усе почалося. Виявляється, Малаялам, у силу своєї розкомплексованості, послав одну девачьку. Девачька та його дуже довгий час діставала, висміюючи Павукове довге волосся. Павук, звичайно ж, знав, що та належить до секти пацанів (точніше – пацанок), але, як відомо, слово не горобець. Тим більше, таке вульгарне. Девачька підняла страшенну бурю, відразу набігло купа пацанів, стрижених "під нульку", русифікованих та з мобілками. Почалася штурханина, Семпльованому дали у вуха, Павуку – в носа; і обидвом набили "стрілу" – складне соціальне явище, де вирішуються проблеми пацанів, як на вербальному ("власне стріла"), так і на невербальному (т.зв. "качелі") рівнях.

Взагалі, учні коледжу мали строгу кастову приналежність. І дві найвпливовіші – це чуваки та пацани (доречними будуть паралелі між сектами сунітів та шийтів в ісламі). Якщо колись "чувак" чи "пацан" було простим звертанням (напр.: "Гей, чувак, обережніше зі словами" (Шлак.) або "так він ше зовсім пацан, куда йому" (Релан.)), то тепера це вказувало на спосіб життя, якщо не на світогляд. Деякі видатні світила соціології присвятили цілі роки вивченню цього явища (як-от Урбан Хмар зі згадуваним "Маніфестомъ Кримсонътів" чи Кость Жижка-Рафалович і його "Саторі у Львові. Подражаніє Керуаку" та багато інших, яких визнання та слава просто минули); усі вони сходяться на думці, що "пацан" та "чувак" є, відповідно, евфемізмами слів "формал" та "неформал". І, незважаючи на все різноріб'я пацанів та чуваків, дослідники зуміли виділити певні критерії, за якими відносно легко визначити приналежність (чи нейтральність) особини. Не будемо описувати складну побудову тестів (аналітична система Клейборн-Іванової) чи гіпнотичний метод "Manic Nirvana", розроблений Есаленським інститутом на Біг-Сурі, що у Каліфорнії, США. Зупинимося на суто емпіричному підході.

Оскільки "неформали" (навіть при всьому своєму різнопташші) є всього лиш о п о з и ц і е

ю (всьому: суспільству, школі, формалам, батькам і т.д.), будемо відштовхуватись не від н и х, а від їхніх опонентів – формалів. Тут діє т.зв. "ефект дзеркала", за яким пригнічена меншість збирається докупки, називає себе неформалами і робить усе те, що й формали, лише з точністю до навпаки (див. К. Жижка-Рафалович "Ігорич, Немирич, Нірванич і Доберманич: 101 день у Панк-клубі", "МіМ", Л., 1997р.). (З а у в а ж е н н я: якби формали були у меншості, та ще й у пригнобленні, тоді б в о н и стали називати себе неформалами).

Так от:

Формали (синоніми: "гопи", "гопніки", самоназва: "пацани") зазвичай носять короткі зачіски "іжачок", джинси, заперезані ременем на два язички (дуже характерно!), кросівки і заправлені за пояс сорочки картатого узору. (П р и м і т к а: формали-тубільці – автохтонні жителі Мідних Бук – зовнішньо дещо відмінні, що пояснюється нечистою кров'ю. Даний ареал заселений гібридними видами: гопнік-рагуль, гоп "Прикарпатський", гопнікобик. Навіть можна натрапити на рідкісного гоп-лох-штріх-бика – воїстину жалюгідне видовище! Автохтонні гопніки віддають перевагу спорткостюмам. Гопів виродженої крові можна розпізнати по светрові, недбало заправленому у спортивні штани. З а у в а ж е н н я: Автор цих рядків не розділяє позиції Стефка Шанкра, висунутої ним у сатиричній травестії "IV Послання до салоїдів": у ній Шанкр називає гопів "прищавими тварюками". Автору даних рядків особисто доводилося зустрічати прищавих тварюк і серед хіпаблудів, а отже, прищавість критерієм приналежності бути не може). Проте шляхи гопів всередині коледжу і гопів знадвору рідко коли перетинаються.

Гопніки віддають перевагу чорним тонам із мізерними, сказати б, мінімалістичними вкрапленнями білого – біла смужка на кашкеті чи білий рубчик на кросівках. Проте з чорним кольором слід бути обережним; він є також пріоритетним для т.зв. блекерів – adeptів death– та black-metal, абсолютно чужої гопнікам нонконформістської субкультури.

Особливо важні пtiці в коледжі мають власні мобільні телефони, які переважно припинаються на видному місці, як правило, в області геніталій ("Ей, пацан!//Ти знову Анечку побачив,//Чи, може, тепер мобілку//Носиш у кишені?" – цит. за В. Реланіум "Акт вандалізму на острові Пасхи. Онтологія та космогонія львівської рагульні", "МіМ", Л., 1995 р.). Носити телефони їм не заважає навіть те, що Мідні Буки з трьох сторін оточені горами, та ще й лежать у природній улоговині, від чого всі коміркові телефони тут не працюють.

Проте іноді формали можуть досить вдало мімікрувати під певні течії андеграунду. В таких випадках самого зовнішнього сканування не достатньо. Потрібне ж и в е с п і л к у в а н н я.

Методом ж и в о г о с п і л к у в а н н я – попри всю його небезпечність – безпомилково викривається істинне обличчя пацана.

"Гопніки розробили власний моральний кодекс чести, – пише Жижка-Рафалович, – кодекс чести, який ґрунтується на повному безчесті й на відсутності будь-якого кодексу чести як такого. [...] Цей кодекс передається усно [...] з покоління в покоління, перетворившись у вироджену форму фольклору. Справжній пацан повинен уміти у будь-яку хвилину абаснувати (обґрунтувати) те, що він пацан, а не лох. [...] Хто цього не вміє – відповідно, ніякий не пацан. Справжні пацани т р у д я т ь с я – що на сленгу означає "забирати в лохів гроші"; гопів легко розпізнати по їхньому аргю, а ще простіше – по нахабному тупому виразу обличчя, котре немовби промовляє: "Хто ваділа на цій землі? Я ваділа на цій землі!". Гопи є першими паростками підліткової злочинності, і мрія кожного з них – "стати вором в законі". [...] Їхня кінцева мета – надглобальний, вселенський конформізм. Вони ненавидять усе, що відрізняється від СІРОСТИ, тієї порошнявої млявої СІРОСТИ, якою вони, власне, і є". (цит. по книзі К. Жижка-Рафалович "Ігорич, Немирич, Нірванич і Доберманич: 101 день у Панк-клубі", "МіМ", Л., 1997 р. ).

Пацани усюди (а у коледжі особливо) зневажали й дуже не любили неформалів. Неформали, у свою чергу, не любили їх. Але якщо останні у більшості своїй були ліберальними пацифістами і не звертали на пациків жодної уваги, то гопи сприймали кожного кудлатого чувака як персональну образу власної гідності. Тому й були винайдені такі геніальні речі, як "стріла", "качелі" тощо.

Банзай сказав, що, звісно, зможе, дуже навіть зможе їм допомогти, якщо вони готові

виставити "поляну" для однієї особи.

– Не для мене, не переживайте, – заспокоїв він їх.

3.

Людина, для якої мала бути "поляна", – це Ростик Стриба. Він вчився на третьому курсі юридичного факультету, був хорошим Юрковим знайомим і провідним спеціалістом у даній сфері.

У той же день Банзай подзвонив йому з телефону, що був на першому поверсі.

– Ну то як, Роню? Поляна плюс оплата за проїзд. І дві години в тому місті.

– А як ти його назвав? Буки-Бяки? Теж мені, фани Конан-Дойля. Добре, Банзаю, як для тебе, поляни може не бути. Лишень квиточок туди і назад. А довго їхати?

– Дві з половиною години.

– О-о-ох... – зітхнув Роня у слухавці. – Ну добре, Юрко. Для тебе.

Банзай повісив слухавку. Ростик Стриба зростав дуже інтелігентним і вихованим юристом. "Стріли" були його хобі.

4.

Коло телефонного апарата сидів якийсь старий пан із зовнішністю пияка. Банзай знав, що то Ромко Корій, новий сторож. Функція сторожа полягала у тому, щоб пильнувати вхід і не давати всіляким покидькам знадвору шастати по коледжу. У Корія було молочно-сиве, наче дим від сирого листя, волосся, коротесеньке і приховане під чорним беретом десантника. У Корія, напевне, була алергія на дим, тому що білки очей затекли кров'ю. Виглядав він років на п'ятдесят, не більше.

Поки Банзай розмовляв по телефону, чоловік уважно читав книжку. Ще одна книга і блокнотик з простим олівцем лежали коло нього. Хтось чужий підійшов до дверей, і Корій, поклавши книжку сторінками донизу, поспішив до входу. Юрко повісив слухавку і кинув оком на назву.

Одна книжка була українською, інша – російською. Та, що відкрита, – видавництва Інституту трансперсональної психології. "Пнакотические песнопения и измененные состояния сознания. Тексты Р'лайх", автор Юрген фон Юнцт.

Інша книжка – "Полінезійські вірування та північні аналогії у доколумбовій Америці", авторська дисертація Олекси Карни, рік 1987-й.

Якусь жахливу мить Банзай відчував у серці гостре крижане жало.

Ім'я.

Воно, безперечно, було йому знайоме. У сновидінні він читав книжку барона фон Юнцта "Неймовірні культу". Він не пригадував її змісту, але назва та ім'я автора збереглися. Він читав її у Вавилонській Бібліотеці.

Банзай заспішив у туалет. Його почало нудити. Він увірвався в одну кабінку і перехилився над унітазом. Пробував щось відхаркати, але вилив зі себе кілька згустків їдкої, кислої мокроти. На стіні у кабінці хтось синім маркером намалював детальне креслення механізму, що нагадував м'ясорубку. Креслення було у трьох проекціях, дуже прецизійне – з використанням товстих, тонких та пунктирних ліній. Видно було, що автор трудився протягом не одного уроку фізики. Підписано: "ВЧИТЕЛЕРІЗКА ПОБУТОВА СТАТИЧНА".

Банзай різко підвів голову і вийшов з кабінки. Перед очима спурхнула сотня метеликів, тому на якусь мить Банзаю видалося, що він бачить на стіні темно-червоні літери. Він кліпнув кілька разів – і літери зникли.

5.

Семпльований і Малааялам дуже переживали. Вони ходили бліді й налякані, як сновиди зі сивих сновидінь. Було вже за квадранс четверта, а Ростика Стриби – ні духу. І Юрко був тут безсилий.

Двадцять по четвертій у коледж спробував зайти невисокий акуратний третьокурсник, з акуратною зачіскою, вдало підібраними окулярами, чистенько одягнутий. Він розсіював довкола себе впевненість та аромат "Олд Спайсу". Звичайно, Корій і не збирався його впускати, проте послав якусь дівчинку за Юрком Банзаєм, котрого гість, власне кажучи, і жадав побачити. Говорив той студент м'яко, виразно, неголосно й дуже переконливо.

Коли Банзай разом із двома напудженими учнями спустилися на перший поверх і вийшли

на зимницю, що була ззовні, то зраділо побачили Ростика Стрибу.

Він привітався зі всіма за руку і сказав:

– Давайте, кохані, йдемо у той ваш парк. По дорозі розкажете, що тут за мудки.

Дорогою Ростик глянув на годинник, видавши здивований вигук (Семпл та Павук подумали, що тепер той Ростик побачить, як вони запізнюються, і пришвидшить хід). Натомість Роня радісно сказав, що в запасі купа часу, можна піти в ресторан пообідати. Семпльований пробував делікатно натякнути, що ресторан у Мідних Буках був лише до Першої світової, і що вони злегка запізнюються, але Роня видав ще один вигук – уже радісний – його очі саме натрапили на кнайпу "Опір".

У кав'ярні Роня преспокійно вицмокав три філіжанки кави – він відразу ж замовив чотири порції, але Павук і Семпл відмовились. У них і так серця билися, як шалені.

Семпльований і Павук на повному серйозі вважали себе останніми романтиками у загниваючому лігві гопників та прагматизму. Потайки вони звели собі в кумири відомого вбивцю поліцейських Кроулі-Два-Нагани. Із братом по духу Кроулі вони сходилися в одному: в їхніх грудях билися втомлені, але дуже добрі серця.

Павук і Семпльований були справжніми мрійниками. Вони вірили, що міліція справді береже їх, і, якщо злий гопник відбере у тебе гроші на морозиво, а ти скажеш про це Міліціонеру, злодюжку покарають, а гроші повернуть... і ніхто тобі не робитиме у відділку "слоника" у протигазі чи "ластівку" з вивертанням суглобів; вони вірили, що Міліція ДОБРА, вона захистить їх від злих старших дядьків, а якщо і зловить на вулиці з кишнями, напханими пробитим "планом", то не забере, не викурить сама, і не потрощить змайстрований удома із пляшки "Живчика" кишеньковий бульбулятор, і не посадить до цюпи на невизначений термін, а просто насварить пальцем.

І взагалі, як на то пішло, Семпльований мріяв про життя посеред благословенних Альп, у котеджі з балконом на озеро та мансардою з видом на ліси, мріяв про чотирнадцятилітніх дівчаток-молочниць, білявок у білих блюзочках та червоно-чорних запасочках, дівчаток, спраглих тілесних любовощів та добротного грання на килимі між палаючим каміном та дзбанами паруючого молока, які ті білявки, власне, і принесли...

Павуку ж увижались жорстокі розправи над своїми кривдниками – тисяча і одна ніч довгих ножів у гопівських гетто, підпорядковані йому загони чорних СС "П'ястуки правди" для винищення пацанів... марилося, що одного разу, коли гопи прийдуть зібрати данину, він зробить у повітрі досконалу "блоху" – смертоносний прийом бойового гопака – проломить ногами стриженому мерзотнику грудну клітку, а хтось із бандюг раптом панічно вигукне: "Шухер, пацани, он на б а є в о й г а п а к ходіт!"... Уявлялось, як він носитиме за пазухою величезний тесак-мачете для четвертування, загорнутий у бавовняну хустинку для витирання крові, орудуматиме ним у гетто направо і наліво... марились ріки крові та гори м'яса, міхи кістяної муки та вігвами скальпів, скрині, повні коралів із їх членів, палі з насадженими на них головами кривдників, ряди трилітрових слоївків, всередині яких у формаліні плавають здивовані гопівські очі, їхні цирозні печінки та атрофовані сім'яники. Оце був клас для Павука!!!

Коли Банзаїв електронний годинник показав 16:53, Ростик заспокійливо поплескав хлопців по плечу і замовив крихкі пиріжки-круасани. Дякувати Богу, він передумав скуштувати гарячі флячки.

– Не переживайте, народ! То ж звичайнісінькі сільські бики. Ми ще змусимо їх... гм-м... як то кажуть у народі, забашляти нам і вам бабки.

На щастя, Ростик не став їсти круасани в кафе. Він надкусив один, ще один віддав Банзаю, а решту поклав у паперовий пакетик і помалу жував дорогою (він узагалі дуже трепетно ставився до солодкої випічки, а тому в глибині душі тішився, що так багато круасанів залишилося йому).

Коли вони прийшли на призначене місце – тінисту алейку парку, де вельми зручно робити облави на хіпаблудів, – там уже тіснилося чоловік так приблизно двадцять. Банзаї побачив, як Павук намагається облизувати сухі губи пересохлим язиком. А Семпльований, напевне, раз-по-раз витягує руку, щоб натиснути на клавішу "Escape", аби вийти з цього дурнуватою сайту.

Ростик зупинився, продовжуючи насвистувати ностальгійну мелодію з "Хрещеного

батька". Поліз у кишеню, розгорнув пакетик і доїв круасани (вишнева начинка-мармуляда і ще парувала). Піднявши очі, він побачив, що хлопці дивляться на нього в німому благанні.

– Хочете трохи?.. – спитав він із напханим ротом. Семпльований зачаровано подивився на того і лише повільно похитав головою у німому запереченні. Здавалось, він упав у транс. Павук навіть не хитав головою, лише досадливо копнув купу листя.

– Ото вони? – спитав розчаровано за якусь хвилину жування Роня, все ще ротонапхано. Головою він кивнув у бік гопотні, яка агресивно (і досить-таки розгублено) позирала у їхній бік. Час від часу котрийсь гоп вигукував щось образливе, від чого решта гопів починала реготати.

Прожувавши, витерши рот хустинкою від налиплої цукор-пудри, Роня підхопив втрачену мелодію і наказав усім наблизатись.

Ростик привітався уголос, проте нікому руки не потиснув: так почалися мудки.

Спочатку гопи виклали їм свою точку зору стосовно проблеми. Вони оперували такими прогресивними поняттями, як "он мене напругає", "ми вас всех захіпаблудім", "будете нам всім башлять бабкі" і таке інше.

– Я подібний на хіпаблуда? – м'яко спитав Ростик у головного гопи.

– Нєт.

– Тоді давай відійдемо, я тобі дещо розтлумачу.

Такого повороту подій гоп очікував найменше. Це ВІН прийшов тлумачити, ВІН прийшов качать сваї права, і ВІН абсолютно не збирався вислуховувати повчання якогось гоміка-педанта.

Проте він пішов. Вони відійшли на п'ять метрів убік, Ростик – із піднятим підборіддям, зі складеними за спиною руками, гоп – із руками у кишенях, зі святою переконаністю у власній вищості над опонентом.

Спочатку була тиша. Ростик говорив дуже тихо, лише для двох пар вух. Потім у сутінках почувся вигук:

– А чьо він маю девчонку пасилаєт?

А потім:

– Да? Ти уверен? Да в жизни таго не будить! Яким-та хіпаблудам! Да пашол ти!..

Моментально по цих словах кулак Ростика заїхав тому знизу в щелепу. Гоп упав на коліна, притискаючи руки до підборіддя. Він сплюнув рожевим. Ростик підняв того за лікоть і продовжував свою едукативну роботу таким самим сугестивним голосом. Тепер гоп, підтримуваний за лікоть, лишень кивав без слів. По якихось семи хвилинах вони повернулись. Гоп підійшов до своїх друзяк і тихо переповів усе в кількох словах. "П'ятьдесят гривен?" – не вірячи власним вухам, вигукнув хтось із юрми.

– Ну то як? – по короткій паузі голосно спитав Ростик, який уже став зліва від Банзя.

– Харашо, – тихо промовив вожак.

– Передасте філки ось тому чоловікові, – Ростик кивнув головою на Банзя. Той мовчки пускав ротом кільця пари, думаючи у цей момент про Дарцю.

– І пам'ятай, що я тобі казав.

Гоп неохоче кивнув головою і пішов. Компанія, яка прийшла сюди натовкти бузі хіпаблудам, розчаровано попленталась услід за ним.

Через два дні до його кабінету заповз верховний гоп. Нічого не промовивши, він дав Банзяю десять купюр номінальною вартістю у п'ять грн. кожна. Зі всіх папірців до нього пильно приглядався батько Хмель.

Тридцять п'ять він надіслав Ростіку поштовою карткою з написом "ДЯКУЄМО". П'ятнадцять – по п'ять на душу – залишилось їм на морозиво.

1.

Сонька-дрімка: що мені сниться.

19.09.2000

Цілий день думав про Дарцю, в надії, що вона присниться. Виконав усі поради, дані К.Г., розробив сценарій і постійно прокручував у голові. Запам'ятав 3 сни. 1 – див. Додаток; 2 – задуманий сон про Дарцю (див. там само). Найбільше мене вразив третій, останній із тих, що я запам'ятав. Він був Надзвичайно Яскравий, навіть як на усвідомлене сновидіння.

Закінчився сон про Дарцю, і тут я зрозумів, що це і є замовлений сон. Тобто збагнув, що я у тілі сновидіння. Від збудження відчув, що прокидаюся, тому вик. прийом К.Г. на подібний

випадок. То так класно! Я побачив, як стіни кімнати починають розтуманюватись і зникати. Я опинився у великому приміщенні з височенною стелею. Дуже високою. Приміщення незатишне. При стінах стояло безліч стелажів із книжками. Нагадую: я повністю контролював свої дії і був абсолютно впевнений у тому, що то НЕ сон. Усе точнісінько як у реальності: зір, слух,

(Власне щойно згадав, що не було жодного відчуття дотику чи смаку. Може, я вже забув?)

До мене підійшов якийсь чоловік у простому непримітному одязі й сказав, щоб я сідав і починав читати. Я пробував змусити його зникнути (бо відчував, що він мав якусь владу наді мною), як то буває при сновидінні, але той пан сказав: "нічого не вийде, не крути мені, Юра, не стругай дурня, сідай і читай".

????????????

Тоді я спробував перетворити його на щось інше (напр., на kota). Чоловік раптово випав із фокусу – здалося, між нами тече потужний струмінь гарячого повітря. Коли я спробував сфокусуватися знову, переді мною було ЩОСЬ.

(Я дивуюсь, як я не проснувся від страху. Може, мене тримали там зумисне?) маразм!

ЩОСЬ виглядало, як вис. (бл. 5м?) рожевий м'ясистий конус. Широким кінцем конуса він стояв на підлозі й пересувався, як слимак. На вершечку конуса на тонких нитках нервів звисало кілька очей (3? 4?), також там були невеличкі лискучі клешні, як у краба.

Я НЕ ВІРЮ В ТЕ, ЩО ЗІ МН

ЩОСЬ сказало, що я можу для зручності стати таким самим, але якщо мене це дезорієнтує, краще залишатися у власному тілі (???). Я досі не можу повірити, що сновидіння вийшло з-під МОГО контролю.

Наскільки я зрозумів, конус був чимось середнім між наглядачем, куратором і наставником. Він показав мені клешнею на стіл і повторив, щоб я сідав читати. На столі лежали високі купи книжок. Коли я то прочитаю, сказав конус, він зі мною поговорить. Перевірять, чи я засвоїв (?!), додав він. І що зі мною набагато простіше, ніж з іншими.

Я сів за стіл на лавку й озирнувся. Наскільки я міг бачити, читальня тягнулася нескінченно довго. У самому кінці читальня збиралася в одну точку, нескінченно-недосяжну. Можеш сміятися, але складалося враження, що вона зникає за горизонтом. Так само тягнулися стелажі, столи і читачі. Дуже багато робило якісь конспекти (?) або ж просто писало. Багато хто, як мені здалося, не був людиною взагалі.

Я відкрив першу книжку. Букви, на диво, не розпливалися (а як же сон лобних долей?). Якусь мить я просто німів, пробуючи зрозуміти, що за чортівня зі сторінками. Вони були, наче білі паралелепіпеди, що занурюються вглиб власної площини. І слова нагадували підводні човни, що пливають назустріч читачеві. Кожне слово було об'ємним ієрогліфом якоїсь невідомої мови. ПРОТЕ Я РОЗУМІВ КОЖЕН ЗНАК. Називалася книжка "Культ богів гори Кадаф та інші містерії Гіпербореї". Я зауважив, що з часом тут дуже цікаво: я зумів прочитати усю книжку за якихось півгодини, хоча під час читання це видалося кількома добами (порівн. дію Sannabis Indica). У книжці розповідалося про край Гіперборею, на далекій півночі (Скандинавія? Антарктида?) та про її віровчення. Знаєш, Банзай, воно мене вразило. Те, що ті гіпербореїці поклонялися крижаній горі Кадаф, у яку нібито був заточений бог С'ннґха (?). Щороку йому приносили в жертву восьмеро дітей. Якщо вірити книжці, діти кудись та й дівалися. Надто дико звучить, щоб бути правдою.

Я вже збирався брати наступну порцію лектури, як почув пронизливе піпкання радіо, а слідом – арію із "Запорожця за Дунаєм".

Мене миттєво перекинуло в сон, у якому я був із Дарцею (?). Усе затемнилось, і я зрозумів, що дивлюся на власні зімкнуті повіки.

Не можу собі знайти місця. Мною аж кидає.

Так то був сон?

2.

Одна книжка, куплена на вернісажі у Львові за півтори гривні, відкрила перед Юрком Банзаєм нові світи. Книжка "Шаманські сновидіння" Кетрін Грубер. У ній розповідалось, як у домашніх умовах навчитися замовляти сновидіння із потрібним вам сюжетом, як у сновидіннях шукати відповіді на запитання, а також як навчитись бачити і контролювати усвідомлені сновидіння. Навіть якщо три четверих інформації у книжці було повною лажею, то все одно –



Банзая вона зачепила за найживіші нерви й вивернула назовні.

Саме від неї (книжки) проросли корінці його інтересів: він шукав літературу з медитації та виходу із власного тіла; читав праці подружжя Уоссон від етнікології; порівнював власний досвід з перлинами у дослідженні сну – книгами Лабержа, оцінював рефлексії братів Маккена стосовно впливу психотропних грибів на розвиток людства; прочитав усі праці Грофа в царині ЛСД-терапії та голотропного дихання. І, звичайно ж, перепробував на собі усе, що тільки можна було попробувати вдома на канапі чи в кухні. Що, власне, і приводило його тричі в реанімацію.

Та все ж найбільше його зачепило усвідомлене сновидіння. Навіть сам Карлос Кастанеда присвятив йому окрему книжку... І саме тут Банзай пробував із невідступною твердістю, якої йому не вистачало для медитацій.

Але сни! Спочатку в нього ні чорта не виходило. Приблизно чотири місяці. Аж нарешті приснився точнісінько той сон, який він замовляв. І коли Соля уві сні віддалася йому, він із тихим зойком прокинувся. Спершу він вів серйозний журнал снів, великий чорний гробсбук, на корінці якого писало: "Мої сновидіння. Рефлексії". Проте з часом назва почала звучати надто вже претензійно. Банзай перейменував це у надсекретний спецпроект "Сонька-Дрімка". Така назва йому подобалась набагато більше.

Наука давалася стрибкоподібно. Із замовлянням снів проблем виникало все менше й менше. Якось (це було саме у той період, коли Соля пішла від нього) він задумав побачити сон, у якому сокирою розкroює зрадницьку голову. Сон приснився... волаюче реальний. Із поверненням свідомості Банзай довго дякував Богу, що то був лише сон. Відтоді він вправлявся лише в усвідомлених сновидіннях.

За весь час практики – від кінця третього курсу до тепер – Банзай бачив дев'ятнадцять сновидінь. Із переїздом у Мідні Буки вони стали снитися йому практично щоночі. Це наганяло розмитий страх та тривогу.

Здавалося, він повільно наближався до чогось.

3.

Банзай надумав піти до Діми. Той мусив знати хоч би щось про той Інститут трансперсональної психології. А якщо він насправду щось знав, то, може, підказав би, про що та книжка, яку читав Корій.

У психолога сидів пан Вітайль Тичинда. Він пив каву й розповідав щось відверто нецікаве. Коли у двері зазирнув Банзай, лице Діми набуло страдницького виразу, мовляв, "Порятуй, друже!"

– Вітю, у мене клієнт, – звернувся він до пана Вітайля. Той продовжував нахабно сьорбати каву.

– А-а-а-а-а! Заходьте, заходьте, пане Югію. Сідайте тут на кгісло. Ми з Дмитгом саме гозмовляємо про ПОЕЗІЮ. Так от... Сосюга Ранній і Сосюга Пізній – це щось вельми відмінне... До гечі, ви читали мою останню збігочку? "Загади кохання"? В основному, веРлібеРи... Так-так, досить непогані веРлібеРи!!! – різко перейшов він на виразну українську, побачивши, що втрачає публіку (Банзай саме хотів непомітно вислизнути).

Банзай скрушно похитав головою, показуючи, що ні, іще не читав нової збігочки: робота, дружина, діти – ніколи все!

Діма задумливо розглядав сумне обличчя Ринго Старра та босі ступні Леннона.

– То знак, – таки не втерпів він. Побарабанив нігтями по голих ногах. – Знак. Усім нам.

Діма виразно глянув на пана Вітайля. Здавалося, його погляд промовляв: "Джон тим самим хотів передати людству, що кавування під чорно-білими плакатами – не іграшки, і що кабінети психологів – не місце для таких кретинів. Даруйте, для таких кретинів".

Пан Вітайль, здавалося, раптово прозрів і збагнув усю символічність босості Джона. Він хутенько досьорбав каву (при цьому бурмотів: "Аякже! У Чехова всьо-всьо-о-о-о про це написано! Slovo v SLOVO!") і чкурнув геть.

– Слухай, Дімо, – звернувся він, коли двері за поетом зачинилися, – ти читав якісь книжки Інституту трансперсональної психології? Ну, Гроф, Маккена...

– Гроф. А що таке?

– Шо, на твою думку, означає вираз "пнакотіческіє песнопенія"?

Діма знизав плечима. Без поняття, – говорило це знизування.

– А хто такий фон Юнцт? – звичайно, тепер він пригадував книжку, але Діміне слово його також цікавило.

Той знову знизав плечима.

Банзаю кортіло задати ще одне запитання: як пов'язати тексти трансперсональної психології з культурами Полінезії та їхніми аналогіями в доколумбовій Америці?

Але й цього Діма не знав. Тому Банзай не питав більше нічого.

Він боявся, що зовсім скоро сам дізнається, у чому справа. У Бібліотеці.

Тільки до чого тут ще й Корій?

4.

7.10.2000

Я знову побував Там. Це можна назвати Вавилонською Бібліотекою, як висловився один іспанець. Там я умію читати практично на усіх мовах. (тепер усі мови здаються лише однією і тою самою)

Я спитав у свого наглядча, чи це сон.

Він намагався розтлумачити мені, що свідомість неперервна, і сон – не відпочинок для мозку. І взагалі, мозок до сну (до сну чи сновидіння – ось що важливо!) не має жодного стосунку. Наглядч сказав, що ми самі собі шкодимо, намагаючись інтерпретувати усе підряд. Важливий процес, а не форма. Якби не наша примха інтерпретувати, ми б зрозуміли, що немає різниці між енергією і матерією. Ми сприймаємо речі полярно – життя або смерть, енергія або матерія, присутність або відсутність, ФОРМА або ПОРОЖНЕЧА (??). На іншому рівні, сказав наглядч мені, він зуміє пояснити це дуже наочно, – міг би так і не вимахуватися. Зовсім я його не про те питав! Чи, може, я неуважно слухав? Він сказав: "Порожнеча – це найдосконаліша форма".

Я читав про дивні речі. В основному, книжки різних заборонених авторів, які були або ересіархами, або прихильниками різних забутих культур. Тепер бачу певний зв'язок між усією тою літературою, яку мене змушують вивчати. В окремих книжках дуже обережно згадуються якісь давно забуті боги, але так ненароком і пошепки, ніби боялися одного лишень написання їх імен. Я не можу втямити, як пов'язати УСІ факти. Переді мною велетенська мозаїка. І ті боги, яких так усі бояться, – становлять її центр. Це як про секс: усі знають, але ніхто не говорить. Бояться, чи як?

5.

11.10.2000

Не знаю, де я був, АЛЕ ЦЕ НЕ СОН.

Знаєш, що я прочитав нині?

Пішла справжнісінька "чорнуха". Вони гадають, що я вже дозрів.

Читав "Демонологію", "Культу гулів", "Прарелігії Шамбали та Му". В основному – опис догм різних віровчень. Практично все – стовідсоткова лажа, але вже проглядається СПІЛЬНА РИСА: вони всі згадують про НАЙДРЕВНІШІ КУЛЬТИ. Всі сходяться на одному: прадавні цивілізації поклонялись яимось диким богам, що прийшли із зірок, імена яких прокляті та забуті, і тому, хто вимовляє їх, вони спопеляють уста і покривають гнійними виразками рота. Культурі їхні були кривавими й страшними. І всі як один бояться написати, що ж то були за релігії (релігія?)

(пізніше)

я щойно прочитав книжку, яку бачило чоловік п'ятсот, не більше

(чомусь дрижать руки)

З тих, що бачили, читала лише третина

всьо зовсім не так, як ми думаємо

В упор не так.

запам'ятати

БОГИ СИВОЇ ДАВНИНИ / ВЕЛИКІ ДРЕВНІ

напевне, я більше лягати спати не буду

1.

Усе залишалось таким самим. Учні, викладаня. Зимнішало, а дні коротшали. У квартирі

було холодно, бо виключили ще й опалення. Не було світла, вулиці порожніли.

Львівський поет-декадент Влодко Реланіум (в дещо інших колах більш відомий як Данко Еленіум), писав: "Настала та пора, коли надто холодно, щоб було тепло, та все ще надто тепло, щоб було дійсно холодно".

Гори, як завше, випромінювали вічність.

Змінювалося тільки місто. З плином часу вулиці просякали невиразним страхом. Так, напевне, ЦЕ приходило з вітрами з гір та з голодними запахами із далеких темних зірок.

2.

У ніч, коли Банзаю приснилось останнє усвідомлене сновидіння про Бібліотеку (а це було в середу, 19 жовтня), він несподівано прокинувся посеред ночі. Банзай скинув із себе ковдру й тонкий коцик і виглянув надвір. Вуличку затопило ефірним холодом і крихким місячним світлом. Навколо місяця утворилося бліде, з відблиском, гало, яке віщувало негоду.

Банзай глянув униз. Серце різко кольнуло й швиденько забилося. На вкритому інеєм хіднику стояв Корій і, задерши голову, дивився в небо. Несподівано погляд чоловіка перемістився із зірок на шибу, де біліло обличчя Юрка. Його очі майже фізично вчепились у того гачкуватими кігтикками. Банзай облизав губи. Під сонячним сплетінням палав вогонь.

Корій повільно відірвався від асфальту й поплав угору повітрям прямісінько до Банзаєвого вікна. Навколо чоловіка, здавалося, загусала темрява, обволікуючи Корія у чорну ряску. Губи помітно ворушились, промовляючи нечутні слова. Він порівнювався з Юрком і хижо глянув йому у вічі. Банзай відчув, як його м'язи перетворюються на вогке дерев'яне волокно. Його спаралізувало.

Корій посміхнувся. Білки його очей були чорними від крові. Свіжа чорна цівка збігала з вух по шиї за комір сорочки.

– Вар'гар Йог-Сотот! СИЛА! Нарешті у мене! Гій'я Йог-Сотот! Гій'я вагх'лах! Вагх'лах Йог-Сотот! Ше все попереду! – вигукнув він. Питьма остаточно заволокла його, наче павутина. Корія вже зовсім не було за нею видно. Темний кокон рвучко стрибнув у височінь, наче чорна комета.

Банзай сидів на підлозі кімнати, притискаючись спиною до стіни. Він тяжко дихав, не відводячи погляду від вікна. Скрипнув паркет, і Банзай неголосно скрикнув. Його тілом тіпало на всі боки.

3.

Останній тиждень був дуже напруженим, але позитивно. Тому що остання субота місяця – це День коледжу, та ще плюс річниця, п'ять років. Відразу після річниці – Гелловін, який тут був у пошані. Невідомо хто і невідомо якими методами випросив у пана Андрія дозвіл аж на 3 (три) вечірки: попсова дискотека, рок-сейшн та електронна трансва вечірка для габерів та синтетиків на кшталт Семпльованого.

Сам захід – День коледжу як такий – складався з різного роду сценок, всіляких декламувань віршиків та інших милих бздур. Банзаїв клас готував власний виступ. Семпл та Павук скооперувалися і готували окремий проект.

Дарця у цьому всьому участі не брала.

Отож, остання субота відкривала концертом усю церемонію: того ж вечора – грандіозна дзіска-парту для гопів, понеділковий вечір – тлько рок, вівторок – Гелловін та електронна альтернатива. Банзаю дуже кортіло дізнатися, який то такий номер готують Ті Двоє, тож він вирішив піти. Юрко був і сам не проти шокувати чимось таким публіку, навіть уже виношував певні думки, проте наразі це були всього лиш думки.

4.

П'ятниця завжди була кльовим днем. Особливо, коли все о'кей, завтра уроків немає, а лекції закінчилися півгодини тому. Банзай був щасливим – для нього щастям було усе те, що не стосувалося нещастя. А наразі все й справді було о'кей: сні про Бібліотеку закінчилися (навіть якщо останній сон про Корія був ну просто жахливим), все, що він почерпнув ТАМ, успішно забулося, ззовні зимно, всередині тепло, їж кекс, май секс, як казав один мудрець, – і все складеться само собою.

Банзай навчився тішитися моментом.

Він вирішив трохи прогулятися перед тим, як повертатись у квартиру. Юрко попрямував

до площі у середмісті, минаючи якусь кам'яну кобітку, що сиділа у йогівській позі Ваджрасана і символізувала скорботу матері за загиблими синами на Другій світовій (список наводиться). Аджна-чакра кобітки була необережно затулена невідомої породи квіткою, судячи з усього, цвітом беладонни. Він прямував у жовтий смуток парку.

Було повно холодного болота, над парком сіріло смурне небо, яке, здавалося, випромінювало депресію, меланхолію і тугу. Він уже вкотре думав про Дарцю, про те, що вона приходила до нього відтоді лише раз... Він сів на тверду лавку і закинув ногу на ногу. Все було майже як у "Jethro Tull": сіре шапіто неба, дівчатка (яких тут не було... тут узагалі нікого не було), що грають у бадмінтон, акваланг, мій друже, чи ти пам'ятаєш туманний мороз грудня?

"Так, я пам'ятаю", – відповів собі Юрко.

Почав накрапати дрібний дощ. Він устав і поплівся додому.

5.

У суботу "Оленяча Шкура" вирувала від збудження. Банзай пропихався через юрми дітлахів у білих сорочках (чорних шкіряних "косухах"), напрасованих штанцях (подертих джинсах), які ганяли з букетами квітів у руках, носили у спортзал, де мало відбуватися дійство, парти й крісла, казав знайомим "Добривдень" чи "Привіт" або ж просто тис невідомо чий простягнуті граби. Його погляд натрапив на Дарцю, яка похмуро стояла поряд з іншими дівчатами. Дарця побачила його й помахала пальчиками, радісно посміхаючись. Так, ніби у них тепер була спільна таємниця – як то, власне, і було насправді. Дарця була одягнута в те саме, що й учора: заправний джинсовий комбінезон на шлейках та м'яка футболка на довгий рукав. Банзай знав по собі, що у такому строї було якраз супер: не зимно, не душно і вільно рукам.

Коло вікна при спортзалі стовбичила група його майже ровесників, які робили тут невідомо що. Можливо, прийшли зустріти старих знайомих та відчутти ностальгію за старими часами. Банзай підійшов до тусівки й привітався з кожним окремо. Він добре знав їх усіх – Гаден, що не полінувався приїхати з утопічно-нереального містичного Баден-Гадена – міста поетів, дармових гетер та антикваріату, Шкряб (він же д'Армограй), котрий розважав публіку необітницькою лірикою, Флойд Морфінський, Каспер, Несквік, Ржепа, Дімочкінс та Схід. Дімочкінс, представляючись, завжди говорив: "Привіт, мене звати Дімочкінс, я написав "ВОРС" і лабаю "Коноплю".

Зрештою, кожен із вас знає, хто такий Дімочкінс. Дімочкінса знають усі.

Хтось пустив чутку, що на виступ має прибути сам Влодко Реланіум (чи то пак, Данко Еленіум). Про всяк випадок, шанувальники захопили зі собою по збірочці його поезій у прозі для автографа.

Трішки потусувавшись зі старими друзями, Банзай зайшов до спортзалу. Відразу при вході стояла зграйка гопників – пацанів та пацанок. Серед них була і Риба-Сонце. Поки Банзай стояв коло дверей, вишуковуючи очима вільне місце, почув, як говорить легендарна Іра Коркуша:

– А еті будуть? – Риба трохи відхилилася назад і зробила жест, що мав би імітувати рухи диск-жокея на вечірці, котрий крутить вінілову платівку. В Іри це дуже нагадувало дівочу мастурбацію. Банзай зайшов, його зауважили, і балачка відразу ж затихла. За спиною почув голос Риби-Сонце:

– Фу, ненавіжу его. Как наркаман.

Юркові замахав Діма, кажучи тим самим, що приготував містечко. Волею-неволею довелося сідати в один із передніх рядів, зарезервованих для викладацької еліти та ведунів.

Усі повільно засмокталися у зал. На сцену вийшов пан Андрій; відкашлявшись, він промовисто замовчав.

Пан Андрій мовчав так довго, що, здалося, надумав повторити нашумілу п'єсу "3.24" (це коли піаніст нерухомо сидить перед фортеп'яном і виконує ТИШУ; ТИША, у свою чергу, виконується глядачами, їхнім бурмотінням, шепотом, плямканням, скреготом, рипінням крісел і т.д.); виявляється, він лише хотів, щоб усі заткнулися.

Нарешті стихло все, тільки було чути, як Дімочкінс тихенько підвиває свою "Коноплю" десь у задніх плебейських рядах.

Почалася довга, занудна, патетична, еkleктична та вельми безсенсовна промова, що місцями через невдало-гостру сатиру нагадувала викривальну філіпіку (учительки англійської мови, яких філіпіка викривала одну за одною, зривалися з місць і з плачами вибігали із

спортзалу; пан Андрій лише знизував плечима, ніби кажучи: "Ох уже це жіноцтво!").

Призерам олімпіад вручили по конвертику з батьками Хмелями всередині, чемних погладили по голівці, а нечемним, як то кажуть, добре дали по сраці.

Далі почалися занудні й не дуже виступи різних класів, які збурили у Банзая емоції лише двічі.

Вперше – тоді, коли на сцену вийшло троє хлопців (добре відомий усім Юрко Ржепецький, автор слів, – серед них) і заспівало доброї повстанської пісні:

Десь під Львівським замком

Старий дуб стояв,

А під тим дубочком

Неформал лежав.

Він лежить, не дише,

Він неначе спить,

Золоті кучері

Вітер шелестить.

Як ти був маленьким,

батько хіпував,

У подертих джинсах

Містом вишивав.

Було вас у батька

П'ятеро синів:

Перший був скінхедом,

Другий – роккабіл...

Друга несподіванка була радше драстичною, аніж алегоричною. Невеличкий хор хлопчиків переспівувався з невеличким хором дівчаток російською. "Падаждьом маю маму?" – запитували дівки. "Падаждьом. Тваю матю"... – відповідали хлопаки. Банзая страшно захотілося кинутись на сцену й покусати зубами якомога більше співаків. Але так файно покусати, так, щоб потім шви накладали.

Шоб знали.

Поки все точилося мляво, Банзай пригадував учорашній вечір. Роблячи вигляд, ніби щось гризе його у шию, Юрко постійно крутив головою, шукаючи очима Дарцю.

Нарешті почалось ВОНО. Ведунка-старшокласниця з 11-В оголосила, що зараз виступлять Роман Малаялам та Андрій Семпльований. Дівчина нахмурила чоло, потім трохи примружила очі, розбираючи назву номера:

– Експериментальний... альтернативний танок-балет "Лісова пісня".

Після того буде читати свій вірш Андрій Семпльований.

Банзай враз перестав крутитися і випростався у кріслі. Він весь перетворився у слух і зір.

З динаміків захарчала зловісна музика. Це нагадувало звучання сотні включених дрельок, якими грають на електрогітарі. Юрко нутром здогадався, що то мила вуху Семпльованого "КМФДМ".

З-за куліс на сцену впливли Павук та Семпл, обидва переодягнені на мітичних пост-панкових індустріальних створів – Чахлика Невмирущого та Вужика Вогнепального. Семпльований, що виконував роль Вужика, мав натягнутий на голову протигаз без фільтрової камери. Він люто крутив своїм хоботом, витанцьовуючи складні піруети. Павук, у довгій чорній накидці на голе тіло, почергово накладав на різні виступаючі частини тіла гумовий жгут і прикидався, ніби робить собі укол брудним багаторазовим шприцом. Потім почав набирати з чашечки Петрі розведений водою кетчуп і порскати імітацією крові на Вужика, цілячись у скляні протигазові очі. Вони кружляли один навколо одного в експериментальному танку, а коли музика сягла апогею, перевернули столи зі шприцями та чашками Петрі й зникли за кулісами.

Весь зал сидів кам'яно-тихо. Із заднього ряду почувся голос Дімочкінса:

– Скід, маєш шось покурити?..

Поступово барви повернулися на обличчя глядачів, і серця знову забились у тахікардійному ритмі. Але на сцену повторно з'явився Семпльований, правда, уже без протигазу та шприців.

– Віршик називається... – він несміло м'яв папірці в руках, – ммм... Мантра порту Гоа. Ода останньому бітнику. Гм-м-м...

Семпльований набрав повні груди повітря і почав тягуче читати:

– Веселись у подяку, як джміль у баку, або ніж у сраку, радій запаху смаку й гіркоті гаку, молись морфієм, колись торієм, синьою манною і дикою Ганною, що на світанні у голому вбранні відкрила волання мастурбування та підглядання, на крові гадання про дивні тарени й прозорі терпени; у жодному разі у вузькому пазі ерекція сильна, рефлексія пильна у важкому полі, на Голгофі, в stodолі, радити спермі на свинофермі, що з'їдає дітей, де гриби проростають, волають, літають, блукають, кінчають сивими соплями сонних сичів. Старий, це такий різновид і підвид мудаків, козаків і гопів, що гопіють, потіють, блукають, літають і лають, і лижуть, ковтають солодкі сунічки кліторів дівчат.

Тішся днем, їдь конем, лютим шорохом, сипся порохом, гаком-баком-скаком безнадії (нею наповнена шафка №2 в кінці по коридору). Коаксил, мастодонт, імбецил, правий фронт. Волокно рудих світанків від жовтої брами і Барми і поганої карми, від наглої смерти і паскудного жертя, від холодного сексу і прокислого кексу (не їж кекси; крем – це застигла бича сперма, вона гірчить і погано пахне); бажанням нидіти й проханням сидіти, сидати й стояти, ловити й лапати, любити блювати й блювати любов'ю й застиглою кров'ю від застарілих внутрішніх кровотеч і банальних втеч навсібіч. На всі бач. Так. Я бач', як вони кохались у ванній, у зимному стіканні крові між її кахлевих ніг.

Порт Гоа, порятуй мене від параної.

Ви всі – Анти-Ної, лиш я Гіпер-Каїн

Порт Гоа, візьми мене до себе. Від диких таїн смачних окраїн, ласі сідниці та лисі спідниці. Там сходяться її кахлеві ноги, як ножиці у пропасниці однокласниці, над прірвою і сонною відрою з мокрою гідрою, з гідрами днів у відрах дощів, нічних багатих плащів, що переслідують мене.

Порт Гоа, порятуй мене від них. А від тих, хто притих і розпух, як отруйний пампук:

тебе проковтне лисий пастух, що протух, як євнух, як сертак (все не так!). Волопас, гідропонік та просто мудац

(однак таки-так!).

Порт Гоа! Візьми мене до себе!

Дімочкінс почав плескати лише третім. Його випередив Банзай. Знаєте, хто почав аплодувати першим?

Геник Бревнов з 11-В.

5.

У п'ятницю, коли почався дощик, на Банзая знову найшла меланохлія. Він відчував, як колір настрою переростає зі сиво-сірого до темно-сірого, а там

(Корій, так само Корій)

вже згущується у чорний. Банзай повільно брів порожніми, як після чуми, вулицями й тихо дякував, що зараз його ніхто не рухає і не чіпає. Завтра буде концерт, завтра побачить малявку Дарцю... Але не скоріше, ніж завтра. До завтра ще можна померти кілька разів.

Дощ наче зупинився у часі. Замість нього у повітрі повис липкий від сирості туман. Туману якимось чином вдалося згущуватись синхронно з Банзаєвою меланхолією.

Зненацька Юрко зупинився і озирнувся навсібіч. У сірій емульсії топились навіть стіни будинків. Туман, як і час, розчиняє межі. Банзай глянув через плече. Якось заблукала тінь далеко від нього пірнула у мокру сирість. Попереду, здається, також промайнуло щось темне. Хідники встигли покритися тонкою сіточкою вологи, що осіла.

Такого, звісно, не буває, але Банзаю видалося, що з вікон будинків за ним пильно стежать. Він повільно йшов далі, прислухаючись, як росте тривога. Навколо нього було лише відлуння від обцасів черевиків.

(озирнися)

Він озирнувся. Позаду нікого не було, але Юркові видалося, що саме в цю мить щось прошмигнуло попереду. Банзай повернувся навколо своєї осі, й котроїсь секунди серце заскочило до нього в голову й почало бити з середини по барабанних перетинках. Бо саме в ту секунду він не міг розпізнати вулиці, на якій знаходився. Банзая накрила повна дезорієнтація,

наче він щойно випірнув зі сну в незнайомому місці. Не було зрозуміло, повертає вулиця, чи все ж таки йде прямо. Асфальтовий хідник видавався не пласким, а покритим нерівномірними зморшками та опуклими хвилями. Але мана відразу щезла, і Юрко впізнав вулицю Щорса. Туман приносив невідомо звідки надзвичайно низькі, тому й малопомітні вібрації, від яких свербіло в носі й сльозилися очі.

Він знову озирнувся.

Банзай пришвидшив крок і спробував заглибитись у себе.

(тоді не так страшно)

щоб налаштуватися на попередню прострацію, але відчуття

(Присутності)

зовнішньої обсервації не минало.

Юрко глянув через плече і відразу ж прямо вперед. Дуже легкі тіні пропливли углиб туманної завіси. У сутінковому мороці поповз легесенький ефемерний шепіт. Хоча, безперечно, це все здавалося. Банзай пришвидшив крок (тепер він мало не біг) і рвучко відчинив двері до будинку. "Ехо! – подумав він. – Відлуння від моїх кроків у тумані заломилось і перетворилося на шепіт... на гуркіт... правда? Ну правда ж?"

Він увірвався у студений коридор, освітлений однією кулястою лампою, що звисала з височенної стелі, і побіг крутими дерев'яними сходами, голосно гупаючи дубовими дошками. Зупинився коло готичного вітражу, що тягнувся барвистою вузькою смугою аж до піддашся, і виглянув через прозоре скельце назовні.

Туман.

6.

Банзай зайшов у квартиру, кинув під стіну вітальні наплечник. Одна зі стін у кімнаті, якій вдавалося водночас бути Юрковим кабінетом, спальнею, читальнею, бібліотекою та вітальнею, ішла навскіс – третій поверх у цьому будинку був уже мансардним. Ця нахилена стіна була обшита світлими лакованими сосновими дошками. Решту стін він обклеїв нотами з партитурою "Летючого голландця" Вагнера: коли Банзай пересвідчився, що кімната таки потребує побілки, а грошей на шпалери нема, він використав листки з нотами для оркестру. У нахиленій стіні, та ще у стіні поруч, були невеличкі вікна (якщо дивитись на будинок іззовні, то ці вікна можна знайти десь посередині даху). Під нависаючою стіною стояло його ліжко, під іншим вікном – робочий стіл. Під третьою стояла книжкова шафа.

Банзай пішов на кухню, зварив собі кави і закурив. Подумав, може то, розкурити кальян. Передумав і поставив грати платівку з "Креденсами" (сиріч "Creedence Clearwater revival"), куплену на вернісажі у старого знедоленого меломана. М'який ошпарок психоделу шістдесятих та древній рок-н'-ролець – власне те, що й потрібно у таку погоду, коли доводиться грітися на кухні при запалених пальниках газової плити.

Випив каву з молоком, з'їв канапку й сидів. Слухав музику.

7.

Квадранс по сьомій хтось постукав у його двері. Від нежданного звуку Банзай здригнувся. Останнім часом він став на диво лякливим.

О тій порі надворі висів присмерковий туман. Знову постукали: у будинку, де Банзай винаймав помешкання, взагалі ніхто не мав дзвінків, хіба би інстальював собі сам.

Він підійшов до дверей. За ними стояла Дарця Борхес. Юрко прочинив двері та здивовано закліпав. Дарця дивилася на нього з-під мокрого волосся сумними очима, з неї збігали малесенькі крапельки вологи. Від сирості волосся завилось більше, ніж звичайно. Дарця нагадала йому якогось безпритульного цуцика.

– Давай, заходь, – промовив Банзай.

Дарця роззулася, кинула свій наплечник у коридорчику і зайшла в його кабінет.

– Ух ти. Ну в тебе й кімната!.. – захоплено сказала вона і зробила те, що здивувало й добряче налякало Банзая. Вона не стала вивчати фурнітуру чи книжки; це Дарця зробила згодом. Першою справою вона підійшла до вікна у нахиленій стіні та виглянула на зовсім уже темну й наповнену туманами вулицю. Банзай зауважив, як напружувалось її лице, коли Дарця намагалася там щось розгледіти.

– Бачила щось на вулиці? Щось... гм-м-м... не таке? – спитав він, стоячи у дверях.

Дарця стомлено посміхнулася, відганяючи усі його тривоги.

– Не-а, просто вже темніє. Нічого не видно за туманом. Страшно було йти до тебе.

8.

Кухня у Банзая також була маленькою. Там була газова плитка, мушля для миття начиння, холодильник (такий, знаєте, низенький, округлий, старої конструкції), стіл та бамбетель з вишневою оббивкою. І одна шафа на посуд, муку та крупи.

Мала сіла за стіл, він дав їй горнятко чаю. Чай був міцний, кольору кори з ебенового дерева. Чай пахнув бергамотом, був гарячим і солодким; горнятко було великим, спеціально, щоб можна було випити півлітри чаю без доливання води та заварки. Це горня Банзая зробили на замовлення: мало форму людського черепа, який люто шкіриться, з великим глиняним вухом на потилиці. Щоранку він пив із горнятка каву з молоком. Наразі Дарця лише з цікавістю розглядала пугар і гріла об нього долоні.

– Будеш їсти яєшню? – поцікавився він.

Дарця зиркнула на білий плаский годинник на стіні (пів на восьму) і ствердно кивнула. Банзай підрахував, що шлях звідси до коледжу займає десь із півгодини. Дарця прийшла квадранс по сьомій, отже, вийшла ще до вечері в їдальні. А отже, мій непутящий Уотсоне, мала вже голодна.

Дарця нічого не розказала, просто пила чай, підносячи череп до рота обома руками, і розпитувала у Банзая про всілякі дрібнички. Тим часом він смажив шестийцеву яєшню "Кольт", підсипаючи туди всіляких трав та жмені тертого твердого сиру.

Мала сама дала тарілки й сиділа далі в очікуванні.

– Ти можеш заночувати у мене, – сказав Юрко обережно, думаючи про її наплечник та пожитки у ньому.

Вона широко посміхнулася.

– А ти думаєш, нашо я сюди прийшла?

9.

Десь посередині їхньої трапези зникло світло. Дарця розповідала, які негоди привели її до Юрка. "Задрали, бляді", – ну дуже вже хотіла сказати вона у двох словах, коротко і зрозуміло, без прикрас, якби не.

– Задрали. З а к у м а р и л и, – підсумувала вона.

Звісно ж, мова йшла про гуртожитський соціум.

– Я в тебе заночую до завтра, гаразд? – спитала вона вкрадливо, дивлячись на Банзая, що сидів поруч на бамбетлі; "Ніби я міг би тебе вигнати", – подумав він. Всередині все горіло. Дарця штурхнула його під бік ліктем, вимагаючи відповіді.

– Угу, – закивав головою він, оскільки рот був напханий яйцем та плавленим сиром.

Потім Дарця взяла до рук свічку і пішла разом із Юрком розглядати його вітальню. Вона дивилась на касети та платівки, підходила до шафи з книжками. Кафка, Іздрик, Берроуз (правда, Вільям, а не Едгар Райз), і Керуак, Маккена і Сковорода, Гроф, Уоссон, Перфецький, Бах, Маркес, Воннегут і Андрухович, і Беккет, і Покальчук і купа інших.

Дарця сіла за його стіл і заявила, що збирається зробити зараз всі уроки. Банзай знизав плечима. Ліг на ліжко й милувався її обличчям у світлі свічки. А потім вчинив украй непедагогічно, запропонувавши:

– Хочеш, можемо покурити кальян...

Дарця розвернулася на кріслі лицем до нього. Її очі запалали.

– Ка-ля-н? – перепитала вона. Тут же зіскочила з крісла й стрибнула до нього на ліжко.

– Давай! Банзайчику, давай покуримо... – вона пропхала руки між його спиною та ліжком, притискаючись у слабкому світлі до його грудей.

– Ну давай, Банзайчику, давай... гашиш? Анаша? Давай, чуєш?

Банзай обійняв її, і потік слів миттєво припинився. Дарця тепло дихала йому в губи. Він заглянув у її темні очі, очі лані, вогкі, блискучі очі, очі без дна, у яких дуже легко втопитися, очі без жодних запитань чи заперечень. У її очах він бачив щось, чого не було в погляді Солі: не прохання виграти її так, щоби потім було важко ходити, а лише бажання бути поряд із тим, хто не насміхатиметься, не кричатиме, не ображатиме її і не буде пробувати кривдити її й зачіпати за живе. Дарця проповзла по ньому вище, тягнучись устами до вуха.



– Ну давай, гашиш, анашу, чи що ти там маєш. Ходи, ну?.. – так само вперто нашіптувала вона, дихаючи прямісінько у вухо.

Із театральним стогоном зітхнув (він просто кайфував від малої) і, вставши, поліз у шафу за кальяном. Дарця, збуджена, пішла за ним.

– Оце він? – спитала Дарця шанобливо.

Зовні кальян дуже нагадував лампу-торшер. Приблизно метр від землі, тонкий і вишукано високий, немов хлопчик-катаміт у гаремі старого педофіла, з дерев'яною різьбою по корпусу. На самому чубкові була металева чашечка для тютюну та вугілля. Унизу була велика скляна посудина, що за формою нагадувала хімічу колбу. У колбі (із товстим склом) була вода, в яку з дерев'яної верхньої частини заходила металева трубка. Колба наполовину була заповнена повітрям, і від того повітряного прошарку тягнувся металевий трубчатий отвір; у той отвір вставлявся довгий смугастий шланг (фактурою він нагадував покриття електрошнура до праски радянського зразка). На кінці шланга був довгий позолочений, прикрашений різьбленням мундштук.

Дарця сіла на п'ятки й розглядала кальян, водячи по ньому пальцем.

– Ходи на кухню, – сказав Юрко. – Треба розпалити вугілля.

Він витяг із паперового мішечка кавалок кам'яного вугілля, з полотняного – посріблені щипці. На кухні він над полум'ям нагрів кавальчик, тримаючи щипцями над пальником, аж поки той не став вишневим у кількох місцях.

– Тримай, – сказав Банзай, коли вони вже знову були перед кальяном. Дарця слухняно взяла жарину і стала злегка дмухати на неї, підтримуючи червіль. Банзай тим часом натягнув на верхню чашечку фольгу з-під шоколаду. Фольга мала багато пробитих голкою дірок; із внутрішньої сторони до неї кріпився згусток якимось масною липкою речовини.

Коли фольга була щільно припасована згустком досередини, Банзай промовив:

– Клади вуглинку на фольгу, тим розпеченим донизу. Будемо розкурювати.

Дарця поклала вуглинку, як Банзай і просив; він тим часом сів на підлогу, застелену жорстим твердим килимом, і почав що було моці втягувати в себе повітря через цибух. Коли закрутилася голова, він передав цибух Дарці.

– Тягни.

Нарешті у темряві рознісся запах терпкого тютюну з яблуками. З вуглини завився стійкий димок. Поки мала ще тягнула, він відчинив вікно.

Кальян перенесли до ліжка, щоб можна було курити, сидячи на підлозі й опираючись спинами об його край. Банзай узяв із ліжка коцик – крім того, що з відкритого вікна тягнуло гірською зимною вогкістю, у квартирі було студено через відмикання опалення. Банзай наклав їх обох коциком і, тримаючи одною рукою мундштук, пояснював:

– Просто так передавати цибух не можна. Треба скрутити шланг у кільце, – він показав, як. – І я мушу тебе двічі постукати по долоні. Так-во.

– То чесно такий звичай є, чи ти сам придумав? – спитала вона з лукавим виразом.

– Чесне слово.

Дарця притулила кінчик мундштука до губ і затягнулась. Розлився запах тютюнових яблук. Вона випустила дим ротом і передала шланг Юркові.

– А де ти його взяв, Банзайчику?

– В універі мав одного знайомого. З Дамаску. Гомік, розумієш? До мене замаланювався. А коли мав їхати додому, подарував його мені. Казав, що буде завжди любити...

Дарця наморщила носа. Він наморщив носа у відповідь і дав їй затягнутися з його рук. Таке, згідно зі словами Фаеза, гоміка з Дамаску, традиція цілком дозволяє.

– А воно зовсім, ні крапельки не втикає?

– Абсолютно. Максимум, що ти відчуєш, – розслабленість у руках і ногах. То ж, блін, не гашиш.

Так вони курили, говорили, просуваючись крізь час.

Банзай розповів Дарці, що має на думці поставити у коледжі невеличкий перформенс. Спитав, чи вона б не хотіла взяти у ньому участі. Дуже б навіть хотіла, відповіла вона.

Дарця лягла, стягнувши на себе більшу частину коца, але Банзай не протестував. Вона поклала голову йому на коліна і розглядала зашкленений плакат Роберта Фріппа на обклеєній

нотами стіні. Банзай гладив її темне волосся, пропускаючи його через пальці. (Воно завивалося на кінцях.)

Серце її, як лютня: ледь торкнеш – і відізветься.

10.

Серце її, як лютня: ледь торкнеш – і відізветься.

По гуркоту холодильника Банзай зрозумів, що з'явилося світло. Була без п'яти північ. Вони курили та говорили чотири години.

Дарця подивилася на нього.

– Тобі сумно?

Він знизав плечима. Була байдужість. Він ліг коло неї на розстелений коц. Зняв з її плечей шлейки комбінезона, дивлячись в очі. Темні очі, очі лані, очі без dna і без жодних запитань у них. Банзай міг чути, як голосно калатає її серце. Вона дивилася на Юрка, і Юрко бачив у ній дитину; бачив у ній свою доцю, яку хотілося

(виграти витрахати

[навіть не смій думати навіть не смій]

витрахати й виграти)

посадити на коліна й гладити по волоссю, що завивається на кінчиках. Юрко розстібнув гудзики на футболці (чи то блюзці) на довгий рукав, зеленій, наче очі великого бога Пана. Дарця голосно втягувала повітря за кожним із розстібнутих гудзиків. Темне (чорне) волосся, що завивалося на кінчиках, розсипалося коло її голови по квадратному коцу. Банзай відчував, як її тіло під коцом все теплішає, з кожним розстібнутим гудзиком. Він відкрив блюзку, за якою була пара невеличких грудей під чорною тканиною бюстгальтера. Дарця лежала нерухомо, лиш невідривно дивилася на його обличчя, а Банзай обережно поцілував її у голі плечі. Скидаючи з них шлейки ліфчика, розстібаючи його у Дарці за спиною, оголюючи молочні перса. Все її тіло було кольору молока, матово-біле й тепле, лиш темніли невеличкі пипки, ще не здатні тверднути так, як у Солі. Він так само обережно поцілував її у ямку під шиєю і притулився губами до грудей. Він

(серце її як лютня)

хотів її, хотів сильніше, ніж будь-коли прагнув тіла Солі, тому що Соля ніколи не мала того, що було в очах Дарці.

(як лютня)

Він вдихав її запах, запах стиглого винограду й суниць, запах диму з кальяну,

(серце її як лютня)

він міг продовжити цілувати її, скинути з неї комбінезон і цілувати її тіло, допоки воно не займеться у нього під устами, він міг знайти губами її солодку суничку і цілувати її сто вічностей до ста смертей від спалахів у голові й тілі.

(серце її як лютня ледь торкнеш і відізветься)

І Дарця слухняно лежала б, слухняно довірившись йому.

Але

(серце її як лютня ледь торкнеш і відізветься)

вона прийшла до нього не як до коханця, а як до друга, який ніколи не насміхатиметься, не кричатиме, не ображатиме її і не буде пробувати кривдити її й зачіпати за живе. І він увірував, що у ній справді є лютня, з якою треба бути ніжним і обережним. Обережним, щоб не порвати струн. Він затулив її голе тіло м'якою зеленою блюзкою (кольору очей великого бога Пана) і легенько поцілував у губи. Дарця обняла його за шию й притисла до себе. Дуже тихенько, настільки тихо, що Банзай сам ледве почув, вона прошепотіла: "Дякую".

11.

Банзай дав Дарці одну зі своїх навмисне завеликих футболок. Футболка була білесенькою і хрумкою від свіжості. Дарця понюхала її: та пахла Банзаєм і легким запахом, що вона пов'язувала із літом, запахом чистих майок та випраних джинсів. Банзаєва футболка мала служити їй піжамою. Поки Дарця скидала джинсовий комбінезон, блюзку та ліфчик, Банзай стояв до неї спиною (хоч вона й сказала, що це зайве, проте чергове заворушення в паху йому ні до чого). Вона акуратно звисила весь одяг на єдине крісло в цілій квартирі і вимкнула світло.

Банзай, що вже лежав у ліжку, відчув, як її тепле тіло ковзнуло по простирадлу і

вмостилося у вигині його власного тіла. Потім Дарця повернулася до нього лицем і попросила обійняти її. Було напrawdę зимно, надворі й у квартирі, тож Банзай обійняв її, зігріваючи та створюючи затишок. А згодом він заснув, також і в її обіймах, розкошуючи тілом однієї малої дівчинки, котра прийшла до нього як до друга, і котра носила у серці делікатну лютню.

1.

У суботу гопи повеселились на славу. Коледжом гриміли милі вуху "Руки ввєрх" і надривалась крихітка Бритні Спермз.

У понеділок свято прийшло і на рок-вулицю. Цілий день навчання було ніяким, оскільки всі неформали збуджено гуділи: "Рокотека! Рокотека!"

Банзай, звісно ж, такого пропустити не міг.

2.

Прийшла рокотека, грізно погримуючи металевими латами.

Десь пів на п'яту до його кабінету прийшла Дарця і сказала, що вже пора. Гаразд, пора – то пора. І він пішов зривати собі дах і допомагати зривати його своїм ближнім.

На рокотеці було страшенно шумно й людно, і всі волохаті людиська махали патлами так, що аж гай гудів. Народ відривався по-чорному, музика голосно погрожувала вирвати бебехи і розмазати їх красивими альтернативно-авангардовими плямами по стінах спортзалу. На щастя, у темряві ніхто не бачив, що він був із малою.

3.

Після години безперервного гупання Банзай відчув, що було би дуже незле перевести подих і відпочити. Вони обоє вийшли зі спортзалу й попрямували коридором до виходу. Надворі вже була глупа ніч, а коридори освітлювались нечисленними лампами зі слабенькими жарівками. Коридор на першому поверсі був просто-таки довжелезним, і освітлений був саме так, як, на думку Банзая, і слід освітлювати тюремні коридори у чорно-білих фільмах про довоєнні роки: лампи, розділені десятками метрами темряви, у якій понурі охоронці продають в'язням пшеничну смагу та дешеві цигарки з махоркою. Лампи мали вузькі металеві плафони, кожна кидала на підлогу лише скупенький сніпець світла, так що все освітлення коридору зводилось до цих жовтавих тюремних острівців, які ні за яких умов не зливалися в одну смугу. За межею чорно-білого (жовтавого) більша була непроникна темрява.

Нагадує тунелі для електричок. Цікаво, чи ходить тут метро? Під час хуртовини чи, скажімо, горобиної ночі... Перевозить самотніх божевільних привидів з нізвідки в нікуди.

– Дивись, – Дарця посмикала його за руку. – Хто то?

Вона показувала на постать, що ворушилась у кінці тунелю. Юркове серце тихо зойкнуло. Постать ішла у їхньому керунку. Нарешті вона минула один із острівців, і за коротку мить світло викрило обличчя Корія. Той зупинився у темряві.

Банзаю стало моторошно. Несподівано сталася річ, яку потім він аж ніяк не міг списати на сон чи ману. Юркові видалося, що простір між ним та чоловіком гвалтовно скоротився, і в наступну мить Корій вже був під його носом. Банзай розгледів його навіжену посмішку і відразу ж побачив, як сяйнули у темряві Корієві руки, сильно штовхаючи й виштовхуючи в

4.

Банзай/Азатот

[ти думаєш, ти зможеш тягатися зі мною? Ти малий і дурний]

[що діється? де я?]

[хо-хо-хо! І ти ще хочеш тягатися зі мною? Ти думаєш, вони тобі хоч чимось допоможуть? Ти, напевне, думаєш, що ті книжки, які ти прочитував за одну ніч, тобі хоч якось допоможуть? Хоча б щось роз'яснять? Я десять років вивчав їх, я вивчив напам'ять т а к і тексти, що тобі й не снилося]

[ти Корій, правда?]

[ха! Корій! Всі кажуть: "Корій – старий алкаш". Ніхто не знає, хто такий Корій насправді. Ніхто в ж и т і не побуває там, де був я. Ніхто навіть у сні не побачить того, що бачив я]

[поверни мене назад]

[ха! Ти волаєш про поміч в Азатоті, при воротах в Азатот, а що буде, коли я покажу тобі його серце, коли ти втямиш, чим є Азатот? А що буде, коли ти опинишся у НЬОГО вдома? Я навіть не хочу згадувати, що буде, коли ти п о б а ч и ш ЙОГО. Ти просто помреш, бо твій мозок

потоне у крові з тисячі тріслих судин]

[поверни назад!!! Хто такий ВІН?]

[ти ще питаєш? І ти хочеш потягатися зі мною?]

[він – це Азатот?]

[Азатот! Ха! Азатот – Око хаосу. Азатот – піщинка у порівнянні з великим Йог-Сототом!

Тепер Йог-Сотот найсильніший, останній з Великих. Тепер, коли Ктулху замкнули у підводному місті Р'лайх, я став верховним жерцем Йог-Сотота. Я можу зробити таке, про що ти навіть не здогадуєшся. СИЛА, вона розчинилась у мені!]

[наза-а-ад!!! Поверни мене назад!!!]

[серйозно, хлопче, я не той, з ким варто затівати дурні дитячі ігри. Не ставай мені на дорозі! Я не жартую, і ти не жартуй]

5.

– Банзаю, ти живий? – Дарця стурбовано пляцкала його по бузі. Юрко розплющив очі.

– Як то виглядало? – першою справою спитав він. Банзай озирнувся. Ніде нікого не було, лиш вар'ятськи голосно рокотала рокотека.

Дарця здивовано заглянула йому в очі.

– Ми йдемо, а тут ти бах! – зупиняєшся!.. І всьо. Лице мертво, я до тебе говорю, плескаю по твоєму писку, а ти – нуль реакції...

– А де Корій?

Дарця несвідомо здригнулася. Вона глянула туди, де кілька вічностей тому стояла постать. Її брови здивовано скочили на чоло.

– Нема, – просто відповіла вона, виказуючи тим самим повне незрозуміння того, що трапилось.

Банзай сів на підвіконня. Ні з того ні з сього Дарця спитала прямисінько в чоло:

– Ти виходив, правда? Як тобі вдалося?

– Я нікуди не виходив. Я взагалі не розумію, що трапилось.

– Ти виходив, – вперто повторила вона. – Скажи, що ти бачив? Ну скажи, Банзайчику, давай.

– Звідки ти знаєш? Чому ти так думаєш, що я кудись виходив? – добре, що вони стояли у темряві, і не було видно дикого переляку на Юрковому обличчі.

Дарця вмить посерйознішала. У кількох словах вона спробувала переказати йому свій досвід.

6.

У Новояворівську, де, власне, і навчалася Дарця, математику викладала молода кобіта, недавня студентка Рената Степанівна, вона ж пані Реня. Якби пані Реня якимось дивом зустрілась із Банзаєм, вони, безперечно, могли б проговорити не одну годину. І виявити при цьому неабияку схожість інтересів.

Якось, після чергового уроку, пані Реня підкликала Дарцю до себе й спитала, чи та уміє контролювати ЦЕ. Звичайно, Дарця почувалась, ніби її стукнули по голові мішком, але... Чомусь (чому?) вона відповіла, що так, ясно, хто того не вміє, ясно, що вмію, а що?

Пані Реня натомість попросила Дарцю на мить абстрагуватись і спитала, чи вона, пані Реня, їй, бува, не подобається як жінка. Тому що на уроці Дарця – контролювано чи не контролювано – ухитрялася фізично збуджувати її на відстані.

Дарці захотілося втекти з класу подальше від хворої вчительки, але та випередила, схопила її за руку і сказала:

– Я не лесбійка, я просто кажу, що було. В тобі є задатки, дитино. Скажи чесно: ти д і й с н о вмієш то контролювати?

Дарця була змушена сказати, що ні, нічого подібного вона не мала на меті і взагалі не до кінця розуміє, про що йде мова.

Тоді пані Реня взялася прояснити їй кілька аспектів у справі. Звісно ж, усе виявилось абсолютною маячнею, про що наглядно свідчать наступні прикрі трафунки з тою самою пані Ренею.

Пані Реня, в силу своєї психічної хвороби (інакше всі ці балачки пояснити просто неможливо... та й не варто) почала розказувати про різні дивні речі. Про практику виходу із

власного тіла; про трансцендентальну медитацію та про чудесний катарсис, який вона нібито дарує; про можливість пересування за межами власного тіла та про астральні польоти; про небезпеки, які чигають на таких необережних літунів під час медитації чи усвідомленого сновидіння.

Пані Реня сказала, що це дуже незвично зустріти у такої малої дівчини таке обдарування (яке ще обдарування? – ніяк не могла втямити Дарця), такі можливості, такий потенціал...

Пані Реня давала їй читати купи літератури, проте жорстко заборонила пробувати б у д ь – щ о. Особливо насамоті. Пані Реня часто повторювала, що Дарця повинна розуміти, щ о відбувається із нею та навколо неї (і знову ж таки докази на користь виснаження її психіки, чи – що гірше, проте, імовірніше – повного божевілля: сама Дарця нічого т а к о г о, що б відбувалося навколо неї, не запримітила).

Їхні діалоги велися приблизно півтора місяця у восьмому класі. По Різдвяних канікулах пані Реня не прийшла до школи. Її заміняв пенсійного віку добродій з хижою посмішкою на зів'ялих устах, який мав глибоко в дупі усілякі метафізичні блукання в пошуках себе. Він постійно повторював, що через них, осоружних безтолкових йолопів, у Ренати Степанівни тепер проблеми з серцем. "Якраз! Знаємо ваші проблеми зі серцем"... – думала тоді Дарця. Вона не знала, що трапилося насправді, але у двадцять сім років проблем зі серцем у такої кобіти, як пані Реня, слід було очікувати в останню чергу.

Через три тижні пані Реня знову з'явилася на роботі. Правда, там вона пробула лиш один день. Вона розповіла Дарці, що весь цей час була у Львові у психодиспансері, що на вулиці Кульпарківській, 95.

Приблизно місяць її тримали у дурці. Після повернення звідти пані Рената виглядала, м'яко кажучи, трохи не в собі. Її лице осунулося від виснаження; вона помітно постаріла.

Пані Реня розказала, що перед Новим Роком пробувала виходити зі свого тіла і саме тоді їй нарешті поталанило. Вона дуже майстерно перевела розмову, коли Дарця намагалася розпитати, як то виглядало. Пані Рената лише сказала, що вона не змогла правильно зайти назад. Розповідала, що тепер половина тіла наче не належить їй: усі сенсорні відчуття – вода, яку вона п'є, їжа, що проходить по стравоходу, дотик, біль – відчуваються десь зліва, за чверть метра від тіла. І повна дискоординація рухів.

Потім Рената взяла Дарцю за руку і примусила її пообіцяти ніколи, НІКОЛИ такого не пробувати. Особливо насамоті. Дарця вдивлялася в обличчя пані Рені й бачила на ньому лише страх. Переляк малої дитини, яка накоїла щось невиправне.

Пані Рені було всього 27.

Наступного дня її знову ніхто не бачив. Не з'явилась вона і ще через день. Дарця ходила перелякана й не на жарт стривожена здоров'ям її наставниці. Пані Реня повторювала, що Дарця відрізняється від інших дітей, вона попросту інша. І по ній то дуже видно. Тому в неї так мало приятелів: діти шкірою чують її чужорідність, тому й тримаються від неї осторонь. Дарці слід придивлятися до звичайних людей, наслідувати їх, щоби ота іншість не була разуче помітною. Ці ж слова були її останньою настановою, даною останнього дня.

На третій день відсутності просочилися чутки, що пані Рената втяла собі вени у теплій воді ванни.

Як уже згадувалося, пані Рені було лиш 27.

Наступні кілька місяців Дарця перебувала у критичній депресії. Без пані Рені миттєво прийшло розуміння, що обірвався останній зв'язок зі світом людей. Дарця перетворилась у повністю антисоціальний тип, якому було наплювати абсолютно на всіх. Геть усі її знайомства і стосунки з іншими людьми (з батьками у тому числі) виявились абсолютно формальними, банальною звичкою посміхатись і відповідати, коли до тебе звертаються. Зі смертю пані Рені вона відгородилася від усіх. Світ став "картонним" і нафіг не потрібним.

Для Дарці світ перестав мати значення. Не у тому сенсі, що настала пора пити пергідроль чи різати жили. Просто інші перестали її обходити. Теплою весною (майже кожного погожого дня!) Дарця поверталася зі школи додому (хата залишалася порожньою до сьомої вечора), скидала весь одяг і сідала голою на підвіконня, розігріте сонцем. Обидві ноги вона закладала на широку дерев'яну поверхню. Вона пробувала курити, або читала, або просто сиділа і грілася голою на сонці. Відразу за вікном росла яблунька. Дерево квітло цілу весну, і в кімнаті стояв

дивний аромат. Упродовж усього життя Дарця пов'язуватиме запах цвіту зі своєю наготою.

Із так званими батьками ситуація була не кращою – еволюцію їхніх стосунків можна було простежити за змінами замка в її дверях. До 12 років замок був таким, як і в усіх – ключем досередини кімнати, "нехай мала має трохи місця для особистих справ", – казали родачки. 13-14 років – замок міняють і вставляють інший, уже без ключа; жодного права на особисте життя всередині кімнати. Від п'ятнадцяти років татко поставив замок ключем назовні – щоб можна було закрити малу в разі непослуху. Особливо після того, коли вона кілька днів не приходила додому, тиняючись бозна-де.

Приблизно в той період, коли Дарця була вже впевнена, що вступила до коледжу, їй також поталанило. До цього моменту їй вдавалося лише гранично розслабляти власне тіло і зупиняти потік думок. Того разу їй майже вдалося вийти. Дарця лежала, розслаблена, на ліжку; вона прислухалася до звуків у голові. Дарця впустила їх у свідомість – голосне ритмічне і чітке клацання, тріск, звуки, позбавлені присутності життя. Раптом вона відчула, як права рука самовільно піднялась у повітря. Хвиля сильного страху мала б, здавалося, повернути її у нормальний стан, але контакт із тілом зник. Дарця не відчувала його; просто висіла у повітрі. Вона спливла ногами до стелі, і єдине, що приковувало її до тіла, – це дихання. Було чутно, як воно тяжким хрипом пролазить через її трахеї – останнє живе, що залишилось у ній. Гранично чітко, наче у кристалі, вона відчувала, що піднялась ногами до стелі. Здавалось, над нею нависає хтось невимовно жахливий, від чого розплющити очі ставало ще страшніше. Дарця не наважилася (на відміну від свого ментора, пані Рені) глянути на присутнього. Саме так це і було: не звуки чужого дихання чи шарудіння еритроцитів у чужих артеріях, а відчуття присутності чогось стороннього. Божевільний страх сковував, а присутність пригнічувала різкість свідомості. Дарця спробувала намацати тонесеньке кільце на мізинці, проте марно. Вона втратила усі зв'язки з тілом. Страх обволікував її, від чого ставало нестерпно холодно – не у сенсі метафори; це був лютий, крижаний і німий холод. Дарця подумала, що за вікном травневе сонце, воно проникає у кімнату через останній цвіт яблунь, має бути насправду тепло і сонячно, а не так смертельно зимно. Нарешті вона відчула щось на мізинці – далеке, загублене торкання шкіри до металу. Дарця сконцентрувалась на дотику, напружуючи свідомість. Раптом миттєве відчуття – наче машина з'їхала з горба – і Дарця лежала на ліжку. Відчуття присутності начисто зникло. Тільки тілом бив холодний дріж. Їй було пекельно зимно.

7.

Вона знову запитально глянула на Банзая:

– То що ти бачив?

– Мені здалося, що Корій дуже швидко підбіг до мене і кудись виштовхнув. Він назвав то Азатотом. Там була найглобальніша дезорієнтація, яку ти тільки собі можеш уявити. Я просто не розумів, що діється.

– А на що то було подібно?

– Ні на що. Взагалі ні з чим не можна порівняти. Тільки пробуєш щось роздивитися, відразу ж втрачаєш останні орієнтири. То не була форма, скоріше – процес. Там не було абсолютно ніяких орієнтирів, ні часових, ні фізичних. Там навіть губиш себе – я себе зловив на тому, що відчував у сотнях точок водночас. Забуваєш, хто ти. Той хаос навколо тебе затікає всередину, – Банзай провів рукою від чола до потилиці, ніби намагаючись зняти з голови невидимий шолом, і облизав пересохлі губи. Він намагався приховати дріж у колінах.

Дарця уважно вислухала зміст розмови з Корієм. Дізналася і про сні з Бібліотекою.

– Що то все дає в сумі?

– Корій думає, ніби я щось знаю. А я насправді без поняття, які тут розклади, навіть не уявляю, до чого все йде. Я просто без поняття.

8.

А ще через день мала були гелловінівська вечірка електронної музики. Перед тим, як піти відриватись на goa-trance party, Банзай на пару з Дарцею викурили його легендарний недорторканий запас.

Запас виявився неочищеною смолкою, зібраною з листків коноплі жданівського посіву, що під Маріуполем. Простіше кажучи, ганджа, або гашиш.

Банзай витягнув з-під ліжка целофановий пакетик, у якому н/з зберігався, з пакетика добув

липку темну масу завбільшки з двійко грецьких горіхів. Смолу він поклав на місце ароматизованого тютюну, а зверху накрити свіжою фольгою з густою сіточкою дірок.

– А де ти її взяв? – поцікавилась Дарця. Вона вже вместилася біля кальяну, навпроти її колін стояло два горнятка з недопитим чаєм. У куті кімнати, там, де стіна йшла під ухил, лежав її наплечник. Годинник показував пів на шосту. Вже було майже темно.

– Місця треба знати... В одного свого товариша з півдня. Для нього це ніби хобі, проте дуже вагоме.

– Ти про гоміка Фасза?

– Не. Зі Жданова, Донецька область. Буде нагода, розкажу.

Врешті кальян розкурився. З нього вився сивуватий димок: запах тютюну перекривався іншим, сильнішим, гіркішим і звабливішим. Дарця втягнула димок носом; відразу засльозилися очі і зволожилася слизова. І відразу ж відчула рідке аморфне тепло у суглобах. Вона нахилилася над вуглиною, щоб відчуті аромат трави краще.

– Давай, ти перший пробуй, – сказала вона. – А ми викуримо весь нараз?

Банзай посміхнувся:

– Нам тоді дорога не в коледж, а в реанімацію. Серце стане...

– А скільки будем?

– Хапнемо зараз пару тяг, якщо буде бажання – можна і після вечора.

– "Хапнемо"?

– Означає "затягнемось".

Дарця з розумінням кивнула. Її почало загібати від одного лише диму.

Вони затягнулися тричі. Банзай здивовано мугикнув, побачивши, які титанічні тяги робить Дарця. Вона пояснила, що колись ходила на кларнет. На третій тязі Дарця закашлялася аж до сліз, так що вихилялась через прочинене вікно, щоб дихнути свіжого повітря. Кашель поступово перейшов у нестримний регіт. Банзай вирішив, що годі. Погасивши на певний час вуглинку, вони пішли на забаву.

По дорозі до коледжу вони йшли, тримаючись за руки, і дико реготали.

9.

Сеся вечірка була присвячена електронній музиці. Зі швидкими високими пульсуючими ритмами, які заворожують і затягують.

Коридори були ледь освітлені, як і останнього разу. У півночі якийсь волохатий хлопчина розкішно цілувався із забійного вигляду дев'ятикласницею. "Чи не Павук, бува?" – подумав Юрко, коли волохатий хлопака обернувся. Банзай ніскілечки не здивовано впізнав у тому, хто цілував дівчину, одну з учениць одинадцятого-Ве.

Дарця намагалася вести його, тримаючи за руку, крізь тіла збуджених синтетиків, які шаленіли під жорсткий нічний goa-trance. Нарешті Дарця знайшла два вільні місця при стіні. У спортзалі було дуже вогко від дихання людей, від чого неприємно стискало груди. Банзай тяжко опустився на підвіконня і нерозбірливо промовив:

– Ну, Кобра... ну ти, старий, і дав!..

Дарця притулилася до нього, щоб не втратити почуття присутності Юрка. Здавалося, мозок не сприймає неперервний потік часу, а тому зі сприйняття випадають зайві слайди. На їх місці залишаються наносекундні провалля в пам'яті. Дія відчувалась у теплій руці, що притулилась до шкіри на потилиці й не давала черепу занадто крутитись.

Банзай гласкав її по волоссю. Дарця сиділа прямо, розмито дивлячись у зал, а в наступний момент осіла вперед. Це виглядало, наче сили вилетіли з неї одним видихом. Мала дивилась у спалахи світла цілком нерухомо, без жодних ознак життя.

Банзай відчув: щось не гаразд.

– Дарцю?

Вона нерухомо дивилася далі. Юрко похолов і сильно, не довго думаючи, вривав їй по спині долонею. Дарця різко задерла голову догори.

– Ні фіга собі... Ні фіга собі... Ні фіга... – вона глибоко втягувала повітря, повторюючи те саме.

– Що з тобою було?

Вона знизала плечима.

– Сиджу, слухаю музику, тут бах! – все зупинилось. А потім знову набрало швидкості.

Банзай так само знизав плечима. Він притис її міцніше до себе й дивився, як рухаються постаті у синьому світлі. В якийсь момент здалося, черепна коробка розчинилась, і музика грала всередині його голови, до нестями чітка і приворожуюча. Несподівано звуки сповільнилися аж до повного згасання. Рухи постатей теж сповільнилися і зупинилися одночасно із музикою. Зі здивуванням Юрко зрозумів, що бачить увесь простір навколо себе, включаючи той, що за спиною. Навіть не було потреби водити очима – все було видно ВОДНОЧАС.

Але постаті знову, дуже повільно, набрали темпу, як і музика. Все повернулося на місце. Шкіра спини на рівні серця пекла від удару Дарці. Та злякано заглядала йому в лице.

– З тобою також?

Він кивнув. Що такого, до біса, трапилось?

– Йдемо до тебе, покуримо ще.

Він знову кивнув. Божевільнішої думки чути йому ще не доводилось.

Поверталися вони вже без сміху. Банзаю було страшно. Причому не просто так, від накуру, а всерйоз. Страх був на вулицях, в'ївся у стіни кам'яниць, в'ївся у саму реальність, як запах коноплі має властивість в'їдатися у речі. Страх не був усередині. Він був назовні, поколював шкіру холодом, і заперечити його присутність було просто неможливо.

Він був таким же реальним, як ті вертикальні тіні, що копірсались у ночі навколо них, як і те, що обоє сьогодні мали зупинку серця.

Або їм це все здавалось.

10.

Удома вони зробили те, що й дві години тому: Дарця запарила чаю (слина у роті загусла до ледь вогкого, липучого слизу), а Банзай розкурив кальян. Грав (причому голосно так грав) Пітер Гемміл з "Van der Graaf Generator". Що б там Соля не казала, а це таки є класною музикою. Музика, що належить йому одному, про яку ніхто не знає. Пітер Гемміл – це була сила.

Вони знову сиділи коло кальяну, курячи і слухаючи музику.

– Знаєш, Дарцю, ось тут... – Банзай непевно крутнув головою. Вони лежали на підлозі, бо сидіти не було сили. – От тут... чітко відчувається вплив наркотиків... На музику...

Розвинути думку якось не випало, бо надто вже важко й незатишно було ворушити язиком і губами. Кілька кольорових спалахів – і Банзай опинився у трансценденції.

11.

Банзай у трансценденції

[хто ти?]

[а ти хто?]

[я банзай]

[банзай залишився т а м; дуже сумніваюсь, що ти банзай]

[а хто ти?]

[я ніщо. Я просто так. Порожнеча. Сказати б, твій далекий родич]

[чого ти хочеш?]

[запитань]

[хто такий Йог-Сотот?]

[Великий Хробак]

[хто такий Йог-Сотот?]

[Творець Тіней, Той, Хто Плете Безконечність, Ткач. Достатньо?]

[що таке Йог-Сотот?]

[Великий Древній, останній Великий Древній]

[говори чіткіше]

[слухай уважніше]

[Йог-Сотот – це бог?]

[так]

[він Диявол?]

[ні. На твоєму рівні Диявол і Йог-Сотот не мають нічого спільного]

[але він зло, так?]

[зла не існує, як і добра. Є протилежні енергії. Але на твоєму рівні він є зло]



[Азатот – також бог?]

[колись був, тепер він просто окрема, паралельна до твого всесвіту реальність]

[не розумію]

[Азатот, як і дехто з інших Великих Древніх, колись був богом, але у силу власної недоумкуватості деградував. Як гусінь – спочатку повзає, потім завивається у кокон, потім стає метеликом. Азатот перетворився на окремий простір, замкнуту в собі реальність. Це називається метаморфозою. Це надзвичайно глобальна річ. Не форма – процес. Вона присутня на всіх рівнях, можливо – і в тих найвищих. Азатот перетворився в реальність тонкої матерії, але на диво примітивну, у таку собі просторову плерому. Вона достатньо розвинена, щоб володіти безконечністю, але надто проста, щоб помістити у собі час, виміри чи розміри]

[така доля кожного бога?]

[невідомо, Азатот був найдревнішим, існував дуже довго, надто довго, навіть як на бога]

[як довго?]

[як для твого рівня – вічність]

[а фактично?]

[фактично? Немає фактичності, немає об'єктивності, є лише рівень сприйняття; тобі може видатись об'єктивним мій рівень, але все ілюзія]

[як довго?]

[він існував задовго до Великого Вибуху, неймовірно довго. Він уже був навіть тоді, коли прийшли Йог-Сотот, Дагон і Ктулху. Тепер залишився лиш один Йог-Сотот. Але повір мені на слово – жоден із богів не існує в часі лінійно. На твоєму рівні усвідомити це – означає перескочити відразу кілька щаблів. Але не хвилюйся – тобі це не світить]

[і всі ті боги стали окремими реальностями?]

[ні, вони не існували стільки. Можливо, Азатот таки справді був тупим, тому й деградував. Можливо, такою є доля кожного бога]

[тоді чому залишився лише Йог-Сотот?]

[Дагона знищили Боги Сивої Давнини, хоча він і був одним із наймогутніших, Ктулху навіки запечатаний у підводному місті Р'лайх, інші Великі Древні живуть у вигнанні на далеких закинутих і забутих планетах. Але в деяких усе ще є виходи у ваш світ]

[виходи?]

[вони з'являються при старінні матерії у певних місцях. Місцях тонкої реальності. Це також метаморфоза. Люди відчувають такі місця і в більшості випадків уникають їх: покинуті будинки, осквернені й неосвячені наново храми... будь-що, довільний шматок простору – навіть окрема алея у парку може виявитись недобрим місцем для людей. Там пропадають безвісти. Риф Диявола, де мало не знищили вихід Дагона ви, прості люди, – одне з таких. Дуже часто це віддалені куточки планети: пустелі, гори, підземні озера... або як у вас – підвали]

[де "у нас"?)

[у коледжі, в підвалах, там є дуже цікаве місце... воно веде прямісінько на болота Гтха'ата, де існує в екзилі Йог-Сотот]

[чому ці місця виявилися близькими? Де є то болото?]

[простір у Всесвіті складчатий. Але між вами і Йог-Сототом є Азатот, вир хаосу]

[яка природа Йог-Сотота?]

[у нього немає природи, він є вічністю, енергією в часі]

[не розумію]

[ти живеш у своєму світі, думаєш: "Свідомість прив'язана до тіла – тонша матерія до грубшої, тіло до часопростору". Насправді все не так – свідомість на вашому рівні прив'язана не до тіла, вона має подвійні властивості: вона є полем і корпускулою водночас, корпускула – всього лиш максимально згущене поле свідомості, те, що ви називаєте енергетичним тілом, астральною проекцією; тіло складається з матерії, частки матерії є згущенням поля реальності. Поле є енергією. Все на світі, навіть матерія, – це енергія. Йог-Сотот не прив'язаний практично до жодного з полів, він на дуже високому рівні. Він є вічністю у собі]

[яка тут роль Корія?]

[Корій одержимий думкою, що Йог-Сотот наділить його небувалою владою і силою, якщо прийде у твій світ. Дешиццю сили він уже має, але те, що в нього є, – лише бризки з хвиль від

океану сили. Йог-Сотот прийде, щоб встановити свої порядки і закони. Він абсолютно чужий людині, чужий не тільки вашому уявленню про життя, але й про природу реальності, про час і простір. Він інший настільки, наскільки це лиш можна уявити]

[що станеться з нашим світом?]

[ти знаєш, що]

[чому в такому разі ти не врятуєш себе і нас?]

[справа не йде про якусь одну занюхану галактику чи навіть один Всесвіт. Ціною є панування у вашій реальності. У всіх Всесвітах, що лежать у вашому макрокосмі]

[тоді чому ти не врятуєш нас?]

[на твоєму рівні тобі цього не зрозуміти, все підкоряється певному механізмові]

[бо так задумав Бог?]

[ти кажеш "Бог" просто так; у вас паскудна звичка все одягати у слова. Ви не можете жити без інтерпретацій. Бог набагато більше, ніж ти можеш собі уявити]

[він як Азатот? Він є нашим Всесвітом? Макрокосмом?]

[на твоєму рівні взагалі краще про таке не думати... але я скажу – у безконечну кількість разів більше, ніж усе Буття, що містить макрокосми]

[ти хочеш, щоб я не допустив виходу Йог-Сотота у наш світ?]

[так чи інакше, до цього зводиться все і завжди. Це вічність: не форма, а процес. Це як метаморфоза. Завжди є ті, що відчиняють та ті, що замикають. Це опора макрокосму. Запам'ятай: ті, що відчиняють та ті, що замикають. Вони є завжди; можливо, у різних формах; можливо, не завжди усвідомлюють це. Але так є і так буде. Це процес, а не форма. Форма минуча, процес – вічний]

[чому саме я? Чому з а в ж д и я?]

[тому що ти дав обіцянку]

[я нікому нічого не обіцяв, я не хочу цього робити! І не буду! Чому завжди я?!!]

[твої бажання нікого не цікавлять. Ти то зробиш. Ти знаєш, як. Ти обіцяв, і зараз саме час виконувати обіцянки]

[Я НЕ ОБІЦЯВ НІЧОГО І НІКОМУ!!! Тим більше, я не уявляю, як повинен то зробити! Не знаю, не знаю, не знаю, абсолютно не знаю, навіть не здогадуюсь!!!]

[ти був у бібліотеці. Ти мусиш знати. Ми більше не могли тебе туди затягувати, оскільки корієва сила стала відчутною і помітною на моєму рівні. Насправді ж ніхто і ніколи не знає наперед. Чекай, і ти зрозумієш]

[коли я то визнаю?]

[чекай, і ти зрозумієш]

[я не хочу, чому саме я?!! Поясни!!!]

[чекай]

12.

Банзай лежав у своїй кімнаті нерухомо, серце ледь калатало, а губи посіріли. Дарця лежала коло нього, поклавши свою голову Юркові на груди. Коли вони обоє повернулись (дія гашишу ослабла), Дарця прийшла до тям і почала штурхати Банзая. Його сірі губи лякали, серце не прослуховувалось, Юрко не рухався. Дарця біла його по лицю долонею, відчуваючи, як сльози біжать по щоках; вона не переставала бити до тих пір, поки очі Банзая не почали ворухитися під повіками. За якісь три хвилини він отямився.

Тої ночі Банзай вирішив не спати. Дарця сказала, що складе йому компанію. Вони слухали Пітера Гемміла аж до світу, намагаючись розвіяти страх. Кілька разів Дарця була готова розповісти, що бачила вона, але не наважувалась. Банзай читав їй свій щоденник зі сновидіннями, ті моменти, коли він був у Бібліотеці. Вони зовсім не розуміли, що діється.

Останнім записом про Бібліотеку було описання найглобальнішої книги – "Книги Мертвих", або "Некрономікона", що була буцімто написана безумним арабом Абдулом аль-Хазредом. У книзі розповідалось про видіння араба: про божевільні світи, які начебто були йому показані; книга підсумовувала знання Банзая, почерпнуті там. Про дуже древніх монстрів, які нібито прийшли з далеких зірок; вони були богами чогось абсолютно чужого і протилежного нам. Про війни між ними та Богами Сивої Давнини, іншої великої раси, котра розвивалась у нашому макрокосмі. Повна маячня, але як усе збігалось зі сновидіннями та галюцинаціями! Всі

древні протоцивілізації та дикунські племена сповідували їхні криваві культу, перетворивши чужорідних монстрів на диких, незбагнених богів.

На ранок, коли, здавалося б, обоє мусили валитися з ніг від виснаження, Банзай і Дарця відчували нездорову бадьорість і шалену енергію.

У коледжі на перерві Банзай пішов до лазнички. На кахлевій стіні червоними літерами було виведено:

Й О Г - С О Т О Т П Г ' Н Г Л У ' І Н ' Г Л А Х

Банзайв рот пересох, як пісок. Хлопака, що стояв під написом, читаючи пожмакану "шпору", перехопив його безумний погляд і сам глянув уверх.

– В натурі, здоровий павук, ше такого не бачив, – сказав той, маючи на увазі павука на одній із червоних літер.

Холодний, Банзай пішов на урок. Після уроку, крадькома провівши Дарцю у хлопчачу лазничку, він показав їй заклинання. Так, я бачу його, підтвердила вона, сковтнувши слину.

Зрештою, тут усе пояснюється: не поспіть добу – і не таке примариться.

13.

Повертаючись додому, у сутінках Банзай побачив знайому постать Корія. Той лише стояв і спостерігав за Юрковими діями. Банзай озирнувся через плече, чи немає, бува, когось і позаду. А глянувши на місце, де щойно стовбичив Корій, не зауважив нікого.

Безсумнівно, усе це було сумними наслідками куріння гашишу.

Прийшовши додому, Банзай увімкнув музику і ліг на ліжко. На подушці, якщо принохатись, можна було натрапити на запах Дарці. Тоді не так страшно. Порожня квартира вперше наганяла на нього ляк.

Згодом він заснув.

14.

О сьомій тридцять чотири вечора Банзай все ще спав, а тому не бачив, як на секунду ззовні до шиби його вікна припало чиєсь бліде обличчя. Блискучі очі проглянули кімнату і так само беззвучно, як і з'явилися, зникли у п'ятій ночі.

1.

У п'ятницю, 24-го листопада на дошці оголошень з'явилася дивна афіша. Судячи з усього, її повісили так, щоб потрапила на очі лише деяким учням і жодному вчителю. Вона виглядала наступним чином:

**КІЧ-ДЕСТРУКЦІЯ: ПОЇДАННЯ КАЛУ**

Початок о 19.00 в актовому залі.

Перформенс відбувається за сприяння наступних організацій:

МО "Агресивна молодь Христова" (Rzepetski und Sempl GmbH)

Польсько-українська асоціація анархістів "Niespodzianka" (Борхес)

Львівський клуб нігілістів та борців за легалізацію марихуани

при відкритому університеті Магаріші (Банзай)

Галицька бригада смерті "Ржіс" (pavoosky в малаяламі)

**ЗАСТОРОГА:**

– будуть зриватися дахи;

– неможливість зворотної інсталяції гарантована

І справді – нікому з учительської банди афіша на очі не потрапила. Тим паче, що оте оголошення було здерте через дві години після приклеєння, на пам'ять.

Знаєте, хто це зробив?

Це був особисто я.

2.

Появі оголошення передували ряд вагомих і не зовсім подій з життя міста й коледжу.

Ніхто не міг зрозуміти, чим так манять сов ліси за містом. Птахами просто кишіло. Вночі ліс перетворювався на хащі, до краю виповнені тихим лиховісним пугуванням.

Котрогось із тих днів – між виходом із власного тіла та появою афішки – Банзай зазирнув до Діми. Той сидів на своєму м'якому кріслі повністю розбитий, такий, наче він підчепив гонконзький грип. Не ховаючись, він цмулив коньяк прямисінько з горла плящини. У нормальному стані Діма обмежувався тим, що підливав абсенту собі до кави.

– Мені недобре, – пояснив психо-холог. – Не знаю, як тобі, – але тільки не кажи Славцьові, так, між нами! – тобі не здається, що тут, у коледжі, у нас в "Шкури", діється щось не то? Не зовсім гм... скажем так, позитивне?..

Банзай у відповідь знизав плечима, сам тим часом внутрішньо напружившись. Кому ще, як не йому, знати, якими підступними бувають психо-хологи.

Наступного дня Діму завезли у Сколе в реанімацію. Він перебрав заспокійливих. Після реабілітації його без зайвих балачок відправили у психодиспансер. Він безупинно марив потворами та жахливими велетенськими червами.

"Наслухатися чужих проблем – ше би дах не поїхав від такого", – подумали усі.

Банзай не наважився відвідати Діму, свого кращого кумпля. Він просто до смерті боявся того, що може почути.

Саме у ті буремні дні почалися перші спалахи грипу й поодинокі випадки кіру. Як наразі, нічого серйозного – п'ять-шість випадків, але пані Полісунка зі своєю кращою подругою – молоденькою медсестричкою з медпункту (у той момент вони саме почали відчувати неабиякий потяг одна до одної) – зійшлися на думці, що може трапитись, як і торік: істинна пандемія.

Банзай тим часом проводив таємні репетиції зі своєю чотою – Дарцею, Павуком та Семплом. До чого вони готувались – не знала жодна жива душа. На одній із репетицій в актовому залі Семпльований несподівано спитав:

– Слухайте, старі, а вам не здається, що тут діється щось не так, як мало би бути?

Це було майже калькою з бідаки Діми. У Банзая від здивування аж відвисла щелепа. Він швидко глянув на Дарцю; та знизала плечима. Мовляв, ні, нічого не знаємо, а що? Дійсно щось не так?

Банзаю видалось, що Павук застережливо подивився на кумпля. Той замовк. Більше тими днями до подібних тем вони не поверталися.

Ще ці дні були відзначені суттєвим поменшенням кількості вуличних псів та котів. Суттєвим поменшенням.

Також у ті дні зникло безвісти троє дівчат. Вони спакували свої речі, аби їхати на вихідні з гуртожитку додому, і пішли ввечері на вокзал. Їхні батьки зі Старого Самбора зовсім не сподівалися побачити своїх чад раніше католицького Різдва. Дівчата пішли у темінь вулиці, заповнену чіпким та вогким туманом, і зникли безвісти. Просто розчинилися в імлі. Так склалися обставини, що ніхто, окрім хіба, сторожа Корія на дверях, не відав причин їхнього швидкого від'їзду. За правилами коледжу, цього було достатньо. Самі дівчата пояснили це так: у кімнатах усі живуть по двоє (саме тому свого часу Дарці не дозволили перевестися у хлопчачий гуртожиток), сусідка однієї з дівчат уже захорувала на грипу; Корію сказали, що "уроки вчити немає", тож за просто можна "сканути додому на вихідні".

Вони пішли у темінь і не повернулися. Батьки зачули щось лихе лиш по 25-му грудні.

На запитання пана Андрія, чому Корій відпустив дівчат, не сказавши нікому ані слова, той задумливо почіхрав заживаючі укуси та подряпини на руках і сказав, що, на його думку, дівчата пояснили все доволі переконливо – захворіли на грипу від колежанки, подзвонили мамі, мама казала негайно приїжджати. Даю слово.

Корій, звісно, міг би й нагадати пану Андрію, хто тут насправді головний; міг би й натякнути, що та медсестричка, до якої в пана Андрія, за відсутності пильного ока дружини, розвинулись нездорові бажання, має зовсім протилежні нахили. Міг би. Але... не варто відразу всім за столом показувати, що в тебе є всі тузи, з козирним включно, та ще вісім-дев'ять запасних у рукаві.

Приблизно семеро молодих людей родом із Мідних Бук у ніч Дня всіх святих сиділи за коледжем, пили вино чорнильного типу "Золота осінь" (більш відоме в народі як "Зося") і свистіли у вікна дівчачого гуртожитку. Один із молодиків мав військовий бінокль: батяри прагнули чогось перченого. Коли вони вже гадали, що нарешті котрась із гімназисток вирішила переодягнутись при ввімкненому світлі й незашторених вікнах, почувся низький шум, надто низький, пригнічуючий, щоб бути чутним насправді, – вібрація барабаних перетинок. Десь із-під "Шкури Оленя" доносився низький гортанний спів, завивання та речитативи. В одну хвилину замовкло все – спів, голоси з гуртожитку, їхнє п'яне гавендіння. Було чутне лиш хорове пугукання сов, що громадилися на деревах поруч, а потім знову розспівування шамана – потік

незрозумілих звуків, кидаючи в жах мертві літанії. По цегляній стіні заметушилися тіні, так, наче позаду хлопців хтось тримав смолоскип.

Тільки ніякого смолоскипа не було. З лісу взагалі не йшло ніякого світла. І для найменшого руху тіней причин не було зовсім.

Вібрація наростала, і хтось із компанії промовив:

– Не знаю, як ви, а я смакую.

Ніхто не сказав, що він боягуз, лох і зовсім не пацан. Всі тихенько знялися і пішли. І нікому чомусь не стало соромно, що їх хода плавно перейшла у біг.

У лісі двоє – пара старшокласників, що блукали горами, тримаючись за руки – натрапили на просіку. Дівчина спеціально прихопила фотоапарат, щоб зазнимкуватися з кавалером (в альбом до колекції). Просіка виглядала так, ніби там проїхав циклопічний танк, який просто вивертав землю, валячи дерева на два боки у вигляді траншеї. Не викликало сумніву одне: просіку зробило щось велике. Дівчина сфотографувала просіку, а світлину, яку зробили потім, подарувала хлопцеві на пам'ять. До хлопця на Різдво приїжджав вуйко; побачивши світлину з просікою, він сказав, що подібне бачив, коли на ліс упав невеличкий літак.

А поза тим – усе було о'кей.

Тільки люди трохи переживали. Чи, точніше, боялися.

Тільки Банзай почав здригатися від різких звуків і злегка скрикувати, коли до нього несподівано починали говорити.

Тільки Дарці було лячно ввечері йти самій у туалет слабо освітленими порожніми коридорами. Але, оскільки, крім Банзая, підтримати її більше було нікому, Дарця залишалася зі своїм страхом наодинці.

Тільки Семпльований і Малаялам, що жили у кімнаті, де у 76-му повісилася дівчина, і навпроти кімнати, де жив Генік Бревнов, сусід якого у 98-му потрапив під електричку "Мукачево-Львів", вважали, що поступово втрачають глузд. Все через паскудні сни й паскудні звуки, які було чути ночами в їхній кімнаті.

А назагал, усе було в порядку, якщо це можна назвати порядком. Містом панувала певного роду Ідилія-після-чуми: порожні акуратні вулички, чисті сквери, безлюдний прибраний парк...

Тільки не раджу гуляти тими вулицями затемна: можна й заблукати.

Як це вже не раз траплялось.

3.

Вони готувалися до дійства дуже специфічно: з одного боку, ретельно продумувалися декорації та хід перформенсу, з іншого ж – навіть сам Банзай не зовсім уявляв собі, що конкретно вони робитимуть на сцені.

Малаялам невідомо звідки приволік старий телевізор, цю диявольську скриню, як писав про неї В. Реланіум (він же Д. Еленіум), Семпльований зумів дістати відеокамеру і відеопроєктор. Решта була за Банзаєм і Дарцею.

Цей акт супроти сірості та банальності мав потрясти і заворушити, і шокувати увесь коледж до самих архетипічних глибин підсвідомого.

У п'ятницю на перформенс залишилося напрочуд багато людей – не тільки і не стільки з гуртожитку: були там Шкряб, Гаден і Флойд, і навіть нікому не відомий поет-декадент Влодко Реланіум (також знаний як Данко Еленіум) – уже розсівся, закинувши ноги в чорних військових черевиках на спинку крісла ряду перед ним та смаячи підозрілого вигляду цигарку. Чорний шкіряний саквож, напханий поезіями та чорна шкіряна камізелька а la Джек Керуак, ці незмінні атрибути ніким не визнаного, усіма забутого та вигнаного лідера львівського андеграунду, були, як завжди, при ньому.

Світло з'явилося квадранс по сьомій – Юрко переконався, що графік вимкнення останнього існує виключно у хворобливій фантазії кількох душевнохворих, яких з академічної цікавості допустили до вимикачів. Бажаючі звалтувати власну незайману свідомість заходили у маленький – не набагато більший за звичайну аудиторію – актовий зал і сідали на скріплені травмованими тріадами крісла чи парти, виставлені півколами, як у амфітеатрі. У далекому мороці зали стояли велетні-динаміки, що зрідка бадьорили попсою гопівське вухо на дискотеці.

Банзай позирав з-за декорацій на публіку: упізнавав знайомих – його учні, кумплі по універу, просто знайомі (як, наприклад, Генік Бревнов – він й оте зелене блідолице руде

дівчисько, що останнім часом не відступало від нього ні на крок). Була там і лицескривлена Риба-Сонце. Глядачі збуджено гуділи і голосно реготали один до одного.

Несподівано зникло світло, і дійство почалось.

4.

І було все так:

Погасло світло і майже відразу почулися перші вкрадливі акорди Джиммі Гендрикса, "Дитя Вуду". Тихі, вони поступово наростали до такої міри, що починали дрижати кишки необачних глядачів, котрі так довірливо прийшли, незважаючи на засторогу. У повній темряві на стелі зали з'явився тьмянний рисунок, що ставав чіткішим та яснішим разом із музикою. На всю стелю проектувався кліп Гендрикса.

Так само зненацька спалахнули чотири яскраві кварцові юпітери, вимажуючи сцену болючим білим світлом. Окрім юпітерів, був ще один червоний прожектор та великий увімкнутий стробоскоп. На заваленій різним непотребом сцені стояли вони – Банзай, спираючись задом на парту, Малаялам із трубою в руках, немов Майлз Дейвіс у молодості, та Семпльований з бас-гітарою в руках. На старому телевізорі, що розмістився справа від центру, стояла Дарця Борхес. Вона несміливо склала руки перед собою; Дарця була одягнута у вузесенькі шорти та тонку картату сорочку, під якою було ніщо (точніше, під якою не було нічого). Згодом увімкнули ящик: Дарця почала пластично танцювати на ньому, немилосердно збуджуючи усіх хлопців у залі. Згідно із концепцією видива, Дарця мала бути (і, зрештою, була) символом хіті, сексу та бажання. Танцівниця на телевізорі символізувала покійного Джима Моррісона – як знак еротичності у колі смерті.

Джиммі Гендрікс затихав, але ініціативу перехопили хлопці: вони грали Грігову "Пісню Сольвейг" під барабанну партію самого Джо Бонзо Бонхема, прославленого перкусиста "Цепелінів" (делікатний натяк на попередника мас-культу?); виходило доволі різкувато, проте все ще мелодійно.

Банзай, що розсівся на парті, тримав у грабах якусь книжечку і читав звідти вірші. Це був його пестунчик – сердега Тичина, пізній Тичина, якого розчавив єдиновірний художній метод, перетворивши добірний імпресіонізм на фураж для совіцької худоби. По залу роздавалися невеличкі оголошення:

УОНТЕД:

Тичина Павло Григорович

("Тичинка")

молодий талановитий поет-імпресіоніст

Пішов з дому і не повернувся.

Винагорода – в межах розумного.

ГЕЛП!!!

SHUKANO:

Tychyna Pavlo Grygorovych

("Tychynka")

a young talented poet-impressionist.

Had left his house amp; didn't return

Reward – sensible

ДОПОМОЖИТ'!!!

Коло Юркових ніг стояв порцеляновий унітаз, підібраний на смітнику. На сусідній парті стояли касетний магнітофон-мільниця, в народі – "Інтернаціонал", та стовпчики касет до нього. Ще далі – великі картонні паки з-під холодильників, меблів та інших громіздких речей. На картонних декораціях висіли старі картини, які могли б продаватися на вернісажі. Подалі від людського ока тримались гори макулатури, кувалда і добротний замашистий молоток.

Непомітно згас один із юпітерів, від чого спалахи стробоскопа стали чіткішими.

Хлопці почали грати у незначний дисонанс; руки Дарці легко пурхали по її тілу, рухи її заворожували. Банзай замовк і жбурнув книжечку з Тичиною до унітазу. Із шухляди стола витяг запальничку і купу газет; по черзі підпальював і кидав до кібля різного роду "Факти", "Нострадамус", "Український шляк", "Белая калдунья", "Високий замок", "Ванга" та іншу жовту бульварну читанину, котра горіла на диво яскравим полум'ям.

Поки Банзай знову взявся за поезику та поезію, Дарця зіскочила з телевізора, підпалювала потихеньку і викидала пошматовані рештки журналів для жінок-домогосподарок та слюсарів-інженерів-соціал-сантехніків та інших роботів (або дітей, котрі дуже скоро стануть ними): "Ліза", "Атдухні", "Вот так!", "Теленіделя", цілу генерацію журнальчиків "Кул" ("У нас кльовіє шмоткі і девчонкі нічево, а у тебя?"). І, нарешті, вражеський дзот "Наталі", підданий кремації в останню чергу. Загас черговий юпітер, з'явилася картинка на позиралку телевізора (до нього непомітно був під'єднаний відеомагнітофон): там показувалися змонтовані Семплом ув один сюрреалістичний бунюелівський сон програми "Поле чудес", "Угадай мелодію", "СВ-шоу". Дарця знову повільно звивалась на ящиківі.

Поезія ставала все жорсткішою, але тепер вона не летіла до мушлі: Банзай по пам'яті цитував Покальчука, Антонича й Андруховича, пронизуючи їх усіх нитками Рембо. Чуваки з інструментами грали тепер абсолютно протилежні мелодії, голосно, вражаючи й іритууюче. Банзай увімкнув "Інтернаціонал" (на кілька секунд замовкло все – Семпльований, Павук, Джо Бонзо Бонхем), і з мильнички потекли звуки "Атпетих машенніков", потім "Запрешшьюнних барабаньшшіков" і "Руки вверх".

(Залою покотився шепіт схвалення подібного вибору.)

Банзай додав голосу, і народ (за винятком небагатьох) урешті почав відчувати справжній кайф. Непомітно Юрко взяв великий молоток і що було моці вперіщив по магнітофону. Навсібіч порскнули іскри і друзки чорного пластику. Програвач зажував, проте не замовк.

Він помер на наступному ударі. А ще за мить полетів на підлогу понівеченим клубком дротів, плівки та пластмаси.

Згас чеговий прожектор. Тепер, коли палав єдиний юпітер, було добре видно червоне полум'я прожектора і спалахи стробоскопа. Хлопці грали гарячий навіжений шум, повертаючи до життя забутий, але невмирущий нойз-арт. Малаялам експериментував зі звуком, прикриваючи отвір труби мокрою губкою; Семпл нещадно дер струни. Дарця знову зіскочила з ящика і зайшлася разом із Банзаєм обривати картини з картонних стін, кидати на підлогу і втоптувати в порошок. На стелі спалахували і гасли слайди з колекції пані Держислави.

Погас останній юпітер. Юрко узяв до рук молот. Зал захлинався і топився у шумі, що лавиною виривався з динаміків. Екран телевізора показував клапті різних мильних серіалів та тупих передач. Час від часу там з'являлись і їхні зображення – кадри, зняті на репетиції їхнього ж перформенсу. Банзай викрикував у зал надірваним голосом рядки з Джеймса Дугласа Моррісона, поета:

А моль та атеїст подвійно святі  
в смерті.

Ми живемо й помираєм,  
і смерть не є кінцем.

глибше ми йдемо у власний Кошмар,  
ми мнемо об життя

квітки пристаєті,  
припавши до кліторів та членів безнадії

Остання мить дарує нам прозріння  
в Колумбовому паху,

наповненому зеленою смертю

Я хочу бачити блядський блиск сліз  
у твоїх очах.

О великий Ангел-курва, ти був  
добрим до мене.

Голі, ми приходимо,  
і відходимо усі в синцях.

Ти, паскуднику, велика засрана дупо,  
брудний збоченцю, що грає

власну матір.

Ти знаєш, нас контролює ТБ,  
місяць – звір, спраглий крові...

І так далі. Залишився самотній стробоскоп, ніби око циклопа за секунду до смерті. Динаміки звірили від агресії музики, яка ішла крізь їх пашеки. При страхітливих спалахах було видно Дарцю, яка шматувала картини небезпечним лезом. Банзай замахнувся кувалдою і вгатив по екрану саме в ту мить, коли був кадр із їхньої вистави. Міриади блискучих голочок полетіло навсібіч, а з розбитого позирала висипались біло-блакитні іскри (недарма Юрко розставив крісла так далеко від сцени.) Ще один удар по корпусу – і той розвалився. Навіть якщо у зали й була хоч якась реакція, за усім шумом її не було чути. Нарешті згас і стробоскоп, а музика розтанула у темряві. Була абсолютна затіненість свідомості, як на темній стороні місяця.

Так само раптово спалахнули юпітери – усі нараз, і глядачі побачили порожню сцену. Акторів не було. Залишився лиш унітаз, з якого вихмарювався сивий димок, і картонні декорації. Двері на вихід відчинилися самі собою, без будь-чиєї допомоги.

Залою прокотилася хвиля грубої лайки.

За десять хвилин актовий зал випорожнів. Вони вилізли з-за картону, привітали себе з несамовитим успіхом і повільно почали прибирати.

1.

В їдальні Банзай підсів до пана Ярилова, біолога, та пана Лісуна, укрмовця, позаяк інше вільне місце було коло пана Андрія, а той саме звивався коло медсестрички.

Інокентій "Кеша" Ярилов розказував Лісуну черговий тлустих дотеп. У нього взагалі від природи був нахил до подібних тем. Про таких зазвичай кажуть: "пішляк від Бога".

– А той того питає: "Ти в очко граєш?" – вів Кеша, розважаючи Лісуна. – А той: "Ясно! Ше би не!", а той того тоді: "А в покер граєш?", а той: "А то ше куда?" Поняв?

Сусід широко посміхнувся, сповнений товариської любові до веселуна.

– Або ше тако: мужик дзвоне по телефону і питаєця: "Альо, ето пральня?" А йому кажуть: "Ага, бля, їбальня!.. МІНІСТЕРСТВО КУЛЬТУРИ, МУДЦІА!"

Лісун голосно розреготався, розпилюючи навколо себе дрібки гречаної каші.

– Або такий ше... Миюця два гоміка у бані, і тута одному падає мило...

Загалом, міркував Банзай, ті двоє могли би бути зовсім непоганими хлопцями, проте, як співав менестрель, вони виявилися надто молодими, щоб помирати, надто старими, щоб танцювати рок-н-рол.

– Або тіпа таке: підходить якийсь старий до малого на вулиці і каже: "Мальчик, хочеш, я тобі цукерку дам, "Тузик" називаєця". А хлопчик каже: "Ішли би ви, дядьку, зі своїм "Тузиком" далі. В мене вже від ваших цукерок дупа болить". Шалено, да?... Або такий прикол. Політичний москальський анегдот. Завелися у лісі бородаті зайці і почали всіх звірюх мочити, до Лева, царя звірів, підбиратися...

Банзай сів навпроти Кеші. Той вів далі:

– Тоді Льова зібрав живність покрупніше і пішли на тих бородатих зайців. Зайці їх всіх замочили, а Лева зв'язали і тримають над пропасьтю. А той каже тим: "Чюєте, браткі, відпустіть мене, я ж тутай ніби як Цар звірів". А вони йому: "Заткні пасьть, скатіна! Шаміль Басаєв тутай царь!"... Круто, пра?"

Лісун, регочучи, закивав головою. Кеша поводив ложкою у рідкій зупі ще трохи, поклав щоку на власну долоню і перевів стурбований погляд зі знежиреної водички на нового сусіда, а потім на пана Андрія, який усе ще підбивав клинці до медсестрички. Медсестричка мала русяве, дрібнозавите, наче листя валіснерії штопоролистої, волоссячко, по-ренуарівськи бліду церу, кущий пружній зад і ймення Аліска. Аліска була янгольськи милим дитям і зараз весело віджартовувалась від пано-Андрієвих наполягань на злягання.

– Во дає старий, – не то схвально, не то саркастично промовив Кеша.

До них мовчки присів Ханігін-Тичинда, буркнувши самому собі "Смачного".

– М-да-а-а... – підтакнув і собі Лісун. Його погляд мрійливо блукав по Алісчиних персах. – А між іншим, – перевів раптово зір на Банзая, – колишній гебіст, сексот, стукач і подвійний агент Збішек...Так-так.

Банзай недовіриливо глянув на Кешу, чи той, бува, не підсміюється з Лісунових пришпилів. Кеша з мудрим виразом закивав головою на підтвердження.

– Тока... сексот ванючий... Точно-точно. Перейшов через лапи Ка-Ге-Бе, мацаки



еН-Ка-Ве-Де...

– еМ-Ге-Бе... У-Га-Ве-Ер...

– Травився у сичугу СМЄРША, побував у котлі еС-Бе, пахан його, до речі, тоже того... сексот... наших закладав. Був луччим другом міжнародного шпіона Кузнецова, сексот ванючий... а диви-диви-диви! Як коло Аліски мелким бісом сиплеця!..

– Андрюха наш коло Аліски – як риба у воді, – з неабияким підтекстом додав Лісун і на підтвердження кивнув головою.

Кеша аж не зміг донести до рота ложку. Так і завмер:

– Як опариш в гамні, – процідив він і запхав ложку в пащу. А потім буркнув, проковтнувши ложку зупи (знову, мабуть, маючи на увазі щось пішло): – Щі, хоть етат палаці...

Пан Вітайль лише відсунувся на край лавки й налякано стріляв поглядом то на одного сусіда, то на іншого.

– Послухайте, – втрутився Банзай, використавши затишшя в репліковому обстрілі. – Шо, ви думаєте, сталося з Дімою?

Біолог знизав плечима.

– А чьо-чьо?.. Рехнувся. Криша поїхала. Ше би не – шодень стільки дерьма слухати. Як якусь старшокласницю пахан взув... Тоже мені. Гм.

Ще раз гмикнувши, Кеша замовк, п'ючи компот. Було видно, що йому припали до душі власні слова, і що він зараз був би дуже не проти сам вислухати кілька історійок про старшокласниць, взутих паханами. Допивши компот, додав:

– Ше би не рехнутись. Стільки гімна, аж в голову не влізаєця...– несподівано Кеша пчихнув, не встигши затулити рота. Підняв д'гори великий палець і виразно кивнув:

– О! Правду кажу... кстаті...

– Але знаєте, – втрутився Вітайль, – тепег дійсно інша атмосфера в коледжі. Неприємна така, загрозлива така якась, знаєте...

Банзай насторожився. Він підвів очі й несподівано для себе побачив на лиці Лісуна прихований страх. Впізнавання?

– Може, на зміну погоди? Ну... магнітні бурі, хто його зна...– висунув Юрко власну версію.

Пан Вітайль глянув на сусіда таким убивчим виглядом, наче той щойно запропонував до десятиліття т.зв. Незалежності поставити мюзикл про історію України з Віциним, Нікуліним, Моргуновим у ролях, відповідно, Кия, Щека та Хорива і Бориса Моїсеєва у ролі сестри їхньої Либідь.

– Не знаю, я ні хріна не чую, – зі зневагою до всіляких там фіктивних переживань легковажно сказав біолог. – От слухав Дімка про всяку херню, і поїхала йому криша... М-да-а-а... пахан – і дочку. Як казав один мій випускник, "ніззя абять ніабятнає"...

– Блок. Або Пушкін, – устромився непевно пан Вітайль.

– Чьо?

– Так казав... – пан Вітайль насилу проковтнув слину. Біолог викликав у нього дивний забобонний страх. – Ну... так, по-моєму, писав у якомусь вігші Блок... або Пушкін.

– Я канешна ізвіняюсь, таваріш Інтелігент, – доволі в'їдливо промовив Кеша. – **НО ЕТА НІКАВО НЄ СБЬОТ!**

Ханигін-Тичинда голосно дзенькнув ложкою по тарілці, з гуркотом підвівся й пішов. Лісун запитально подивився на кумпля.

– А чьо ти на мене дивишся? То він такий психований... він, панімаєш, загрозу чює. Де ж він, такий умнік, у нас та й узявся?

Лісун безпорадно знизав плечима, встав і поніс брудну тарілку. За мить зник і Кеша. Залишився лише самотній Банзай, сам-на-сам зі своїми лихими передчуттями.

2.

Банзай пригадав, що велікій посьолок Жданово мало чим різнився від Мідних Бук. В обох випадках, коли Банзай сходив на перон містечка, його зустрічав пенсійного віку згорблений дідок, що міцно стискував у дещиці свій кінець і люрав їдко-жовтою сечею на землю. В обидвох випадках стояла шалена спека, і сеча практично відразу висихала. Відливши, в обох випадках дідусі ховали свої мертві кавалки м'яса у ширінку, заправлялись, озирались і, поохкуючи, розглядали розпечений вагон Юго-Западной Железной дарогі.

Рік перед тим (мається на увазі час, коли Банзай приїжджав у Жданово – 1995-й рік Божий) у Юрковій квартирі поселили хлопаку з-під Маріуполя, за програмою обміну учнями – діти зі Львова їхали в Ізмаїл, Донецьк, школярики звідти – до нас. Банзаїв тато, вперше після сьомого класу відвідавши батьківські збори, набрався просвітницького духу і вирішив притулити дитя з Півдня у своїй хаті.

Таким чином Банзай познайомився з Аркадієм "Коброю" Свароговим, відомим мешканцем великого пасьолка Жданова.

Через рік Банзай разом із його кумплем Дощем були запрошені Коброю у його рідне, миле, маленьке містечко Жданово, де їх очікували незабутні дні їхнього життя.

Банзай і Дощ вийшли на перон – безлюдний (не буручи до уваги горбатого дідуся) і страшенно гарячий. Потяг миттю втік, наче боявся довший час залишатися на цій станції.

– І що тепер, старий? – поцікавився Дощ. Його волосся злипалося від поту, а обличчя пашіло червінню. Банзай почував себе не краще. І раптом...

Саме так, раптом. Кобра з'явився на горизонті, наче ковбой Везунчик Люк із мультиків, виповз із марева, мов сонце, що сходить. Це був Кобра власною персоною, і ніхто інший, тому що ніхто інший не носив би таких пошматованих джинсів, такої засмальцьованої, такої старої джинсової куртки, такого довгого, такого масного волосся, як Кобра. У мареві спеки він нагадував злого демона Андеграунду, якого випустили з пляшки на світ Божий необачні панки.

Вони не здоровалися за руки. Вони обіймались, бо, холера, насправду скучили одне за одним. На шії Кобра носив блискучий сталевий пацифік. Юрко відразу впізнав його: рік тому Кобра виміняв його у Доща на плакат. Плакат і донині висів у кімнаті друга: на ньому диснейські звірятка весело ганяли поміж дерев Доброго лісу, а під якимось розлогим дубом гола Білосніжка гицалась на Принцові у позі "вершниця", в екстазі похоті закинувши лице до неба. Під плакатом диснейськими літерами запитувалось:

Хто вбив Бембі?

Славні були часи... Кобра повів їх до свого дому, де він жив сам зі своїм дідом. Дідусь був математиком у відставці, заробляв тим, що давав уроки всіляким дебілам. У вільний час дідо захоплювався культурою ніндзя. Його тіло володіло воїстину неєвропейською пластикією. У невеличкій майстерні він виточував собі мечі, ножі, зірочки до метання та тризубці до пробивання аорт. Кобра сказав, що осінніми вечорами його дідо натягав на себе свої чорні власноруч пошиті шати, закладав маску, прив'язував до спини меча і йшов вигулювати їхнього чорного велетня-нюфаундленда Шіву. Кобра сказав, що одного разу його дідові перегорить не той синапс, і він виріже все місто. Зрештою, різати тут когось особливо й не було – усі молоді люди виїхали в сусідній Маріуполь на заробітки, залишилися лише старі й діти. Останніх без проблем можна було перелічити на пальцях: Варя, Аня, Маша та Юля. Першим двом було по десять. Маші – дванадцять. Юлі – тринадцять. Коли Дощ поцікавився, як же Кобра тут справляється без дівчат, той байдуже кинув, що Юлька є завжди. Знати щось більше Дощу перехотілося.

Ще дідусь любив пити зелений чай і медитувати, споглядаючи блиск сонця на вістрі своєї зброї.

Але найцікавіше було не в Юльці, і не в дідусі-ніндзі-математику. Найцікавіше було за містом. Величезні, буйні, незаймані плантації коноплі посівної, неміряні лани конопель.

Вони спробували курити в перший же день. Весь наступний місяць та ще один додатковий (який Банзай випросив у тата по телефону) вони, насвистуючи: "Занадився журавель до бабиних конопель", курили також.

День у день.

Вони вживали траву всіма можливими способами: смажили, виварювали у молоці, розтирали з цукром і курили, курили, курили. Вони обкурювались до такої міри, що виходили на незвідані рівні сприйняття. Якось Банзай вкурився так, що бачив рай. Специфічний рай планокура: величезне червоне сонце сідає за горизонт, висвітлюючи силуети конопель. Високі й ставні, що манять до себе й закликають спробувати. І голосна гра на цитрі. Божественні звуки, неймовірно проникливі східні звуки цитри.

Було ще багацько цікавих трафунків, але певна візія в кінці липня змусила його різко зав'язати з травою і їхати додому.

Під час накурки йому було дане видіння. Якийсь чоловік у білих шатах, з бородою і довгим гіпівським волоссям простягував йому рослину коноплі – цілу, з корінням, листками та "шишечками". Жіноча рослина, та, котра дає "смолку". Чоловік у білому простягав її Банзаю, мовляв, візьми, вона вся твоя.

Спершу Юрко подумав, що то був Ісус.

Потім він розважив повну нісенітницю такого припущення, і його сковав жах. Чоловік у білому настриливо просятагав йому коноплю, підбадьорюючи лагідною посмішкою. Очі пана в білому поблискували радістю, вони просили і наказували.

А потім він почав падати у вічність. І десь у глибинах вічності, після кількох століть падіння, він впав у велетенське багно, просторе, наче первоморе Тетіс. Банзай лежав лицем до неба, відчуваючи, як його засмоктує. Пам'ятав червоне небо над головою і задуху на болоті, тяжкі міазми, що йшли з протухлих вод. І тоді до нього крізь багно пройшов інший пан, молодий, смаглявий, виснажений далекими боями, у потертому десантному камуфляжі. Він нахилився над Банзаєм і простяг свою руку. Чоловік був дуже сильним, від нього хвилями било життєвою енергією. Баназая засмоктувало все глибше й глибше.

І глибше.

Чоловік міг нахилитися нижче, щоб Юрко схопився, проте він не робив цього. На плечах його однострою була безглузда нашивка: Миротворчі Сили ООН, спецпідрозділ International Northern Resque Initiative.

– Витягніть мене! Витягніть, воно засмоктує!

– Подумай, чи ти цього хочеш. Кого ти вибираєш: я чи він?

– Ви! ВИ! Витягніть мене!!!

Трясовиння майже засмоктало Банзая, але військовий подавати руки не поспішав.

– Послуга за послугу. Іде такий варіант?

– Так! Що завгодно, тільки витягніть!

Молодий військовий з Миротворчих сил нахилився нижче, щоб Юрко схопив простягнуту руку. Військовий дуже сильно потягнув його (Боже, яке полегшення, неймовірне звільнення!) і

Банзай зірвався з місця і почав метатися безлюдним пляжем, поблизу якого вони курили. Він кричав на все горло, лякаючи чайок та смітникових котів.

Коли йому попустило, Банзай спакував речі, обнявся з Коброю, взяв обкуреного в дупу Доща під пахву і поїхав Юго-Восточної Железної дорогою до Львова.

З того часу, аж донедавна, він тримався від трави подалі.

3.

Те, що бачила Дарця, було гідним уваги. Принаймні за значущістю її візія була такою ж самою, якщо не важливішою, ніж у Банзая.

Вона лицезріла створення світу.

Із химерних барвистих арабесок, що малювались перед замкнутими очима, почав формуватися простір. Дарця відчула, як перед нею розгортається порожнеча. У порожнечі

(Порожнечі?)

вона побачила старого сивобородого чоловіка, одягнутого в поношений одяг з товстої тканини, розмальованої пістрявими узорами. Чоловік з довгим сивим волоссям та бородою танцював якийсь архаїчний танок, з притупуваннями та підскакуваннями, у руках він стискав велику волинку з червоної шкіри. Пританцювуючи, він вигравав на козі дивні, чудесні мелодії, які, здавалося, затягували Дарцю у глибину порожнечі.

Порожнеча була білим туманом.

Старий волинкар награвав, танцюючи по колу. До звуків кози додалися гучні удари бубнів. Від аритмічних чарівних мелодій туман розвіювався

(Дарця танцювала разом із ним, вони кружляли у древньому танку по замкнутому колу)

і навколо них засяло Буття, блискуче від мокрої синьої темряви.

(нехай буде світло)

Було світло. Воно проникало у найглибші клітини, просвічувало наскрізь віддалені нейрони, вивільняючи свідомість. Мелодія наростала, гучнішала і ставала всеохопною. Перед очима Дарці спалахували дивовижні видіння, що рухались синхронно із музикою.

Вона бачила створення тисяч Всесвітів, туманностей, галактик, фомування зірок і систем.

Дарця побачила вічність. Коли музика досягла апогею, грандіозного апофеозу всіх мелодій, вона відчула, що зараз трапиться щось незмірно важливе.

З нічого у наше Буття вибухнуло Світло, котре затопило геть усе білим.

Вона бачила Волинкаря при воротах Зорі.

4.

Пан Андрій несподівано скликав збори. Мали бути присутні усі. Попередній урок був видубленою нудьгою. Кеша покликав Банзая посидіти з його дітьми на уроці, проконтролювати контрольну роботу. А потім біолог особисто роз'яснить діткам декілька моментиків.

І, хоча контрольна була особливою – складні неоднозначні тести формату "Zapadlo-6.0", – за півгодини першого уроку роботу завершили практично всі. Залишалося близько півтори години сидіння, нудного спостерігання за тим, як Кеша, шморгаючи носом, заповнює класний журнал.

Юрко всівся на задній парті, дуже цікавій самій по собі. На пошкрябаній фанерній поверхні голкою циркуля був викарбуваний довжелезний панегірик. Панегірик починався вкрадливими словами: "Любий друже парабелум, // Богом даний твій приклад", а завершувався відчайдушно-оптимістичним: "Через луки, через броди // блядь гопівська утече!!!". Частину, вміщену поміж цими двома цитатами, наводити не варто, позаяк остання має відверто-фашистське забарвлення та переобтяжена екстремально-вульгарною лайкою. Поряд із панегіриком були й лаконічніші перли художньої думки, як-от: "Панки жили, панки пили, панки болт на все забили" чи, наприклад, таке: "Ми не хіпі, ми не панки, ми дівчатка-лесбіянки".

Банзай підпер голову долонями (та була важкою і намагалася боліти) і обводив своїх дітей уважним поглядом:

Низенький хлопчина-альбінос, якого небезпідставно вважали дияволопоклонником, низько схилився над контрольною, притулив до вуст складені човником долоні й пошепки молився: "Дядюшка Сатана, зделай так, штоби я напісал кантрольную на двенадцать"....

Початкуючий ловелас Ігорчик у сонній задумі чавив зубами тупий кінець олівця, регулярно спльовуючи на підвіконня слиняві трісочки.

Іра Риба-Сонце Коркуша відбілила свої кучерики. "Ніц так не красить жінку, як пергідроль", – пригадав він стародавню приказку.

Дарця підперла голову і сумовито дивилася крізь шибу надвір. Час від часу вона нишком позирала через плече, вишукуючи очі Банзая.

Павук Малаялам вдумливо почитував книжку, на корінці якої значилось: "Казки від Кота-Воркота". Інколи він починав тяжко сопіти, що змушувало сумніватись, а чи від Кота-Воркота Павук отримує таке естетичне задоволення. Насправді ж під атласною суперобгорткою причаїлося "Те, що на споді" – збілочка еротичних новелок від Юрка Покальчука.

Семпльований, чиє волосся встигло набрати соковитих фіолетових тонів, гриз тверді бублики, розпилюючи крихти по цілій парті. Потім випадково роздер особливо сухим шматком ясна і почав спльовувати червону від крові слину на останню сторінку в зошиті з літератури, милуючись чудернацькими, спіненими від бульок повітря, узорами.

Його нелюбов до літератури мала глибоке коріння – якось Юркові доводилось бачити зошит з творчих робіт Андрія Семпльованого, учня 11-Г класу. На першій сторінці, під словами:

Домашня робота

Твір на тему осінь

було рівно три рядочки твору, геть усі покриті червоними вчительськими виправленнями. Під твором був невеличкий епікриз, такий собі бонус-трек від Семпла :

Пробачте вчителько моя ,  
що написав так мало я.

Про оцінку говорити якось навіть і не зручно.

Раптово у класі почався дивний броунівський рух. За кілька хвилин до нього дійшов цікавезний листок, на котрому хтось написав:

Напишіть, що б ви зараз хотіли робити, і передайте даліше

Кожен захоплено понаписував свої мрії; дійшовши до Банзая, аркушик був геть увесь залитий нитками почерків та чорнил:

Хочу зараз бути дома  
 Хочу французький масаж в теплій кімнаті з симпатичним масажистом  
 Хочу лежати на ліжку 4 на 4 і спати  
 Хочу піццу коктейль і Геника  
 Хочу оббухатись, обкуритись, обтрахатись і пограти на гітарі  
 Хочу віллу, їздити в хаммері, переспати з прикольним пацаном  
 Хочу вас всіх!!!  
 Хочу сексу, снігу, спокою, піцци, файної книжки, дощу, спокою, сексу, сексу, сексу  
 Хочу лежати на ліжку посередині Тихого Океану. Тільки щоб там було в натурі ТИХО  
 Хочу курити, якщо хто має, то передайте зажигалку  
 Хочу: чорного котика з гуртожитку, сонечка, літа  
 Хочу великий стакан пива, послухати музику, канікул, і спати. І ще я хочу уїбати до мами в

Італію

Хочу виграти Мар'янку з 11-В. А ти, Семпл?

А я хочу пісяти

Хочу пса (суку сембернара). Дуже хочу додому

А потім задзвонив дзвінок, і дітиська розбіглися.

А в Банзая у голову засіло непереборне бажання впасти навколішки і завити з розпуки. Що б він не робив, усе виглядало нереальним. Він наче випадав з реальності.

На великій годинній перерві всі вчителі з'юрмились під дверима директора й сторожко очікували неприємностей.

Надворі падав сніг. Уперше і в єдиному місці на всій Західній Україні. Пухкі сніжинки тяжко падали на землю й відразу ж танули, мов пообідні сні. Банзай стояв поруч із паном Ярославом, що замріяно мружився на білий колір знадвору.

– От піду на пенсію, поїду в Антарктиду, на базу якусь, де снігу багато, – мрійливо заговорив він до Юрка. – Буду крокодилів полярних вирощувати... Але не тобі!... Поздыхають, гади!

Банзай злегка скривив губи. Страх вчепився у нього наче реп'ях і тепер не покидав ні на хвилину. Нестерпно здавалося, що все навколо – лише черговий навдивовижу реальний сон. Страх налився темним густим медом у серце, перетік і вимазав усі нутроці. Важкий і непереборний.

Початок зборів затягувався. Важкі броньовані двері зі звуковою ізоляцією не відчинялися. Цікаво, що там, за ними, робить пан Андрій? Меланхолійно дивиться на сніжинки, грає на альті по пам'яті "Скрипаля на даху" і пригадує ніжні, сповнені тепла погляди Аліски, його Єдиного Справжнього Кохання? Чи, може, з диким виразом на обличчі мастурбує над грудневим випуском журналу "Медові хлоп'ята"? Хтозна...

Двері відчинилися, впускаючи всіх досередини. Замість очікуваного запаху сперми Банзай відчув аромат перепаленої кави. Педагогічний люд розсівся по вільних кріселках за великим столом у суміжній із кабінетом кімнаті. Пан Ярослав продовжував позирати на вікно, вчительки англійської перелякано тулилися одна до одної, неначе полохливі курочки, а поважний старий гишпанець – породистий хасид із добрим обличчям Шолом-Алейхема – міцно стискав ціпок із золотою гнutoю ручкою. Кеша розказував Полісуну різні дотепи про блондинок.

Пан Андрій почав у своєму стилі. Тобто не просто здалека, а ДУЖЕ здалека. Від оцього "ДУЖЕ" і без того залякані викладачки англійської взялися під столом за руки і щосили втискалися у дермантинові оббивки крісел.

А пан Андрій набирив обертів. Голос його глибшав, багатство відтінків інтонації його Промови вбивало навіть професіоналів, а профанів роздирало на шматки. Він сьогодні був особливо злим, а від цього його мистецтво лише збагачувалось.

І все це не було жартом.

– Ви всі такі кгм... мудрі, та? Думаєте, я кгм... не знаю, чим ви займаєтесь, ви всі, лиш би кгм... не викладати, як має бути! А ви... – директор зробив віртуозне па і розвернувся лицем до Юрка. Він нахилився так близько, що, думалося, спробує зараз поцілувати Банзая. Чи, скоріше, відхопити добрий шмат носа одним могутнім стисканням щелеп. Коли Банзай зазирнув тому в очі, серце похолело і дико зашкребло у передчутті неприємностей.

– ...А ви, Юра, кгм... взагалі! Впали в моїх очах кгм... нижче плінтуса! Навіщо ви казали восьмикласникам, що руки мити шкідливо?

Такий ексцес напrawdę мав місце, але за собою Юрко жодного гріха не почував:

– Ну... кгм... коли ми миємо руки, ми змиваємо не лише хвороботворні бактерії, але й корисні... Імовірність підчепити чистими руками якийсь грибок набагато більша...

Кеша голосно розреготався, аж закидуючи назад голову й пацкаючи долонею по столу. "Грибок! Ой, не можу, грибок!" – ледь не захлинався він сміхом.

– Ану тихо! – пан Андрій люто влупив по кришці бюрка. Біолог здригнувся і миттю затих. По залу покотилася луна. Навіть Банзаю стало не по собі; похливі ж англійки ладні були пісяти кип'ятком.

– А засіяти присадибну ділянку коноплями також ви рекомендували? Не якусь там присадибну, а ШКІЛЬНУ ДІЛЯНКУ!

– Ну, в принципі, кгм, так, я. Бо коноплі дають не лише те, про що ви подумали, але і якісний папір, волокна, з яких можна виготовляти чудову тканину, шнурки і...

– Але мало кгм... того! – директор по-нараторськи витримав паузу. – Ви ще й залицялися кгм... до своїх кгм... УЧНІВ!!! Кгм!.. та то взагалі КГМ!.. чорт знає шо! То не просто кгм... забавки! То... кгм... попросту КАРИГІДНЕ!!!

Банзай стерп увесь нараз – від кінчика носа до мізинців на ногах.

– Шо ви маєте...

Знову вибухнув божевільно радісним сміхом біолог. "Каригідне! Ой, не можу, каригідне!"

– ТИХО-О-О! – пролунав громовий ляск по лакованому дереву. Стало тихо-тихенько, вчителі неначе пішли у світ інший, забравши із собою геть усі, до останнього, звуки.

– Тиша повна! Думаєте, ви всі такі кгм... мудрі тутай, щоб мене перебивати? Та я вас кгм... кгм... от ви, Юра. Я, наприклад, маю кгм... запасний аеродром, а ви маєте? Га? От хтось із вас має запасний аеродром? Шо ви всі такі мудрі тутай? Шоб мене перебивати?

Мертво впала тиша. Було чутно, як у секретарки тихенько гуде, виспівуючи Java'нською говіркою свої кремнієві колядки, комп'ютер. Надривно схлипнула котрась із вчительок англійської.

– А не треба нас так лякати, – несподівано промовив пан Ярослав. – Всі ми маєм запасний аеродром. Не ви один. Всі. Он там, – і хімік виразно кивнув головою в бік міднобуківського кладовища.

Стало ще тихше, тихо-тихо, як в померлого у вусі. На це не мав що заперечити навіть директор. Продзвенів дзвінок на урок.

Директор вийшов із трансу і прогарчав:

– На уроки! А з вами, кгм... Юра, ми ще поговоримо... після того уроку... кгм. Зрозуміло?

Ватяними ногами Банзай вийшов із кабінету. Його невідступно переслідувало відчуття, що все навколо – сон. Особливо, коли заплющував очі.

Тільки що це сном не було. Як наразі.

5.

Банзай обережно постукав у двері, відчинив їх і ввійшов. У разі чого: не знаю, не був, не брав. І взагалі, пане Андрію, яке вам діло до мене, мого лібідо і до моїх уподобань? Маєте собі свою Аліску – от і дрочіть нишком на перервах. А мене не руште.

Такі розважання рятували лише на короткі хвили. Банзай точно знав, що не матиме сили сказати такого панові Андрію.

Директора в кабінеті не було.

– Перепрошую, пане Андрію?.. – Банзаїв дух піднявся від можливості відтермінування.

– А-а-а, Юра, – почулося із залу поруч. – Ну-ну, заходьте.

Юрко втягнув у себе повітря і пройшов кілька кроків до сусідньої кімнати. В директорових апартаментах пахло цигарками та дорогими японськими парфумами. Він обережно заглянув до залу. Крісло з високою спинкою в кінці столу було розвернуте до стіни. У ньому, вочевидь, пан Андрій і сидів. "Нездоровий потяг до театралізації", – підмітив про себе Банзай.

– Заходьте, заходьте. Сідайте.

Крісло розвернулось і показало своє черево. В його м'яких затишних надрах задоволено

вмостився Корій. Дикий вишкір звично забрів на його лице. З очима було вже краще – крововиливи походили. Корій радісно реготнув – Банзаєва реакція йому подобалась – і виклав ноги на стіл. Банзай зачаровано спостерігав за цими діями. На підшвах саперних черевиків засохло чорне болото. Кілька пластинок бруду відліпилась і впало на поліровану поверхню.

– Не чекав, та?

Банзай заперечливо похитав головою. Задерло в легенях і стягнуло в паху.

– Розумієш, тут така делікатна ситуаційка вийшла... в пана Андрія виникла певна проблемка... Із власною дружиною. Якесь сука настукала їй про Аліску. Розумієш? Одним словом, Андрій попросив підмінити його і провести з тобою виховну бесіду. Так і сказав: "Поговори з тим Юрою, бо він мене вже задрочив". Так і сказав, слово честі.

Юрко спантеличено звів докупи брови.

– Сам розумієш – ну не може чоловік... Мусить показати дома, хто в хаті господар. Бо без того діла не буде... Так-так, кожен мусить знати своє місце... Моя стара забула – і на тобі маєш. Переплутала, розумієш, банки з кавою і труткою на жуки. Але то таке. В життю, Банзаю, як на довгій ниві, всьо може статися.

Банзай повільно повернувся, щоб вийти. Двері за ним виявилися зачиненими.

– Так-так. Головне, як то кажуть, знати своє місце. Не зажиратися. Чуєш, Банзаю? Як знаєш, де твоє місце в світі, уникнеш багатьох неприємностей. І не спіши так сильно, бо все одно, як то кажуть, "життя як сон". Чув такий вислів?

Банзай мовчки кивнув. Ставало дедалі незатишніше у присутності Корія. Від старого віяло хворобою. Щось точило його свідомість, як шашіль дерево. Банзай заплющив очі і дуже, дуже сильно спробував прокинутися.

– Шо, не виспався? А може, то всьо – СОН? – сказавши це, Корій обвів театральним жестом кабінет і весело захихотів. – А якщо говорити відверто, то я прийшов сюди влаштовувати власні інтереси. Між тобою і мною. Ти знаєш, відносно чого. Пам'ятаєш, як ми тоді літали в Азатоті, га? Ото були, курча ляга, дні... А тепер, коли всьо можеш, якось і не так вже цікаво, як уявлялось... нема романтики. Нуднувато... Але брешу. Брешу, цікаво і зовсім не нудно. Клянусь.

"Так він же божевільний, як той щур у бомбосховищі", – подумав Юрко.

– Так от, шось я не туди зайшов. Мав на думці спитатися: якого милого ти ше тут? Га? Я ж тебе вроді як попередив – не дрочи мені мозги. Не грай зі мною в дурні ігри. Але ж не – мусив ти слухати, шо тобі різні придурки говорять.

– Як ви знаєте? І взагалі, якого біса... то всьо... та вся комедія? Я ж чув голос директора, де він? – нарешті наважився спитати Юрко.

Корій лише знову розреготався.

– Не суттєво. В моєму теперішньому становищі з н а т и – це як дихати. Андрій є там, де й був, а от питаннячко на засипку – де ти? Але приємне на потім. Тепер справи, бо час не жде. Я багато думав, як би то тебе краще копнути в сраку, щоб ти тільки-но ногами зафуркав до свого Львова. Місто в нас невеличке, але не без заскоків. Усі всіх знають. Нікого зайвого нам не потрібно. Але ти нежданно-негадано показав таке, – Корій у награному здивуванні повів головою:

– ...шо я аж не сподівався. І подумав: "Най си малий поганяє зі мною перед смертю". Так шо вирішив я тобі дати шансу. Ти знаєш, які ставки в тій грі, правда? Знаєш-знаєш, по тобі видно. Вони всім кажуть... вони як шлюхи, це точно. Тільки скажу тобі таке – для тебе це вже кінець. Ти ніц тут не зарадиш, хоч би й тріс. Ти вже не виплутаєшся.

Банзай скоткнув слину, однак свіжою рот не заповнився. Він мусив щось відповісти, аби Корію не здавалось, що перемога за ним.

– Ти постійно блефуєш. Мені казали, шо ти маєш силу, але той, кого ти хочеш випустити, на тебе ложив...

– Ха, так тобі казали ті старі пердуни із Ззовні? Вони всі вже впали в маразм. Називають себе Богами Сивої Давнини, а насправді – купка склеротичних престарілих маразматиків, які колись навчилися літати за межами тіла. Чесно, Банзаю, ніяких Богів Сивої Давнини немає, це щось на зразок астрального Ротарі-клубу. Дешеві панти. Я так тобі всьо кажу, щоб ти не дуже розчаровувався, коли побачиш своїх тих нібито друзів. Повір, коли ти запізнаєшся із ними

поближче, тобі стане соромно, а ще більше – гидко. Це старі пердуни, не побоюєшся я повторювати тобі. Та вони вже такі старі, що й забули навіть, як пердіти.

І всьо, що вони наговорюють на мого Майстра Леонарда – це брудні й недотепні інсинуації. Як казав наш горяччолюбимий Гарант, ситуація отлічається на сто восьмдесят процентів. А мій пан і Майстер Леонард – це, так би мовити, одного поля ягідки. Кажуть, вони добре знаються на вищих рівнях. Можна сказати, брати по духу. Але бачиш, м і й пан більше гармоніює з моїм внутрішнім світом... І взагалі, чого я перед тобою виправдовуюся – захочу, і ти здохнеш на моїх очах від простати, за якісь півгодини, – раптом агресивно сказав Корій. – Хочеш такого?

– Не-а. Ти ще мав сказати, де директор. Я чув його голос...

Корій закотив очі й голосно зацомав язиком:

– Бож-же, Боже... яка дурна дитина. Скажи, Банзаю, у тебе ж затримка розумового розвитку, я вгадав?

І раптом промовив голосом пана Андрія:

– Ну то як, Юро, підемо знову їбати Аліску, як тоді? Чи тепер, може, твою Дарцю? Вона ж тоже ще та штучка...

Банзаю підкосилися ноги, і він тихо сповз по стіні. Він точно спав, це сто відсотків, нема питань, не може бути питань, всьо о'кей, я сплю, а раз сплю, значить, то не насправді, а раз не насправді, значить, хай діється, що діється, а я мав вас всіх глибоко в дупі, і робить собі ЩО ХОЧЕТЕ, бо я болт забив на сновидіння...

– Ну-у-у, Банзаю, ну ти і слабак... а ще так вимахувався: "Мої сновидіння. Рефлексії"... – саркастично кинув Корій. – Та твої всі рефлексії до дупи, коли відмовляють рефлексии при якійсь там тупій, банальній, о р д и н а р н і й ІМІТАЦІЇ. Гівна варті ті твої записи. Направду. Дурного робота. От, наприклад, ти знаєш, що ми з тобою зараз спимо?.. Гей, ти шо?.. Альо-о-о-о!!!

Нараз Корій підійшов впритул до Банзая – той саме марно намагався втратити свідомість. Але ніяк не вдавалося. Корій притулив йому до чола два пальці, і по Юрковому тілу прорвався потужний електричний імпульс. Його злегка підкинуло в повітря, по шкірі забігали мурашки. Почувся запах паленого волосся.

Корій взяв його під руки,

(хай собі робить, що заманеться, мені пофіг, я ж бо сплю)

підволик до столу і всадив у крісло, а сам побіг і знову зайняв позицію головууючого.

– Ну й насміши-и-ив ти мене! Оце перед вами Банзай, якого ви не знали! Душа компанії, розвеселить до смерті кожного!.. Так от, Банзаю: ми з тобою зараз спимо і бачимо один і той же сон. Класно, правда? Тобто його бачу я, а тебе зтягнув по потребі. Бо ти мені пободаєшся як мужчина.

Банзай безсило підняв очі на чоловіка, не дивуючись уже нічому. Той чемно сидів навпроти, склавши руки на столі, немов старанний школяр і зважливо кліпав віями. Лице було абсолютно божевільним, радісним і дико бадьорим.

– Ну добре, жартую. Треба ж твою увагу якось привертати. Бо, по правді, ти в мене один слухач на всю Землю. Душа моя втомилась від самотності, – з фальшивою патетикою завів старий. – Якщо чесно, ти мені противний, о! І взагалі! Я мав тобі похвалитися своїми досягненнями. Ми СПИМО, козел! Реагуй же якось, а не дивися в стелю, чуєш?! Реагуй! Захоплюйся, баран тупий, ти ж такого не можеш? Ніхто такого не може! Не чую виску захоплення! Не бачу букетів із трояндами! Де вони, Банзаю? Де оркестр, що грає туш і вальс "Бузок"? Де, я питаю?

Банзай промурмотів щось вельми невиразне.

– Я побудував у своєму сні копію цілих Мідних Бук, хіба ще хтось таке вміє? Я тут пан над панами, я можу тепер створити сотні копій цього світу розмірами в одне-єдине місто. Я вийшов за межі реальності! А захочу – і сплавлю їх в одне ціле. Шо, не віриш?

Банзай замахав головою і випростався у кріслі.

– Не віриш? Ну й спи собі! – і з тими словами Корій знову доторкнувся до Банзаєвих скронь,

б.

від чого Юрко миттєво прокинувся. Він кричав, не перестаючи, приблизно сім секунд, що



у коледжі вважається за прохідний мінімум до кабінету психолога. Але оскільки психо-холог наразі сам потребував допомоги, то Юркові ніхто нічим зарадити не міг. Кеша задер голову подивитися, що такого з тим вар'ятом. Голови учнів соняшниками повернулися на крик. Пройшло півгодини уроку, першого з двох уроків біології перед нарадою в кабінеті пана Андрія. Народи ще так і не було.

– Перепрошую, дуже перепрошую. Палець... я його це саме... ну...

Кеша критично поглянув на Банзая і скрушно захитав головою.

– Перепив учора, чи як?

Банзай активно замахав головою. По класу покотилися смішки.

– Не-не, ви шо, палець... об парту. Це саме... притис.

Учні мовчки спостерігали, як Юрко вкривається холодним потом. Зрозумівши, що на цьому комедія закінчується, повернулися знову обличчями до дошки.

Банзай тяжко віддихувався від кошмару. Це таки був сон, проте який!

Семпльований з фіолетовою міліеровкою на голові розвернувся до нього, передаючи записочку.

– Тримай. То від Дарці, – і підморгнув, клятий.

Банзай злегка скривився і взяв клопоть паперу. Розгорнув і прочитав:

Привіт, Банзайчик!

Ну як тобі сновидіннячко? Тепер ти віриш, що то був СОН? Якщо ні, то зайди до мене на перерві. Я на дежурі, як завжди.

Цьомаю зі слиною,

Твій Ромчик Корій.

P.S. До речі, як ти думаєш – СОН це все зараз, чи НІ? Даю три спроби.

P.K.

P.S.S. І ще одне. Подивись-но, хто там, такий маленький, сірий і пухнастий, сидить у шафі.

P.

Провівши рукою по волоссю, Банзай переконався, що голову наразі не відірвало. Чому ж навколо така мана? (А може, ти хворий, Банзая, може, у тебе гашишний делірій або онейроїдна шизофренія, або гострий невербальний галюциноз, або все на купу, га?)

Він нахилився вбік і відщипнув у дверцятах шафи зафарбований білою емаллю замочок. Відчинив їх. У глибинах труни на одяг, поміж курток, шуб та плащів сидів Корій, підтягнувши до підборіддя свої коліна. Він німо реготав, надриваючи пуп зі сміху. По щетинистих щоках бігли сльози, а Корій все веселився.

Юрко зірвався з місця, перекинувши стілець, і відскочив від шафи. Корій уже реготав не про себе, а вголос, не криючись.

"Ну все. Прощай, злий світе, я здурів".

На нього зараз, вочевидь, дивляться здивовані учні, а Дарця ховає лице у долонях, щоб не бачити такого сорому. Він обвів поглядом

7.

порожній кабінет директора. А точніше, білу євроремонтовану стелю і божевільне лице Корія, поросле триденною сивою щетиною, немовби вересом. Воно було мокре від сліз, викликаних реготом. Банзай зазирнув у ці позірно веселі очі й жахнувся. Наче два тунелі на темну сторону місяця. В тих тунелях живуть привиди, що збожеволіли від болю.

– Ну шо, сподобалося? – поцікавився Корій.

У Банзая не було ні найменшого бажання рухатися. Лише лежати і тупо дивитися у стелю. Натомість він сказав:

– Досить непогано. Але шо з того? Ну, налякав ти мене, а далі?

Корій знову порснув радісним смішком:

– А далі? Далі буде ще краще! Тільки що ти побував у сні, який я бачив у сні. РОЗУМІЄШ?! Ти повинен захоплюватись моєю рідкісною, нечуваною майстерністю. Хо-хо! Далі буде таке, шо ти млітимеш від жаху. Я так сплутаю всі карти, шо ти будеш сумніватися, чи існує хоч би щось справжнє. Або не – я візьму і в деяких частинах нашого міста повклеюю свої сновидіння. На замовлення. У реальність, уявляєш собі таке? Прокинувся зранку, пішов у коледж, аж тут розумієш, шо всьо навколо – знову сон. А захочу, зроблю так, шо ти зустрінешся

зі своїм доппельгангером. Взагалі будеш кип'ятком сцяти. Га, як тобі такий поворот подій?

– Ну то зроби тоді так. Я ж тепер у твоєму сні. Шо, слабо?

– Не пашекуй до старших! Я тебе можу й не випустити звідси. Будеш бродити зі сну в сон до скону віків. Точніше, до часу "Ч". Тобто зовсім небагато.

– Який такий час "Ч"? – поцікавився байдуже Юрко.

– Прихід мого пана. От назбираю ще трошки сили – і гаплик. І ТИ, як би не старався, НІЧИМ не зарадиш. Ті всі історійки, – Корій вклав у ці слова всю свою жовч, – ті всі історійки про Закриваючих і Відкриваючих – повний б р е д. БРЕД СИВОЇ КОБИЛИ. Шоб не розстроювати таких наївняків, як ти. Віриш?

Банзай заперечливо захитав головою... спочатку активно, а потім слабше. А потім сів і задумався.

Корій став рачки, підповз до нього, щоб зазирнути у лице.

Банзай тер скроні. Чи вірив він цьому безумцю? До біса, тепер він вірив усьому.

– Я бачу, ти сумніваєшся... А даремно. Коли прийде мій пан, він вагань не простить... Гаразд, ти собі подумай, кому вірити, а наразі іди гуляй. Замахав мене.

І Банзай відкрив очі,

8.

вперши погляд у балки стелі своєї кімнати. Голову, наче шпичею, пронизував нестримний біль.

Була за квадранс сьома. Він пішов на кухню, випив кави з анальгіном і відчув, що прихопив якогось віруса. Але треба йти у коледж. Було більш ніж очевидно, що це – кінець. Старий бідака зовсім поїхав глуздом, а богів, що допоможуть йому, немає.

Це кінець?

9.

Банзай

[я хочу смерті я хочу вмирати у полі відкритому полі відкритому для вітрів смерчів гроз і снігопадів я хочу щоб у моєму черепі гніздилася гюрза я хочу мати приятелів поміж коників-стрибунців хробаків та ящірок особливо серед ящірок я хочу щоб із моєї очниці виросла сон-трава а поміж ребер проросла конопля я хочу щоб мої очі виїли птахи що є смачнішого за очі поїджені міопією? не беручи до уваги очей немовлят? я хочу бути невиразним предметом який важко роздивитись туманним сірим нічим що не має визначених меж хочу бути шматком реальності але найбільше я хочу польової тиші хочу злизувати із прогнилих губ вранішню росу та перші сніжинки я хочу смерті]

1.

Картини міста (початок)

Банзай ішов вулицями і не впізнавав їх. У тому, що все навколо – не сон, він майже не сумнівався. О ні, все набагато складніше й глобальніше: почалася деструкція реальності. На проспекті Паші Ангеліної маршували браві бригади якихось голених під нульку козлів, що люто ревіли: "Gdzie s№ szatani? Hej kurwa, gdzie s№ szatani?"

Окрім навіжених банд польських скінгедів, на вулиці з'явилося кілька не по-тутешньому вбраних панночок, що ховали від снігу аристократичні носики у хутрянні кашне. Панночки миролюбиво spacerували, не звертаючи уваги на сумнівній чести молодиків.

А на розі вулиць Лисенка і Фрунзе сидів дуже цікавий старший пан: у руках він тримав дванадцятиструнну гітару, при роті була складна конструкція, що поєднувала губну гармошку, флюяру та сопілку великого бога Пана – сиригу. До ніг людини-оркестру кріпилися спеціальні лапки з дзвіночками. Старий сидів на розкладному кріселку, позаду нього, притулившись до стіни, стояв затертий наплечник, якому, мабуть, довелося трохи побачити світу. З його розв'язаного горла стирчав ріжок великої червоної волинки. Чоловік вигравав такі дивні мелодії, що Банзай мимоволі зупинився послухати.

Старий перестав грати, відклав гітару, зняв із шиї музичний реманент і змів із сивого волосся налиплий сніг.

– Котра година, не знаєш, бува?

Банзай глянув на годинник.

– П'ять по восьмій.

Старий кивнув головою, водоночас припалюючи цигарку. Втягнув дим (кінчик дешевого курива зажарів), махнув рукою, гасячи полум'я сірника, викинув його геть, випустив до неба дим і випростав спину.

– Спішишся кудись? – безпосередньо поцікавився старий. Юрко заперечливо похитав головою, уважно розглядаючи одяг музики. Дуже, дуже стара одіж, не одну сотню разів прана й сушена на сонці, від чого стала безколірною і безформною. У старого були довжелезні сиві патли й густа сива борода. Цигарка лише натякала, де може бути рот. Він пробував розгледіти очі старого, проте заважало волосся. Та й лице було немолодим, і складочки обвислої шкіри надійно їх приховували. Старий позирав десь у далечінь, у снігову завісу.

Юрко простежив той погляд: на протилежному боці проспекту прогулювався якийсь божевільний. Він розмахував руками, викрикував цитати зі Святого Письма і власних поезій і намагався розповісти всім про Навігаторів – таємничих істот, які нібито керують нами.

– Відверто кажучи, слабо... – заговорив музикант. – От колись... був тут такий юродивий один, Назарко Кшедр... Ото був юродивий!.. Отой, що зара' махає руками, його, так би мовити, заступник. Вони розвинули ідею Навігаторів, але той і мізинця Кшедрового не вартий... Кшедр, бувало, як почне кричати: "Навігатор, на моїх плечах сидить Навігатор! Скиньте його з мене! Я чую його мацаки в голові!!!"... Так кричав, що аж мороз по шкірі дер. А той що? Дірка від бублика в порівнянні із Кшедром. Тільки того й вартий, що панянок лякати: "Бу-у-у-у, хочете пригріти молоденького Навігатора з мого плеча, прошу пані? Бу-у-у-у!!!"

– А ви тут часто? Бо я вас раніше не бачив якось...

– Часто? Та постійно. Просто сьогодні скоріше прийшов. Зимно, холера...

– А ви місцевий, та?

– Місцевий? – перепитав здивовано людина-оркестр. – Ах, місцевий! Та, я місцевий настільки, що вже далі нема куди. Хоча, знаєш, останнім часом трохи мандрував світом.

– Ви гастролюєте?

– Гастролюю? – знову перепитав людина-оркестр, наче з першого разу зміст запитаного був для нього неясним. – Ах, гастролюю! Ну та, ше би не. От був я в такому місті одному, Ейкройдт, Іллінойс. Я там зазнайомився зі самим Бадді Джоельом Саммерсом, його ше всі друзі Кривим Бадді кличуть, тобто кликали. В дитинстві його психанутий татко вдарив по коліну молотком. Але який то був піаніст! Кращого чорного піаніста я ше не бачив! Джеррі Лі в порівнянні з ним – д и т я т к о. Як ми з ним зігрались! Хлопці вар'ювали, коли нас чули.

– Ви грали з ним джаз?

– Джаз? Не, ми грали джез. Ми грали джез, як казали Маврици і його найліпший друг Геньо Балій.

– А коли ви приїхали з Америки?

– З Америки? Двацять років тому, не менше. Пам'ятаю, тоді також падав сніг. Точно, було католицьке Різдво. Але Кривий Бадді, що то був за хлопець! Він був дуже грубим, той Бадді. Постійно мусів щось жувати. Навіть коли ми виступали, він тримав на кришці піаніна канапку з індичкою, або якесь печивко, або кавальчик пляцка. Боже, як він любив канапки з індичкою! Хлопці з нашого бенду постійно над ним піджартовували. Але як він грав! Раз ми виступали разом із Сарою і Ред-Топ Бойз... То було щось. А ше, раз нас запросив на весілля сам Багз Денсмор, Лютий Багз, як його ше кликали... Синку, він був найсправжнісіньким мафіозі. Заправляв торгівлею алкоголем, був тим... бутлегером. О, і він запросив нас до себе на весілля: мене, Санні Олдмена, Мо Сміта, Джо Гешема, але перш за все – Кривого Бадді! Ми мали грати, розумієш? Музика, всі танцюють під джез, підпільний алкоголь, і мафіозі.

– А звідки ви знаєте, що він був мафіозі? – поцікавився Банзай, щиро сумніваючись у правдивості історії.

– Звідки я знаю? Та то всі знали... тим більше, потім. Ми мали їхати з Ейкройдта у Шікаго, як вони кажуть. Ми приїхали, а там всі в слъзах, наречена Багза непритомна, коло неї всі там бігають. От Джо і підходить, питається Багзової теці: "Мем, що за мудки, ми приїхали на весілля чи на поминки?" А кузен Багза, боксер, за такі слова заїхав Джо прямо в писок, розірвав печаткою верхню губу. Джо протім півроку до труби не доторкався... а кузен, той боксер, виходець із Півдня... а, Віллі! На ім'я мав Віллі або Вінні, збив таким гуком Джо і почав того копати ногами, викрикувати: "Будеш, бля, знати, сраний нігер, як насміхатися з чужого горя,

будеш знати, сраний виблядок!" Його ледве відтягли... А потім нам пояснили, що Багза і ще дев'ять його кращих людей завезли в якийсь гараж на окраїні міста і розстріляли, як псів, а потім облюрвали їхні тіла...

– І знали, хто то зробив?

– Знали? Та знати то знали... Тільки один чоловік на всій Землі вбивав так... Макаронник, підлючий італіяшка Леоло П'яцці. Всі казали Багзу, що з сицилійцями не варто мати справ, вони надійні, що китайські петарди. Так і казали. Як зараз пам'ятаю, падав сніг, бо був лютий, День святого Валентина. Та-а-а, П'яцці спеціально вибирав такі дати. Шось подібне витворяв хіба що Капоне.

Юрко приблизно поррахував, коли ж могла бути підпільна торгівля алкоголем. Сицилійці... мафія... старий викликав у нього все менше довіри. Хтозна, може, і він зараз почне проповідувати про Навігаторів?

– А ще, то я вже поїхав з Ейкройдта, бо Джо з порваною губою вже був не тим... А потім якась сволоч підпалила будинок Кривого Бадді. Бідака згорів, разом зі своєю мамою і сестрою... він так і не одружився, бо завжди був занадто грубим. Так от, потім ще трохи мандрував Америкою, їздив у Мен, думав, може, мене візьмуть до компанії Сари і Ред-Топ Бойз, а тут на тобі – кажуть, що вже й Сари Тідуелл немає. Біда була тоді та й годі...

Банзаю дуже кортіло спитати, котрий тоді був рік, бо старий таки забрехався.

– О, ну а тоді вже були трохи кращі часи... я здибав одного чоловіка, свого доппельгангера...

– Як ви сказали?!

– Свого старого знайомого, і ми з ним проблукали ще пару років, просто граючи на вулиці. Навіть бачили самого Гендрикса з пальцями від Диявола... Я на власні очі бачив мітку Лихого – вона була в Гендрикса під лівою пахвою.

– Ви сказали "доппельгангер", а не "старий знайомий". Що то означає?

– Я сказав "старий знайомий", і не треба мене оббріхувати. Я знаю, що кажу... і взагалі – я мав розказати про зовсім інше. Ти десь працюєш, та? Десь тутай?

– Ну, та...

– Певно, в гімназії, не?

– Та...

– Но то можеш нині туди не йти... епідемія грипу. Всі хворі.

– Як ви знаєте?

– Як я знаю? Та знаю, хіба того не видно? Аніж маєш іти до тої твоєї гімназії, краще походи по місту, придивися, як сніг падає... Заглянь он до тої церковці... цікаво буде.

Банзай ввічливо знизав плечима:

– Не знаю. Не знаю, можливо, так і зроблю...

– Так і зроби. Певне, маєш там десь дівчину? Та?

– Ну...

– Певне, що маєш, то ж видно всьо по тобі, – старий витяг нову пом'яту цигарку і знову запалив. Сніг із неба сипав усе густішою завісою.

– Но то я тобі скажу таке: тримайся її, як життя. Так мені казав мій старий знайомий, а він знав, що каже.

– Що то за такий у вас старий знайомий?

– Що за один? Та ти його, напевне, знаєш. А не ти, то колежанка твоя точно знає. Хто тут живе трохи довше, переважно знає його. Переважно. Та вона й м е н е мусила б знати. От цікаво: чи пам'ятає вона мене?

– То ваш колега місцевий також?

Старий незадоволено повторив, випустивши дим поміж бороду:

– Раз кажу "мій старий знайомий", а сам я місцевий, значить, і він місцевий. Старий знайомий.

Банзай глянув на годинник. Пів на дев'яту. На перший урок можна не спішити – у нього вікно. "Почекаю, послухаю байок", – подумав Банзай.

– Я тут зі своїм знайомим уже дуже давно. Погана історія в того міста. Послухаєш, чи я вже тобі набрид?

Банзай заперечливо похитав головою, підбадьорюючи людину-оркестр говорити далі:

– Давайте, я ще маю час.

– Но то було все дуже цікаво. Колись, на початку століття, тутай було шось типу спального містечка – українська інтелігенція і польська шляхта. Почалася Перша світова, і дуже багато корінних мешканців емігрувало до Канади. Місто було майже що порожнім. А потім була Велика Вітчизняна, та? І ті, що залишилися, втекли за океан або ж повимирали. А потім була операція "Карнагула": із півдня України совети перекидали москаликів сюда, на порожнє місце... Але вони не приживались тут і вимирали. Бачиш, тутай специфічне, унікальне місце. Всьо старіється на очах і розсипається, ламається, зникає. А років десять тому місто почало було відживати, але, коли настала криза, то дві третіх втекло знову: на трускавки в Англію чи апельсини в Грецію. Розбіглись по закерзонню, заламаншню та заокеанії. Всі розбіглися. Бачиш, не прижився ніхто. Бо таке тут місце.

– А чому так?

– Чому? Подивись на гори.

Юрко підкорився.

– Ти би там заблудився?

– Може. Напевне. Скоріш за все.

– А я кажу, що навряд чи. Точніше, міг би, як би був достатньо неухажним. Але нормальна людина там нігди не заблудисі. Колись там був блуд, і всі боялися ходити туди. Направду, підеш – і не вернешся. Як малий Полісун. Але тепер – ну, останні кілька сотень років – той блуд ніби спустився з гір і засів у серці міста. Можеш піти містом і заблудитися. Блуд дуже чіпляється. Але то вже як наслідок...

– Чого?...

– Чого? Таке краще не питати. Непогане місто... Завидна. Поки сонце не зайшло. А потім лячно ходити, бо можеш заблудитися. Можеш заблудитися і вийти не в Мідних Буках, а... Зрештою, не буду накликати біду, її й так забагато.

– Чому то так? Ви знаєте про підвали?.. – йому під горло підлізав тугий жмут серця. Ставало тяжко дихати. Він поглянув на старого іншими очима.

– Підвали? Та. Про них знають всі. Всі, кого знаю я. А я знаю небагатьох. Тобто всі розуміють, але мало хто може вкласти це у слова. І ти знаєш, але не розумієш до кінця. Ти маєш певний борг, маєш дещо для декого зробити... Бо обіцянки треба виконувати. Якщо ти зараз ще розгублений, то розуміння прийде вже ось-ось. Ти не можеш ухилитися від обіцянки. Ти винен декому певну послугу. Ти обіцяв.

– Я нікому нічого не обіцяв!

– Може, й не, а може, й та... Вирішувати тобі, а не мені. Тільки скажу тобі таке: вся та метушня – вона нічого не означає. Вона не має жодного значення. Єдине, що має значення, що повинно мати значення, – це любов. Вона врятує світ, в кінцевому результаті. Бо якщо це не так, то й Кафка – звичайнісінький сухотник, і Гендрікс – простий собі нігер з гітарою, і джез тоді не джез, а так собі – трелькання на піаніні... Вона просто мусить врятувати всіх нас. Не краса. Не секс. Не пристрасть. Не гроші. Не надія і точно не політика. Світ врятує любов.

Старий заклав на шию свій музичний прилад, взяв до рук гітару і промовив на прощання:

– Йди, і так вже я розп'ятився засильно. Тепер, певно, думаєш, що я черговий божевільний.

Банзай не став заперечувати, лиш дипломатично повів головою.

– Иди. І не втікай від обіцянок. І пам'ятай, що я казав. І передавай вітання своїй колежанці. І Генику Бревнову, він також мене має пам'ятати!

Вже порядно відійшовши від одержимого старого гіпі, Юрко озирнувся.

"А як щодо Бога? Він нас не порятує?" – подумалось Банзаю.

Несподівано старий перестав грати, подивився на його обиччя через сніг і вигукнув:

– А Бог і є любов, дуренький!

2.

Коледж

У коледжі й справді грасувала епідемія. Коридори випорожніли, а класи постихали. "Я був тут учора чи ні?" – виникло природне запитання. Надто все змінилось.

На вході не було нікого. Ні Корія, ані будь-кого іншого. Нікого.

Коридори стали лункими, аж занадто. Від їхнього відлуння хотілося розмовляти виключно пошепки. І взагалі, накритись із головою ковдрою і сидіти у себе в кабінетику, попивати чай з аспірином і "Колд-Флю".

Багато чого змінилось.

Пан Ярослав, добрий тихий пан Ярослав, що картографував перервами світову павутину, зліг із пневмонією. За ним приїжджала його дружина – молода дівчина в окулярах, як і він сам – хімік, з довгим, по пояс, розпущеним волоссям. Вона прийшла прямісінько на урок в 11-А, взяла пана Ярослава за руку і пояснила діткам, що їх учитель сам, як та дитина, не послухався своєї киці і пішов на роботу, бо в нього, бачте, сьогодні випускники, а у вашого вчителя запалення легенів, і він себе зовсім не береже, хоче мене овдовити. Пан Ярослав, якого просто виволікли з класу, немовби вибачаючись, розгублено знизав плечима.

Усі були дуже розчулені такою любов'ю. Дехто з дівуль навіть пустив сльозу.

Молода довговолоса панночка не відпускала хімікової руки до самого Стрия. В кабінеті пана Ярослава було надто зимно, а він біля комп'ютера практично не рухався. Такі ось пироги.

(Говорячи відверто, тепло було лиш у кабінеті пана Андрія. За що всі його тихцем ненавиділи.)

Сам пан Андрій перебував зараз дуже далеко. Увесь його розум був поглинутий привертанням уваги Аліски, тієї самої молодесенької медсестрички, чії смаки так несподівано співпали зі смаками пані Полісунової. Для директора це перетворилось у справжню манію. Перестав справлятися із покладеними на нього обов'язками. Годинами просиджував у кабінеті, виглядаючи у вікно й тяжко роздумуючи, чим заслужив подібної кари у долі.

Адже у нього ніколи не було проблем із жінками, ніколи!

Цим він надзвичайно пишався і при найменшій нагоді хизувався у тісному колі друзів. Починаючи із чотирнадцяти років, коли він переспав зі своєю однокласницею, і закінчуючи приватною гімназією, де йому поталанило звабити певну старшокласницю. Коледж став першим каменем спотикання, який змусив засумніватись у його спроможності. Спочатку він крутив романи з одною викладачкою англійської, але заміжність шановної пані мала надто значний вплив на лібідо останньої. Раз.

Потім пан Андрій переключив увагу на власну секретарку, але ця була маленькою заляканою мишкою, і секс із нею не уявлявся панові Андрію як щось особливо приємне. Два.

Тому він кинувся шукати новий об'єкт пожадання. Ним стала пані Полісунка, яка, одначе, не виявляла ні найменшої уваги до альфонса. Чергове вражаюче фіаско. Три.

Чотири власне ставалося. Ніяк не вдавалося звабити якусь просту, зелену ще медсестру. Чи могло бути щось болючішим? Директор став зауважувати за собою, що вкривається холодним потом, коли бачить її, Аліску. (Навіть подумки він називав її Аліскою, мов жалюгідне цуценя.) Аліска повністю заволоклала його увагу. Аліска там, Аліска сям, всюди Аліска, від неї не можна було сховатися, бо думки про секс із Аліскою не давали спокою ніде.

"З тим треба щось робити", – вирішив пан Андрій. Один маленький невинний коїтус врятував би його назавжди. Він би відразу ж перестав за нею упадати, відразу ж повернувся би до родини. Відразу ж, без найменших зволікань став би чуйним чоловіком та люблячим батьком. Відразу ж.

"Запросити б її до себе на квартиру... Або до кабінету. Вона б дала себе уламати".

"А може, в підвальчик? – запитав раптово його внутрішній голос. – Тут т а к і підвальчики! Під дівчачим гуртожитком, що скажеш? У підвал, щоб віддухопелити, як тоді".

На мить пан Андрій навіть перелякався. Надто вже неподібним був голос, що нашіптував у вухо, до його звичного співрозмовника.

"Сам себе вже не впізнаєш, чи що?" – спитав голос, і пан Андрій з полегкістю розслабився.

"А що? Досить непогана ідея, у підвальчик і тойво-во. Як тоді. Це саме. І всі проблеми як рукою зніме".

Пан Андрій схопився за голову, проводячи рукою по волоссю. Думка "у підвал, щоб як тоді" належала явно не йому. Проте вона звучала правильно. Єдино вірне рішення у теперішній ситуації. Він не міг далі перебувати у подібному стані.

Мастурбація не допомогла.

Він продовжував у навіженому стані блукати з конференцзалу в кабінет. Спокій вислизав від директора, немов той вугор. Таки треба було щось робити.

Аліска, Аліска. Бісова дитина Аліска, що робила з нього божевільного.

До кабінету заглянула його залякана секретарка:

– Андрію Ярославовичу...

– Ну шо? Шо ше?! – дико дратуючись, прикрикнув він. Починала боліти голова, і думати бодай про щось інше, окрім Аліски, ставало зовсім неможливо.

Секретарка втомлено провела рукою по чолі – видно, пан Андрій уже сидів їй у печінках.

– Куратори записували... 157 дітей немає... К... Карантин?

Пан Андрій раптом не зміг в'їхати у слова тієї миші. Діти... яких немає. Що за маразм! Діти... яких немає, бо...

(ну, в чому справа? Який зміст сказаного? Подумай)

Яких немає, бо... карантин? Яких немає, бо... куратори записували? Записували... бо карантин, чи що?

(Подумай, ти все зрозумієш, напружся, давай)

Діти, аж 157, бо немає кураторів, які...

(Я НЕ МОЖУ Я НЕ МОЖУ ДУМАТИ ПРО ЩОСЬ ІНШЕ НЕ МОЖУНЕМОЖУНЕМОЖУ НЕ МОЖУ НЕ МОЖУ ДУМАТИ КАРАНТИН ДО ЧОГО ТУТ КАРАНТИН АЛІСКА АЛІСКА АЛІСКА ТУТ АЛІСКА ТАМ АЛІСКА КУРАТОР ВОНА СКАЗАЛА ЧИ КАРАНТИН НЕМОЖУНЕМОЖУЯНЕМОЖУДУМАТИ)

карантин... 157 кураторів... записували карантин... Ні чорта не зрозуміло...

– Які... ше діти?

– Ті, що на грип хворі... Ну то як? Відкриваємо?

Пан Андрій безсило махнув рукою:

– Та робіть, що хочете... Я, напевне, також уже хворий... З моїм заступником... Порадьтеся.

Але відкривайте...

Секретарка знову уважно глянула на директора. "Він явно нездоровий", – подумалось їй. Але це не її справи. Про неї, так міг би й здохнути.

Пан Андрій люто глипнув на зачинені за мишею двері. Хтось щойно заходив до нього в кабінет.

Хтось дійсно заходив, чи в нього, може, розігралася фантазія?

Бачили, як він тут ганяв свій кінець? Хто заходив?

Щось про дітей. Або про кураторів.

(АЛІСКА АЛІСКА АЛІСКА АЛІСКА АЛІСКА АЛІСКА АЛІСКА)

Так-так, він задумався про Аліску. Говорив він до когось тільки-но, чи може, сам до себе?

– Я, певне, також уже хворий.

Так він казав щойно дружині по телефону. Або не їй... Чи не по телефону... Біс його розбере, дзвонив він до неї, чи ні.

"Може, спитаюся у секретарки? Але ж ні, то така сучка, потім розплеще язиком, що начальство не пам'ятає, кому дзвонило. Не треба нам таких. Аліска".

(АЛІСКА АЛІСКА АЛІСКА АЛІСКА АЛІСКА АЛІСКА АЛІСКА)

"Пам'ятаю, пам'ятаю. Аліска, як песик, як ім'я пса, пса-сучки, Аліска сучка, ось так, була ще Аліса Селезньова, але то не та. Аліска, так-так, саме так, вона, і ніхто інший, Аліска, чому постійно стоїть

(АЛІСКА АЛІСКА АЛІСКА АЛІСКА АЛІСКА АЛІСКА АЛІСКА)

через тебе, Аліско? Піду-но розберуся, в чому справа. Як тоді, з тою".

Пан Андрій ще якусь хвилину сидів за столом, намагаючись пригадати, що ж такого вирішив робити секунду тому. А потім знову

(АЛІСКА АЛІСКА АЛІСКА АЛІСКА АЛІСКА АЛІСКА АЛІСКА)

почалась хуртовина з клаптиків думок. Він взяв зі столу ножичок для розрізання пошти, але відразу ж поклав.

"Навіщо я його взяв? – спитав сам у себе. – Є якісь листи? Чому та тупа скотина не каже, ЩО ДО М Е Н Е ПРИЙШЛИ ЛИСТИ?"

Тоді взяв до рук циркуль, що стояв у канцелярському наборі на столі; хвилини зо три вертів ним у руках, поки не скалічився голкою. Злизнув вишневу бусинку крові з великого пальця, неуважно поклав прилад у кишеню маринарки і вийшов з кабінету.

У той час, поки пан Андрій метався, немов той коцур під час марцювання, пан Полісун преспокійно потягував гаряче винце разом із Корієм. У його кращого друга Кеші сьогодні не було занять, тому він зав'язав розмову з Корієм. Корій же сказав, що має прибережену плящину вина, і вони б у тихенькому місці підігріли його (бо зимно ж, холера!) та й за милу душу розпили. Лісун не був перебірливим у компанії, лиш би не той поетичний терорист.

По кількох горнятках вина Полісуна потягнуло на виливання душі.

– Я ж то розумію, що в неї робота, але ж я вроді як чоловік дома! – пхенькав він, позираючи сумними очима на Корія.

– Ну, я тебе, Мирку, повністю розумію. Я, наприклад, як приходив додому, то все мусив мати коло себе жінку. Але та де – моя тільки за роботу! Шо не прийде – все робота, робота!

– Правда?! – аж засвітилися очі в Полісуна. – То і у вас таке було?

– Ну... було... у всіх таке. Тільки, Мирку, не "ви"-кай мені... ми вже гейби як приятелі, раз п'ємо. Але...

– Шо "але"? Ми не приятелюємо до кінця? Чи що "але"?

– Не, зовсім не! Ти дуже хороший чоловік... З таким приятелювати – одне задоволення. Тому задоволення, звичайно, хто знає ціну Справжній Чоловічій Дружбі, – пауза, яку старий витримав, мала означати лише те, що він належить саме до таких унікумів.

– Мова йде зовсім про інше. Про твою жінку... Я думаю, настала слушна пора відкрити тобі очі на деякі питання... адже робота деколи – не єдина причина. Ти мав би то знати... Мав би помітити, – Корій розважливо водив неголеним підборіддям, надаючи своїм словам одразу тисячу можливих підтекстів.

Полісун задумливо допив рештки вина і простягнув горнятко за черговою порцією. Дуже повільно його вигляд спохмурнів: це виглядало достоту так, коли сонце закриває важка хмара. Раптом він здригнувся – до нього, здалося, дійшов поміжтекстовий натяк нового товариша.

– А ти впевнений, що це... кгм? – Полісун відкашлявся в кулак, бо побоявся висловити свої підозри вголос, щоби, боронь Боже, не накликати біди.

Корій набожно звів очі до неба й призадумався.

– Розумієш, у таких справах треба бути дуже обережним, щоб не сплутати ненароком... Не це ж одне може бути причиною. Але якщо твої слова – не перебільшення, то... боюся, це власне... кгм, – не відриваючи погляду від зачарованих Полісунових очей, охоронець точнісінько так само кашлянув у кулак.

Учитель мови й літератури вже не просто зблід. Він запав у серйозну задуму, лиш даючи Корію наповнювати по новій.

– А є якийсь метод упевнитися? Перевірити, може, все не так і пропащо?

– Методів є багато, але мало котрий надійний на всі сто... А скажи-но, ти не зауважував, як, бувало, Неля йде на роботу незадоволена, бо ти цілу ніч домагався від неї виконання законних обов'язків... ви з нею на перервах не бачитесь, а після уроків приходить, вся аж сяє від радості? Не бувало такого?

Полісун мовчав, задивившись на снігопад за вікном.

– Ну, раз не було, то можеш зі спокійною душею...

– Було... БУЛЮ, Ромку, постійно! – при цих словах, коли Корій вже мало не порскав зі сміху, Полісун розридався як мала дитина.

Мирко Полісун заходився панічно розтирати сльози по виголеному молодому лицю. Корій турботливо подав йому свіжесеньку хустинку, що пахла ароматом польових квіток.

– Ну-ну, не треба так то все переживати, не треба... Ми то питання з тобою якимось разом вирішимо, не плач, Мирку, я допоможу...

Полісун витер сльози й смачно вишмаркався. Очі добряче блищали не лише від сліз, але й від вина.

– Та? Поможеш? Але як? То вже всьо! Шо я тепер буду без Нелі робити? Ну, шо?..

– То всьо дуже поправимо. Я тобі поясню, як.

– По-поправимо? Точно?



– Даю слово. Можу поклястися нашою чоловічою дружбою, що все буде, як колись, – Корій авторитетно підняв праву руку. – Клянуся.

– Та? А як? Як ти мені допоможеш?

Корій налив свіжого вина.

– Ти ніколи не бачив, як твоя Неля ходить на перервах до кабінету директора?

– Н-ну... Нє... – пауза. – Брешу, бачив.

– Ну от. А бачив, які в нього звуконепроникні двері?

– Та.

– Так от. Я маю дуже сильну підозру, що то наш директор той пташок, що прилітає у твоє родинне гніздечко. А тепер, коли ми поговорили по душах, – я не маю жодного сумніву. То всьо його справки. Він один такий альфонс на всю Львівську область.

– Та не може бути... Андрій Ярославович... Хоча, дуже навіть може... І що?

Корій підсунувся ближче й поклав Полісуну руки на плечі. Подивився в очі.

– Слухай мене, Мирку, і ти не пропадеш. Ти мусиш навести в себе вдома лад. Показати хто в хаті господар. Вигнати ласицю з курника. Бо інкаше діла не буде. Ти знаєш, хто першопричина твоїх бід. Хто?

– Андрій Ярославович.

– Правильно. Ти мусиш йому дати зрозуміти, що в хаті тепер є справжній хазяїн. Справжній газда, який знає ціну своїй честі і своїй дружині. Чоловік, який має раду на таких -от пройдисвітів, пробач, дармограїв.

– Мушу, – тупо повторив Мирко.

– На, тримай, – Корій витяг із кишені велику, довгу викрутку з оранжевою ручкою, – покажи тому лицеміру. Грубувато, зате надійно і твердо. Я ось тим молодчиком не одного пташка вигнав зі свого гніздечка...

Мирко задумливо взяв викрутку і з порожнім лицем продовжував дивитися у вікно на снігопад. Він постукував довгим вістрем викрутки по лакованій поверхні стола.

– Добре, Ромку. Піду, покажу йому.

– Так, покажи. Хай пізнає Справжню Чоловічу Дружбу.

– Я ПОКАЖУ ЙОМУ! – Полісун люто вдарив по кришці парті. – Залітати... в моє... РОДИННЕ ГНІЗДЕЧКО! – тут він засмалив по парті ще раз, глибоко вганяючи викрутку в дешеву вагонку.

– Покажи йому, Мирку! Він начальник, думає, що йому все простять. Покажи йому, що й прості хлопці теж мають гонор! Він, як та хижка шуліка, прилітає на готове! Давай, Мирку, дай йому, хай знає!..

Полісун вийшов з кабінету, обережно причинивши двері.

Корій весело захитав головою.

– Іди, покажи йому!

На мить він наче прислухався до своєї середини. До нього наближався Банзай. Зараз, коли коледж опинився на перехресті світів, якийсь навіжений студентик зі своєю оскаженілою від дезорієнтації подружкою його турбував найменше.

От-от мали розпочатись Ігри на полях Всевишнього.

Діма

А про Діму, доброго психо-холога з бородою папи Смерфа, всі якось і забули. Проте прикра участь спіткала і його. Бідака, він пізнав таємницю надто швидко. Вона розчавила його свідомість, наче стиглу виноградину.

Діма впав у дивну кататонію, яку недолугий лікар сплутав із смертю. Наскоро була повідомлена дружина, котра стала вимагати розтину, мовляв, тут усе банда, і її чоловікові щось підсипали.

На превеликий подив патологанатома, розтин показав, що причиною смерті саме розтин і став.

Всю справу швиденько замнули і сказали, що трапився крововилив у мозок.

Такі-от пироги, малята.

3.

Банзай / Картини міста (продовження)

Банзай пішов до коледжу, звісно ж, але перед тим він не полінувався зазирнути у малу православну церковцю, про яку говорив ошалілий гіпі. Церковця була єдиним храмом на ціле місто. Колись іще був непоганий костел... Банзай проходив повз нього щоранку. Але двері до костелу були навхрест забиті дошками: все католицьке населення Мідних Бук повиїжджало ще до 1947-го.

Ззовні на храмі висіло кілька оголошень: "Здаю квартиру", "Дешеві рецепти для похудіння, від тарганів та відкладання солей", "Роблю стрижку дома. Альона", "Ровер Орльонок, новий, пижджений, недорого" тощо. Одне більше оголошення відразу привернуло його увагу.

"Великий чудотворець Василій Чесний проводить цілительські сеанси у Будинку Культури. Вхід вільний, кому помогло – 50 грн".

Далі йшла підбірка титулів Василя Чесного: магістр Чорної та Білої магії у третьому коліні, сьомий син сьомого сина, професійний ворожбит та врокознімач, артронік, діанетик та голова українського відділення Церкви Саєнтології, спеціаліст від рольфінгу, Райх– та гештальт-терапії, лозошукач II категорії, дипломований медіум, екзорсист Воронезької лінії, досконало володіє WC– та PR-технологіями, допомагає відкривати Трете око, Трете вухо та Третю ніздрю (для, відповідно, яснобачення, яснослухання та ясноноухання), наверне на шлях істинний, прочищає чакри, відсвіжує аури, вирішує кармічні зав'язки. Надширокий спектр ворожіння – на калі, по узорах сперми на білизні при полюціях, на менструальних виділеннях, староскіфське ворожіння на варіоцеле та водянці яєчок, таємне конголезьке гадання на збовтаній сечі та спинномозковій рідині, забуте пророкування долі африканського племені бвіті на бебехах афтозної корови, і все це – за нікчемні 50 грн.

Банзай здивовано зайшов досередини. Перехрестився, відмовив молитву й розглянувся. У церкві він був один. Із тих, хто прийшов помолитися.

Бо при стіні стояла невеличка ятка: при самім краю ятки сиділа набожного вигляду бабуся-москаліха. На яточці продавалися свічечки та свічки, вервички, лампадки та різного сорту фотоіконки не найкращої якості. Трохи глибше лежали книжки – Святе Письмо, Псалтир, Коран, Бхагавад-Гіта, сповпчик підшивок випусків "Вартової Вежі", "Магія" Папюса, "Тайніє тібетськіє дактріні" пані Блаватської, "Окультизм", "Сексуальна магія Заходу" Алістера Кроулі, книжки на бандитську тематику – "Вор в законі", "Месьть слепова", "Я – вор" і тому подібне. А на самісінькому краю столика лежали барвисті піратські порновидання "Медові хлоп'ята", "Школярочка" та "Журнал на ніч"...

– Вибірайте, маладой чілавек, на любой вкус, не стидайтесь... – заманювала його бабка.

До горла підкотився клубок нудоти. Хвилиною накопився запах кадила і солодкуватий аромат гнилі.

Він вибіг із церкви, потрапивши під потужний снігопад. Сніг прочистив його свідомість.

Банзай / коледж

Він здивовано пройшовся порожніми коридорами. Від зрадницької тиші він увесь вкрився гусячою шкіркою.

На дверях пана Ярослава писало:

Sorry, Юрко. Я захворів, за мною приїхала моя киця.

+ Ярко +

Так, хімік занедужав; Банзай на черзі. Він роздягнувся, взяв книжку, яку мав повернути пані Держиславі Черевусі. Випив гарячого чаю і пішов. У грудях щось недобре булькало: видавалось, наче в легені налили добре горнятко киселю. Треба буде, мабуть, заглянути в медпункт до Аліски.

У пані Держислави була перерва. Вона тихо сьорбала гарячий чай і покусувала розмочене у ньому тістечко. Пила вона, певне, уже довго, бо уся поверхня чаю була вкрита набряклими крихтами. Під дошкою на підлозі стояв великий непрозорий кульок, напханий чимось вогким. Принаймні так то виглядало – у мокрих місцях целофан прилип до вмісту.

– А-а-а-а-а! Юрко! Ну, заходьте, заходьте...

Банзай сором'язливо зайшов (такі теплі вітання завжди вганяли його у червіль), виставляючи поперед себе книжку: зразу видно, навіщо він припхався.

– Ісус-се С-солодкий, Юрку, як ви змарніли! – сплеснула учителька зморшкуватими руками. – Певно, десь, постійно недосипляєте? Але ж то в вашому віці себе треба берегти...

– Та так то воно й так... я вам книжку приніс...

Пані Держислава неуважно кивнула головою і полізла під стіл за якимось кульочком. Витягнула його, поставила перед собою, розгорнула його горлечко і зачерпнула чайною ложкою з-під чаю порядну порцію землі.

Йому злегка відвисла щелепа.

– А що то у вас... – поцікавився він. – Земля?..

– Та так... Мені той мій лікар надавав купу таблеток, але я навіть їх не пробувала, бо і так вони ніц не помагають. Хоче той доктор, аби я вже скорше померла, жиби мати чистий спокій.

– Може, варто було почати з таблеток?

– А де я знаю... Я вже стара, таблетки – то для молодих, а як мені та земля смакує, то чо я маю си відмовляти?

Банзай знизав плечима, в душі тихо мліючи.

– А то вам допомагає?

– А чи я знаю... помагає – не помагає, а до землі привикну. І так вже скоро мене поховають. Думаєте, я не знаю, жи мене тутай тільки з ласки тримають? Та той Андрій Ярославович тільки чекає, коли я вже спочину в Бозі...

Запала незручна пауза. Отак відразу ж утікати не випадало, тому Банзай знічев'я спитав:

– А де ваш кіт?

Пані Держислава насторожено поглянула на Юрка.

– А вам то яке діло? – спитала вона строгим тоном.

Банзай тепер взагалі не міг знайти собі місця. Пані Черевусі явно стало бракувати кількох клепок. Банзай глянув на картину з песиками, маючи намір піти геть. Учителька скористалася моментом і перетягнула чимось темним і вогким (целофан місцями поприлипав до вмісту) непрозорий кульок під стіл. Банзай зробив вигляд, що нічого не помітив. Але у старої не було достатньо сили, аби підняти мішок у повітря, тому на паркеті внаслідок перетягування кулька залишився кривавий дугоподібний слід – від стіни під учительський стіл.

– Е... Василь десь пішов, – виправилася стара пані й підсунулася кріслом на слід, пробуючи затулити його. – Я йому і їсточки принесла, а він десь поплівся... Вічно міняє собі колежанок. То одна, то інша... Так хвилююся за нього, може, де під машину попав...

Вузесенька цівочка крові проклала собі шлях через пилюку з-під столу до Банзаєвих ніг. Юрко опустил погляд. Закусив нижню губу і відсунув носак черевика. Цівочка текти перестала, але на кінці почала набухати блискучим червоним горбиком.

– Ну то я, певне, м-м-м, вже піду. М-м-маю, м-м-м-м, зараз лекції.

– Так-так, ідіть, але дбайте за себе! Бо такі бліді як смерть! – стара пані підняла суху руку на прощання, а коли двері зачинились, незадоволено по-старечому наморщила уста і ввіпхала в себе чергову ложку землі.

4.

Аліска

– Запалення. Пневмонія, Юро. Ясно як Божий день. І п'яна коза допетрає. Моя вам рада – їдьте додому.

Юрко яось дуже невиразно покрутив головою, мовляв, може, і поїду, чом би й ні, провідаю стареньких батьків, погрію кості при домашньому вогнищі і таке інше.

Зрештою, Аліска не мала зараз наміру крутити щось із отим студентом, а тому особливої пильності не проявляла. Не маленький уже, може й сам про себе подбати.

Студент вийшов із її невеликого (не набагато більшого, аніж у її гостя) кабінетика, обережно затуливши за собою двері. Він виглядав надто втомленим і виснаженим, щоб реально оцінювати стан речей. У якомусь сплеску материнських почуттів на мить Алісці закортіло притулитися до того вимученого невідомо чим хлопця, обігріти його, напоїти липовим чаєм з медом, вкласти у тепленьке ліжечко і дбати, дбати, дбати про нього... але відразу ж відкинула такі непричесані думки пріч. І без денних марень у неї було багато чого до розмірковування.

Як, наприклад, їх надзвичайно цікаві за своєю природою стосунки з Нелею Лісункою, вчителькою укрмови, дружиною Полісуна, вчителя укрмови, внукою старої Лісунихи, вчителькою укрмови, невісткою старого Полісуна, вчителя укрмови, того Полісуна, котрий

приходився двоюрідним внуком Андрея-Сильвестра Полісуна, відомого народного вчителя з Карпат, свата зовсім іншого Полісуна, того, котрий мав п'ятьох синів Полісунів (до слова, усі вони вирости вчителями; усі, крім найстаршого, котрий ще підлітком пішов у тутешні ліси і не повернувся), котрий був правнуком древнього роду Полісунів-просвітян, перші згадки про родину яких викарбувані на скрижалях Велесової книги.

Аліска сама не могла збагнути, як отака халепа трапилась. Вона з дитинства була слухняною дівчинкою, брала кожне батьківське слово на віру, шанувала старших, помагала меншим, зустрічалася виключно з акуратними чистенькими хлопчиками з порядних сімей і незаплямованим родоводом. А тут на тобі маєш.

Перші враження про коледж і його підозрілих, сумнівної чести мешканців були не найкращі. Як на Аліску, надто багато епатажу й одіозності. Чи як то ще називають. А тут на тобі маєш: таку фантастичну кобіту зустріла – пані Нелю Лісунку, вчительку укромови.

Напочатку це було дивне захоплення жінкою – її манерами, її способом поведінки, її внутрішнім світом і способом сприймання світу зовнішнього. Пані Неля любила часом кинути під час балачки кілька недоречних фраз латиною, від чого Аліска просто умлівала. Або процитувати дзвінким голосом загорнутий віршик котрогось із когорта Розстріляних. Від останнього Аліска взагалі божеволіла.

А буквально два тижні тому Аліска якось так мимохіть усвідомила, що по самі рум'яні кінчики мочок вух закохана, точніше, ЗАКОХАНА у свою тепер уже подругу Нелю. Таке невинне розуміння стало мікрошоком для її міокарду.

Але Аліска справилась із цим ударом. На превеликий подив, вона стала зауважувати Знаки Уваги і з боку пані Нелі! А вчора (о Боже, Пресвятий Солодкий Ісусе, що було вчора!)... Вчора вони навіть цілувалися! (О Боже, її уста були солодкими, як свячена вода!) Вже вечорілося, усі зайві вчителі втекли додому, подалі від грипозного вогнища й інфікованих вилупків, лише добра, елегантна, ввічлива, спокійна, вихована, завжди уважна до неї пані Неля залишилася у нагрітому зграйкою лякливих калориферів кабінеті перевіряти зошити. Вона покликала до себе Аліску, от, мовляв, дві файні кобіти поп'ють кавці з печивом, погавендять по душах, та й зошити простіше перевірити. Вже було добряче темно, проте пані Неля світла, поки пила каву, вирішила не вмикати. Вони сиділи за першою партою, притиснувшись одна до одної (гра називається: "Мені-зимно-притулись-до-мене-помічніше"), хлюпали каву, тримаючи філіжанки двома руками нараз і хихотіли із будь-чого, немов оті школярочки, що нахапались коноплі в туалеті. А потім вони нахилились перевіряти зошити (апогей вищеназваної гри) і, не змовляючись, почали агресивно цілуватись, масно, вогко, покусуючи губи і переплітаючись язиками.

Як вам таке, пані та панове? Бо Алісці, наприклад, таке надзвичайно сподобалося. Та й пані Нелі, гадаю, теж.

І тепер Аліска сиділа за своїм столом, обрізаючи бритвочкою "СПУТНИК" краї шмату картону, з якого їй доручили зробити стінгазету про СПИД і святого Миколая (так уже співпало, нічого не поробиш). Нелі нинькай не було – у неї вихідний. Останні двадцять чотири години вона безупинно думала над своїм становищем. Також про Нелю і все, з нею пов'язане. Вона плавала в золотистих водах ендокринного кайфу і найбільше зараз хотіла знову посидіти з Нелею. І цілуватись. Дивне таке відчуття – ледь відчутний зуд у товщі шкіри лица, у вишневій глибині вуст. Відчуття, яке має задовольнятися лиш одним способом – цілуванням.

У двері постукали, і за мить увійшов пан Андрій. Аліска тяжко зітхнула і натягла на лице передсвяткову і переддиректорську гумову посмішку. До неї вже приходив нині один божевільний старий – викладач гишпанської. Цілу годину він торочив їй одне і те ж саме. Що він буцімто досконало вивчив пророцтва українського Нострадамуса Мусія Вернигори, і "там чорним по білому написано – нам усім тапочки!". Скоро буде кінець світу – у пророцтвах так і сказано, Кінець Світу. Сказано: коли Двоголового Орла осідлає Сіра Пуцька, коли Рудий Лев, народжений у рік Тигра, вимажеться власним гівном, коли м'явчання Лева огулить його рать, коли залізні тигри роздеруть тінь від Півмісяця – отоді вам усім великі білі тапки. Так писав Вернигора Мусій, видатний провидець. І так цитував його напівбожевільний єврейський гишпанець, прогулюючи свій урок в Алісці.

Пан Андрій широко посміхнувся, від чого в неї під шкірою забігали мурашки.

– Добрий день, як ся почувасте? – спитав він тоном "Я-з'їв-твое-сало-бо-мав-тебе-в-сраці". Пан Андрій виглядав сьогодні навіженіше, аніж будь-коли. Він був хворим, температурив, мабуть, мав гарячку, можливо, тому й очі так виблискують, ніби діамантики на ратиці в диявола. Тримай себе в руках, дитино, і не дай собі наплювати в кашу, як казав її покійний дідусик. Рідкісної вдачі чоловік був, скажу вам. Помер від раку простати. Аліска так за ним плакала.

– Добрий день. Е... вам шось треба? – не втрималася вона.

Пан Андрій промовчав і сів на крісло поруч із медсестрою. Він глибоко втягнув у себе повітря, мов перед серйозним виступом перед серйозною публікою. Аліска переставила жіночу сумочку на інший край свого крісла, щоб якомсь відгородитися від директора. Заклала ногу за ногу. Склала руки на грудях і приготувалася слухати. Серце їй виразно шепотіло: "Той скурвий син прийшов не просто так. Стережися його, будь готовою. Щоб не було, як тоді".

– Розслабся, не денервуйся. Я прийшов просто поговорити з тобою. Даю слово, – пан Андрій відчепив її руку із самообіймів і поклав на стіл, накривши власною долонею. Аліска спробувала вивільнити її, але пан Андрій притис її сильніше.

– Пустіть! Пус...

Директор зіскочив з крісла і кинувся на неї. Аліска запищала, бо старий викрутив її руку за спину і затис рота. Він вклав її на стіл.

– Добре, дуже добре... – просипів пан Андрій. Аліска звивалася під його тілом як вуж. Її очі от-от мали вискочити з орбіт. Вільною рукою Аліска розмахувала у повітрі, цілуючи у лице гвалтівника. Пан Андрій почав здирати з неї колготки. Аліска запищала дужче, але директор міцно притис її животом до стола. Він намагався здерти, як і капронки, її трусики. Дихав він тяжко-тяжко, наче мав за хвилину померти від перезбудження. Дівчисько звивалось і викручувалось, проте доля його була вирішена наперед.

Аліска продовжувала пищати, хоча й усі звуки чавилися його пітною долонею на роті. Раптом збожеволілий погляд упав на лезо "СПУТНИК", яким вона хвилину тому відрізала нерівні краї ватмана. Вона спробувала вхопити його, але бритвочка була надто пласкою, щоб підняти її отак просто із гладкої поверхні паперу. Аліска стисла лезо двома пальцями, вганяючи гостре ребро собі під ніготь. Пан Андрій сапів і терся об неї пахом, іще не встигнувши скинути штани.

Кров з-під нігтя порскнула на білу поверхню. Аліска закричала від болю (з-під долоні вирвалось лиш слабесеньке бекання вівці). Вона махнула вільною, перемазаною струмочком крові, рукою по гарячій долоні пана Андрія.

– А-а-а-а-а-а! С-с-с-сука! С-с-с-су...

Він заревів, немов кастрований кнур. Зразу ж відпустив руку Аліски, схопившись за свою. Поміж пальців текла його кров.

Дівчисько хутко розвернулося до гвалтівника і навідліг полоснуло його бритвочкою.

Пан Андрій тепер уже завив із болю, заревів і застогнав. Аліска махнула лезом точно по його правому, довірливо розплющеному оку. Заточений метал розтяв рогівку, як теплий шматочок масла, відтинаючи при нагоді кров'яністі клапті повік. Рана в оці переходила в глибоченну канаву на переніссі, з якої потоком юшила кров. Десь там біло висвічувала кістка чола.

Він вив і гарчав, абсолютно ошалілий від болю. Око витекло прозорим кисельцем і змішалось із червінню. Аліска в трансі дивилася на це дике видиво. Її почав бити дріж. Іще три хвилини тому вона сиділа собі, мило мріяла, аж тут прийшов ОТОЙ, намагався її, пробачте, виграти, а вона... А що їй залишалось робити? Все правильно, на своєму місці так би вчинив кожен. Тільки заспокійся і відклади бритвочку.

Аліска уся враз пополотніла, а зуби зайшлися вибивати дріж. Лезо випало із затерплх пальців. Вона затулила рот обома руками і почала тихо вити: у неї дуже повільно влилося розуміння того, що трапилось. Дівчина стиха підвивала у долоні. Пан Андрій продовжував ревіти бугаєм, упавши на її стіл.

Було двояке почуття: або підійти до нього, вибачити усі ті дурниці, які він наробив, перев'язати рани і сердешно вибачитись; або втекти, попередньо пописавши трішки на його лиці "СПУТНИКОМ".

Несподівано пан Андрій піднявся, глипнув на неї непошкодженим оком (Аліска доволі справедливо подумала, що тепер, можливо, коли старого засудять за спробу згвалтування, на

зоні його кликатимуть Циклопом) і поліз рукою в кишеню. Витяг звідти звичайний креслярський циркуль.

– Ходи-но сюди, сонечко, – прохрипів він. Очевидно, наступив больовий шок, і зараз усі відчуття у директора сильно притупились. Він виставив цю ненадійну зброю поперед себе і пішов в обхід столу. Аліска запищала знову і замість того, аби втекти з кабінету геть, також почала обходити стіл, зберігаючи дистанцію. Вона тихенько схлипувала.

– Не чіпайте мене, вас тепер посадять...

Пан Андрій кинувся вперед, від чого дівчишко запищало знову. Але той біг зовсім не до неї, а до дверей. Підскочив до них і закрив на ключ.

Аліска нарешті втямила, як наївно потрапила у пастку. Пан Андрій витер великим пальцем слимачок крові, що збіг з ока під ніс. І кинувся на дівчину.

5.

Банзай

Банзай був у себе в кабінетику. Він ходив навколо крісла, що стояло посередині. У руці тримав велике горнятко, наповнене гарячим чаєм. Хворим треба пити багато рідини, а Банзай якраз і був хворим. І саме почав то відчувати.

Він ходив навколо крісла. У кріслі сиділа Дарця, тримала таке ж горнятко, по вінця наповнене міцним трунком. Власне кажучи, чай у неї був лише згідно з назвою: наполовину Банзай долив туди коньяку із кабінету Діми (у нього були ключі); ще капнув півложки валер'янки.

Руки Дарці помітно тряслися. Раз по раз вона шморгала червоним носом, з якого постійно текло. Ще Дарця часто кліпала віями, струшуючи з них великі, немов чудернацькі блискучі плоди, сльози.

Кільканадцять хвилин тому відбулася невеличка сценка. Не з розряду тих, що любила влаштовувати Соля; дещо іншого характеру. У Дарці трапився приступ істерики.

Юрко сидів у себе, розтираючи пучками пальців чоло, намагаючись якось стримати той біль, що намагався прорватися досередини. До нього увірвалася вона сама, цебто Дарця, біла, як стіна навпроти, із хворобливо-червоними губами, такими, ніби щойно комусь перекусила шийну артерію. Навіть через майку було чутно жар її тіла. Скидалося на те, що й Дарці не фортунило.

Вона сіла на крісло поруч із Банзаєм, виклала руки на стіл, нахилилася вперед, щоб знайти його очі, й довірливо прошепотіла:

– Банзаю, тебе тут насправді немає! Це все сон! Я сплю і бачу сон, і мені снишся ти. Але сон не мій, а того козла, того придурка, того кретина на дверях, охоронця, Корія, чи як там його. Поняв? Ти не існуєш! Ти мені просто снишся. Я можу тебе послати, і мені нічого не буде. Я можу тебе вдарити, і мені нічого не буде. Я можу з тобою переспати, чуєш, сновиди? Але мені все рівно ні фіга не буде за то. Я навіть не залечу! Поняв? Сновиди дурна!

Дарця розвернулася обличчям до стіни і голосно сказала:

– Ти, козел, ти навіть Банзая добре не міг зробити! В житті він зовсім інший!

Банзай втомлено підпер голову рукою. У легенях клекотіло, а чоло пашіло.

– То не сон...

– Ти!.. ти ще щось говориш до мене? Сновиди!

– Якщо то все сон, то чому ти прийшла до мене? Чи ти думала, що я не сплю?

Дарця знизала плечима, але відразу ж схаменувалась:

– Я зі сновидами не розмовляю.

– Дарцю, то НЕ сон. Тебе той старий перекидав зі сновидіння у сновидіння, але тепер то не сон.

– Ти не маєш ніяких доказів.

– Не, не маю, але якщо то й сон, то я також його усвідомлюю.

– За тебе може думати Корій. Звідки мені знати, що ти Банзай? Хоч і подібний...

– Ми з тобою курили кальян перед вечірною. А потім ти в мене ночувала...

– Ну і що, – Дарця не відривала свого блискучого погляду від його очей. Поїдала його. – Корій, наприклад, знав і не таке. Чого взагалі ніхто не знає.

Банзаю враз стало нестерпно важко на душі. Голос в його голові (звідки йому взятися?)

промовив стиха: "Та вдар ти ту сучку по писку. Може, тоді зрозуміє, що це не сон. Вдар... покажи, хто господар у хаті... Вдар – і в підвал. І там, у підвалі... одним словом, як тоді"...

Хвиля драгівливості піднялася з глибини мозку, так що засвербіло у носі і страшно захотілося вибити на коліні оте вперте дівчисько,

(по писку – і в підвал)

показати, хто в хаті

(як тоді)

господар.

Раптом він і сам злякався своїх думок. Здалося, ніби вони прийшли звідкись іззовні.

Дарця подивилася на нього з-під лоба. Нижня губа почала дрібно тремтяти.

– Сон, я сплю... тебе немає... Сон...

– Не сон, Дарцю, не сон...

– Заткни рило, сновидо! Тебе ніхто не питає!

А потім Дарця почала плакати. Точніше, надривно ревіти, розмазуючи сльози по цілому лиць, поскільки не мала при собі хусточки. Банзай згріб її руками, притискаючи до себе. Дарця спершу пручалась, але майже відразу перестала, лиш ревіла на все горло. Банзай міцно притиснув її до себе, зачудовуючись до болу знайомим запахом дівчиська.

Треба віддати належне: плакала вона довго.

Банзай витер її обличчя рукавом своєї футболки. Дарця обвилася руками навколо його шиї і дивилася за вікно, де вар'ювала хуртовина.

– Все? Можеш говорити? – тихенько спитав на вухо Банзай.

Дарця кивнула ствердно головою, проте відразу ж розревілася знову. За кілька хвилин вона, врешті-решт, виплакалась і заспокоїлась. Юрко запарив чаю, заскочив до Діминого кабінету за коньяком і валер'янкою.

Пили чай мовчки, кожен гадаючи власні важкі думи. Дарця відставила горнятко і залізла йому на коліна, знову обвивши Юркову шию руками. Притулилася губами до його вуха і дуже тихо сказала:

– Мені паралельно, сон це чи не. Я тебе хочу, чуєш?

– Зараз? – так само пошепки спитав Банзай.

– Та.

– Тут?

– Де завгодно.

Банзай задумався. Його нутро кайфувало і тріумфувало.

– Давай підем до мене. Тут є всі, включно з Корієм. Після уроків підем до мене, добре?

Дарця сховала лице у нього під рукою. Тихо посопівши, вона кивнула головою.

– Чому зараз не? – все ще шепотіла вона.

– Є ще питання до вирішення. Та ти знаєш... я хочу піти з тобою, подивитися, що за справа з тим підвалом. Всього зводиться до нього, правда? Підвали. Корій згадував про нього, коли я накурився, мені також говорили про підвали. Треба сходити перевірити. Не більше, Дарцю. Якщо там буде заходити на щось серйозне...

– Як, наприклад, що?

– Якщо побачимо там Корія.

– То що тоді?

– Тоді втікаємо. Якщо хочеш, тоді до мене...

– Та. Хочу. Посидь ще трошки зі мною. Обійми мене.

Що Банзай і зробив.

За вікном шаленіла хурделиця, а вони сиділи, обійнявшись собі, як малі діти, а потім трішки цілувались, зовсім трішки, майже пристойно. Майже.

Але їм було добре; незважаючи на всі події зовнішнього світу, їм обом було добре.

1.

Дарця

Дарці було зовсім зле. Уже досить тривалий час. Вона дуже чітко відчувала, як повільно зсуюється шифер. Хоч вона, мабуть, була не єдиною у своїх страхах, проте надзвичайно закинутою і самотньою, як на її вік і вигляд. Прийшла саме та пора, коли дурити себе, що ти

вже доросла, стає простіше, ніж будь-коли дотепер.

І вона обманювала себе, що вона зовсім не покинута, і настільки вже доросла, що прямо ого-го. Насправді ж, єдиний і чи не перший, хто подолав Великий Водороздільний Риф, що відділяв звичайних людей і її саму, формальні стосунки та емоційні зв'язки, зовнішнє і внутрішнє, став не хто інший, як Банзай. Єдиний.

У ньому було щось, що споріднювало з Дарцею. Можливо, летальний ген божевілья або потяг до усамітнення за високими мурами. Не відкриватися нікому і ні за яких обставин. Як дві перлівниці, що нагулюють поміж рожевих мантий дивні перли. Так, у Дарці не було сумніву щодо Банзая. Особливо після того, як вона ночувала в нього вдома. Коли ті кобили з гуртожитку прогнали її, сучки. Їй було соромно сказати навіть самій собі, як сильно вона хоче бути з отим дивакуватим Банзаєм.

Він зумів прийняти її і всю її нетутешність і неформатність.

Проте шифер гуркотів усе голосніше, і Дарця лякалася все більше й більше. Корій приходив до неї уві сні, показував їй... ну, різні неприємні речі. Брав зі собою у дикі сновидіння, зі сну в сон, без пробудження. Вона не прокидалася століттями, мандруючи химерними аморфними пластами марень в уяві диявольського Корія, каплана зла в коледжі. Вони (вони усі) ще не відчули всієї його моці, його надприродної влади над тканиною реальності. Навіть Юрко лише приблизно уявляє собі, що можна чекати від того підірваного.

Зовсім недавно (приблизно вчора на уроках, яких і так не було), коли ще не зникла тонка межа між сном і не-спанням, Дарця пішла в кімнату до Семпльованого та Малаялама. Вона з ними трішки товаришувала, більше з Павуком, бо Семпл попервах доволі жорстоко дер з неї лаха. Вона до кінця не уявляла собі, що хоче там почути чи побачити, чи кого збирається там застати (може, Банзая), проте сподівалася, що сяка-така компанія трохи піднесе її дух.

Дарця постукала і майже відразу ж зайшла. Семпл гарячково ховав попільничку до тумбочки, а Павук у паніці намагався руками вигнати сизий дим у вікно. Ще двоє присутніх сиділо практично нерухомо і зовсім незворушно – Генік Бревнов із сусідньої кімнати та мале дівчисько, що міцно тримало його за руку й сиділо поряд на ліжку. Дівчисько мало вималюване на червоно волосся, стягнуте у два маленькі хвостики і величезні очі, якими буквально пожирало своє уподобання, себто Геніка.

– А, то ти, – з полегшенням зітхнув Семпльований, і його обличчю знову повернулись барви. Очі його весело поблискували і були геть червоні від диму, як у крілика. Такі ж очі були й у решти. Павук витягнув попільничку і знову запалив цигарку. Звідкись Дарця вже знала цей запах.

Сіла на ліжко поруч із Геніковим рудим дивом. Тим часом хлопці покурювали (вони вже добивали цигарку до останнього, загнувши кінчик із начинкою догори, по формі люльки), передаючи шмаль по колу. Дарця звернула увагу, що хлопці затулили шпарину між порогом і низом дверей вогкою шматою до підлоги. Дівчисько вже, видно, добряче нахапалось, бо тепер лиш задумливо вивчало тріщинки на підлозі, притулившись вухом до плеча Бревнова. Друзі розмовляли про щось особисте, загорнуто шифруючись:

– А коли ви думаєте туди полізти? – поцікавився Бревнов тихим голосом.

– Коли, Павучара? Завтра, пра'?

– Скорше за все... – кивнув головою Павук.

– Ну як хочете, але мене і не вмовляйте. Був я вже там, ше в дев'ятому класі. Так, як і ви, з цікавості, давай, думаю, перевірю одну теоріюку...

– Яку теоріюку? – спалахнули очі в Павука.

– Та так... були тоді діла дивнії. Шось типу як тепер. Я б на вашому місці туди не потикався, на правду, чуваки. Страшне місце. Мокро і смердить дивно.

– Ну а як туди залізти?

– Я ж уже казав вам, – спокійно і плавно вів Бревнов. – У дівчачий гуртожиток йдете, на другому поверсі, там збоку такий коридорчик. В кінці коридорчика – сходи вниз, загороджені ґратами. Перелізете через них – буде всьо о'кей. Хоча... сумніваюсь.

– У чому? Що переліземо?

– Що буде все о'кей. Не лізьте туди, я вас прошу, чуваки. Паскудне місце, пра'? – звернувся він до дівчиська.



Руде диво кивнуло і міцніше пригорнулося до його плеча.

– Я вам кажу: їдьте додому і перечекайте то всьо. Хай затихне. Тут вже раз було подібне, тільки локальніше... Ви тоді того не відчували. Але тепер все виглядає на серйозну біду, розумієте, що я маю на увазі? – Брєвнов уважно, проте все так само ж спокійно вивчав лиця хлопців навпроти.

Він гіпнотизував Дарцю: більш врівноваженої особи зустрічати їй іще не доводилось, хоча часами видавалося, що в погляді Ґеника проскакують такі ж оранжеві іскорки божевілля, як і в неї. В очах Дарці він був однією з найзагадковіших і найдивніших особистостей коледжу. Він був важливою фігурою на Полях Всевишнього, але то вже зовсім інша історія.

Диво злякано вислухало засторогу Ґеника і запхало в рот вільний великий палець. Запала лиховісна тиша.

– Не, старий, – нарешті заговорив Семпл. – Нам по-справжньому треба. Ми підемо, і той, як його... К... кгм!

Семпльований мав сказати щось важливе, але Павук штурхнув його під бік ліктем.

Брєвнов, здавалось, усе зрозумів.

– То було ще за першого деріка, його кликали Псіхом... Але він вас, певно, не вчив.

Хлопці заперечливо похитали головою.

– Шо він, що теперішній – два черевики пара. Так от: мій друг, той, якого потяг збив, казав, що тут шось в корені неправильно. Ясно вам? Тому я не хочу, щоб ви шастали по... ну, ви знаєте, де. Добром то ся не скінчить, – Ґеник виразно подивився на Семпла з Павуком, а потім на Дарцю. Та зачудовано слухала їхні балачки, нескінченно близька до розуміння змісту; проте знала вона не достатньо, щоб ухопити нитку.

Семпл кашлянув у кулак і спитав начебто просто так:

– До речі, Дарцю, ти прийшла шось запитати?..

Дарця не мала що відповісти. Дивний запах від цигарок по-особливому діяв на неї – дуже знайоме відчуття. У будь-якому випадку, зараз вона тут – непроханий гість, виглядає, що й у тих чуваків проблеми.

– Та не, – вповіла врешті вона пересохлим ротом. – Думала, може, де Банзай тут є. Але раз нема...

– Не-не, його тут точно немає, – з розуміючим виглядом закивав головою Павук, кривлячи кутик рота у вишкірі.

Дарця попрощалась і вийшла.

Не знайшовши відряди (Банзай пропадав невідомо де – цікаво, кому він читав зараз лекції?), Дарця пішла до себе в кімнату прилягти подрімати.

Вона заснула. Так для неї розпочалася сюрреалістична криза в Магічному театрі.

Вона блукала онейроїдними лабіринтами, гранично підходячи до межі божевілля, поки не зірвалася зранку, іще перед шостою, уся залита липучим потом, з повною недовірою до навколишньої дійсності. Суки спали (дякую, Боже, за скромні дари Твої); Дарця роздяглася догола й помилася в холодній воді з-під крану. Теплої тут не було від 1943-го, а дівчачі душові, на відміну від хлопчачих, були закриті і перетворені на непрацюючі підвали. Ані холодна вода, ані водичковість холоду не змогли переконати у тому, що вона вже не спить. Потім переодяглась у все чистеньке, зварила собі чаю і вийшла на коридор. Там собі трохи поплакала і подумала, як було б добре зараз знову полежати з Банзаєм у теплому ліжку; просто полежати й нічим не перейматись, як тоді. Бо все, що оточувало її, що мало на неї вплив, – все вже до смерті втомило її: звуки і голоси, які чула тільки вона, суки з гуртожитку, сновидіння і батьки, до яких іще треба було зрідка навідуватись.

А потім вона пішла до Банзая, наговорила йому купу бздур, обляявши з ніг до голови. А потім повірила йому, що сон закінчився, а ще пізніше сказала, що зовсім не проти завершити почате однієї осінньої ночі.

Але вона продовжувала боятись. І Банзай, судячи з усього, теж. Вони мали йти у якийсь підвал. (Пам'ятаєш, і Корій щось згадував про підвали.)

Коли вони сиділи у його кабінетику, де так приємно пахло Банзаєм (Дарця саме обіймала його за шию), сумно-сумно вона призналася, що їй жахливо важко. І страшно. І чи не могли б вони не йти ні в які підвали, а ще посидіти так з півгодини і піти собі під завірюхою до Банзая

додому... І вони б увімкнули музику, не надто голосно, щоб не налякати сніг, і "Creedence Clearwater Revival" дуже тихо співали б "I put a spell on you", і вона б так само тихо підспівувала, а потім вони б лежали на ліжку, у теплі, у затишку, без страху перед шумом і невідомим, і дивилися б, як падають на вікно сніжинки.

– Ми лишень спустимося, туди й назад, – намагався заспокоїти її Юрко. – Якщо хочеш, зачекай мене тут. Корій панує тільки над сновидіннями, а ми прокинулися. Почекаєш?

Дарця заперечливо буркнула і міцніше притислася. Спати, тільки спати без сновидінь, перечекати, поки все не мине безслідно, а тоді прокинутися й радіти життю, нормальному життю, де тебе всі люблять, і шанують, і поважають, і мають за авторитета. ВСІ, а не один виснажений і хворий на пневмонію Банзай.

– Ідемо?

Дарця знову буркнула щось невиразне, але злазити з колін не хотіла.

Дикий, наче виття мандрагори, крик, що розлігся коледжем, змусив її здригнутися і втиснутися у тепло.

(нікуди не йдемо, сидимо тут, хочу тебе, Банзаю, хочу спати в тиші й безпеці ну чомучомучому? Чому так все котиться?)

Юрко дивно зблід. Він ледве зняв із себе Дарцю і зіп'явся на рівні ноги (вона спробувала вилізти йому на руки).

– Дарцю, злізь, там щось трапилось...

Дарця заперечливо замотала головою, все ще висячи в Банзая на руках, обвивши ногами Банзаєву талію, як лемур.

– То всьо Корій, не йди туди, чуєш? – пропхенькала вона. – То навіть не Корій, то хтось із учнів вар'ює, бо оголосили карантин. Не йди, ну будь ласочка...

Юрко зітхнув:

– Ми на три хвилини спустимося в підвал. Ти постоїш при вході, я зиркну всередину, побачу, що там нічого немає, беру тебе знову на руки і йдемо до мене.

– Не, я хочу спа-ати, – вже знову майже плакала Дарця, ніякими вмовляннями не вивільнюючи його шиї. Вона відчувала невмотивований тваринний жах, приторне передчуття катастрофи, що трапиться з хвилини на хвилину.

Нарешті розплела руки, що обвивали шию. Злізла на підлогу. Схопила Юрка за руку.

– Три хвилини, ти пообіцяв.

– Три хвилини. Не більше, – промовив Банзай у відповідь. – Чим скорше підемо, тим скорше повернемося.

Вони вийшли на коридор і поплентались на другий поверх, у дівчачий гуртожиток.

Дарця відчувала, що у неї гарячка. Судячи з усього, те саме було і в Юрка. Він виглядав, як покійник, з фіолетовими колами під очима, кольору подушечок у труні мафіозі, із мертвотною блідістю на лиці.

Банзай знайшов маленький коридорчик і сходи донизу, перегороджені ґратами.

– Всьо, ми не пройдем. Тепер вертаємось, – швидко потягла Дарця його назад.

Але замок на ґратах був збитий.

– Ідеш зі мною, чи залишаєшся тут, почекаєш?

Дарця тупнула ногою від безсилля й закусила губу, аби знову не розревітися від безвиході. Переляк, як волохатий кігстий страшок, вмощувався десь між її нутрощами, вовтузився, скручуючи з кишок зручне гніздечко, час від часу запускаючи свої кігтики та зуби-голки у живу плоть: "Гей, Дарцю, я вже тут! Зручно вмовстився! Я готовий боятися, А ТИ?"

Пролунав іще один нестямний крик. Крик

(чуєш дихання Женця з іржавою косою?)

болю. Коли дізнаються про карантин, так не волають.

Дарця схопила його за руку і пішла у темряву підвалів.

2.

Семпльований і Малаялам

Семпльований і Малаялам, Сем(пл) і Павук, Бівіс і Батгед з претензіями на IQ вище 150, два вар'яти, два збоченці, що хворобливо цікавляться питаннями статі, два психотерористи спудейської спільноти, два психопати і невротики, два самогубці, що не відбулися, два

планокури, два неонацисти, два розбещені підлітки з язиками брудними, наче дно помийного відра. Такою була думка про них.

Дійсність мало чим відрізнялась від стереотипу.

Зараз у них, подібно до багатьох, була криза. Вони вирішили перебороти її, спустившись у підвал. Так, вони поговорили на цю тему з великим спецом у гуртожитку, Ґеником Бревновим.

До кімнати прийшов він і те руде безіменне сотворіння, котре не полишало його ні на мить. Якось так уже вийшло, що поговорити про наболіле не вдалося. Натомість вони вдули по трубі на кожного – Бревнов великодушно пригощав. Єдине, що вдалося їм запам'ятати, це те, що Ґеник дуже застерігав від ходіння в підвал. Хлопці сказали, що мають піти туди в одній пильній справі, а точніше – з цікавості. Руде диво впливало на них вельми збуджуюче, від чого вони розгубили усі свої думки, окрім декількох не по темі.

Психічному колапсові передували цілий ряд неприємних подій. Як любив повторювати Семпльований, "шиза падкралась незаметна". З їхньої кімнати по ночах було чутно дуже неприємні звуки – постійне стогнання і підвивання, ніби богохульна літургія глибоко внизу, під коледжом. Поскільки ніхто більше – крім них, звісно, – цих ніщних літаній не чув, робився відповідний висновок про стан психіки.

Ще у десятому класі друзі виявили, що обидва намагалися покінчити життя самогубством; Семпльований – аби повернути до себе увагу т.зв. рідних, Павук – просто так, з горя (а точніше, через муки сердечні). Після Різдва вони мало не вчинили повторний суїцид, тепер уже подвійний, хотіли наковтатися пергідроллю, проте передумали.

У Павука розвивалася параноя. Він розказав про свої переживання Семпльованому, і той намагався зрозуміти, проте марно. А може, це й не була параноя.

Останній тиждень був знаменний тим, що якість м'яса в їдальні різко покращилася: воно стало набагато ніжнішим і соковитішим. І надзвичайно солодким, як на телятину.

А ще безслідно зник їхній однокласник, Левко Цур-і-Пек, начебто зліг із грипом, проте ніхто не був певний у цьому на всі сто. Нікому не хотілось пов'язувати першу подію з другою.

Позавчора Павук трохи припізнівся на роздачу їжі свого класу, тож тепер мав просити, щоб недобра пані Света вділила йому ще одну порцію. Пані Света була далеко не найприємнішою людиною в коледжі – вона дуже нагадувала низеньку діжку з квашеною капустою (пахла вона, до речі, саме так). Верхню губу й підборіддя пані Свети покривала дрібна колюча щетина.

Павук підійшов до віконечка, де роздавалися порції. Сказав, з якого класу, і сказав, що не проти отримати свою порцію.

Пані Света (це ім'я усі вимовляли як "пані Шьвета") підозріло подивилася на нього і щось гиркнула собі під ніс.

– Не маю часу, інші дітиска просять їсти.

Тим не менше, Павук продовжував стояти при вікні, чекаючи на порцію. Він уважно вивчав рухи кухарки, швидкі, точні і трохи хижі.

Вона відставила вбік одну тарілку, продовжуючи накладати в інші гуляш із загального чану. Потім налила у відставлену миску також гуляшу, проте вже з іншого, набагато меншого баняка, розмірами з відро.

"Мабуть, для вчительської еліти", – подумав Павук.

Тоді тарілки змішалися, але Павук тримав ту особливу (три надщерблення в ряд – Бог любить трійцю, згадав Павук) на прицілі. Пані Шьвета продовжувала переставляти тарілки (намагалася заплутати його, чи що?), наче грала в "п'ятнашки". Потім розвернулася до вікна спиною, таким чином затуляючи його собою, й посипала зверху все сіллю.

До пані Шьвети підійшла молодша, але така ж повна кухарка і схотіла спробувати гуляшу з однієї тарілки (з тої самої, мабуть). Але шеф-кухарка вдарила її по руці й закрутила пальцем-сарделькою коло скроні:

– Ти шо, зовсім вже здуріла? – спитала вона в необачної. – Так то ж... (тут Павук не розібрав, бо на пательні зашкварчало масло).

Молодша кухарка злякано відсахнулася і побігла вглиб кухні. Павук заглянув у вікно і побачив, як вона панічно відмивала руки господарським милом.

Пані Шьвета робила вигляд, що не зауважує голодного хлопця з гуртожитку. Та загадкова

тарілка стояла, нічим не виділяючись, поміж інших порцій, хіба що надщерблена більше, ніж інші. Павуковий живіт голосно забурчав, бо запах гуляшу дратівливо лоскотав ніздрі. Шеф-кухарка крадькома кидала на нього насторожені погляди з-під лоба, вимішуючи довгою ложкою гречану кашу; вона гадала, що Павук тих поглядів не зауважує.

Раптом пані Шьвета розігнула спину, приставивши масні руки до попереку. Повернула голову до вікна і здивовано-радісним тоном сказала:

– А! То знову ти! Та вон, бери собі, яку хочеш порцію, поки діти не прийшли! Бери – я не шкодую!

Щоб пані Света посміхалася так радісно, Павук не бачив ще ні разу.

Кухарка простягла руку й дала Павуку саме ту тарілку, за якою він уважно стежив. Павук несподівано для себе злякався:

– А чому ви дали мені власне ту порцію?

– Шо? Га? – вдала, що не розібрала, кухарка. В її очах спалахнуло легке здивування та роздратування. І підозра, так йому тоді видалось.

– Питаюся, чому ви дали мені саме ту порцію? – вже голосніше повторив хлопець.

Кухарка незадоволено підтисла зубами товсті варги.

– Нічо я не вибирала. Взяла першу-ліпшу... Хочеш, вибери собі сам.

– Он ту, – Павук вказав пальцем на сусідню тарілку.

Кухарка знизала плечима і взяла до рук вказану порцію.

– А вон і Андрій Ярославович, – начебто знічев'я кинула та. Павук глянув через плече. Справді, у їдальню крокував пан Андрій.

Він знову повернувся, уже ладний взяти порцію, коли очі розпізнали знайомий візерунок і три надщерблення під ряд – як на тій тарілці.

У ту хвилину він і відчув, наче зісковзує у провалля.

– Я перепрошую, – дуже несміливо знову озвався він, – а можна іншу порцію?

Пані Шьвета подивилася на нього вбивчим поглядом і повільно закивала головою:

– Ну вже знаєш, такий пан великий! Яку хтів, таку маєш! Панич страшний!

Павук із присмаком міді у роті сів за стіл. Він ретельно вивчав вміст тарілки. Якось він мусів відрізнятись від усіх інших, але як? І в чому ВЗАГАЛІ справа? Він обережно й непомітно глянув на пані Свету. Та стояла за плиткою, слухала, що їй каже молодша кухарка, а сама пильно стежила за Павуком.

У животі щось запекло і стало дуже голосно вимагати негайно напхати чимось шлунок. Хлопака пересів таким чином, щоб тілом заступити свою їжу. І почав робити вигляд, ніби наминає за обидві щоки.

Через хвилини три відніс тарілку, повну запашного гуляшу, що манив своїм м'ясним перченим запахом, до іншого вікна, куди ставилось брудне начиння.

Його безупинно муляли два запитання – де подівся Цур-і-Пек? І з якої радості їм почали щоденно давати м'ясо?

Семпльований взагалі не виказував жодних ознак занепокоєння. Такий же божевільний, як завжди.

І все ж таки вони наважились спуститись у підвали. Ті, що під дівчачим гуртожитком. Без конкретної цілі, просто здогадувалися, що там можуть бути відповіді на певні запитання.

За півгодини до того, як до ґрат на другому поверсі мав підійти Банзай із Дарцею, туди ступили двоє друзів.

– А ти би хоч якийсь ліхтарик взяв, – незадоволено кинув Павук.

На що Семпльований радісно закалатав повною коробкою сірників. Колодка на ґратах виявилася збитою, хтось уже випередив їх.

– Сциш? – поцікавився, між іншим, Сем.

Павук злегка кивнув

(гей, ніхто не бачив Цур-і-Пека?)

волохатою головою.

– Трохи. Глянем, що там, та й підем назад.

Павук почував сильне занепокоєння. Сніданок (котлети з відмінної полядвички) просилися (друзе Цур-і-Пек, де ти пропадаєш?)

назад. У голові нав'язливо крутилися  
(з чого, цікаво, були вранішні котлетки?)

погані думки, від яких хотілося блювати. Він прогнав їх і першим пішов вниз по масних, забруднених порохом десятиліть сходах.

Ані Павука, ані бідаку Семпльованого ніхто більше не бачив.

3.

Банзай

Банзай, все ще стискаючи долоньку Дарці, зачаровано водив рукою по написі. Вони спустилися вниз, на перший поверх, а потім іще нижче, у саме жерло підвалів, і тепер стояли перед масивними дверима, вщерть розписаними загадковим візерунком, котрий сотні тисяч років слугував письменама для неймовірних рас і цивілізацій.

Червоним атраментом, ніби запрошення на страту, було виведено:

'Ктафлагн Йог-Сотот уфнпла'ая х'і – л'геб

**ПРИЧИННИЙ ХРОБАК, ЩО БІДУ НАКЛИКАЄ,**

а під написом – дивна печатка: підківка, до кінців якої домальювали по кілечку.

– То писав Корій, та? – поцікавилась Дарця.

Банзай знизав плечима. Відчинив двері й зайшов досередини. Дарця спершу вперлася, але по секунді послідувала за своєю долонькою.

Першим, що сказав Банзай, було:

– Не може такого бути. Бо такого не буває. Бо такого бути не може...

Юрко стояв у дверях, відчуваючи спиною Дарцю, з відкритим ротом й очима, повними здивування, він дивився у глибину тунелю. Перед ними не відкрилася смердюча прокислими онучами паща підвалів-душових, де десятки років тому милися дівчата.

– Такого не може бути тут. Тут таке не поміститься...

Бо перед ними розгорнувся довжелезний коридор, майже точна копія тих коридорів, що були нагорі; довжелезна горизонтальна штольня, з поодинокими слабкими лампами, котрі кидали на землю жовті острівці світла. Жарівки дозволяли розгледіти лише оті бліді овали в межах снопа і верхівки залізних плафонів. Усе решта тонуло в темряві.

Банзай ступив іще кілька кроків допереду.

Діл був дуже навіть справжнім, як і світло, і лампи. Лиш темрява за межами світлових плям була апофеозом усієї темряви земної, зібрана під коледжом і згущена до консистенції смоли. Банзай зовсім не мав бажання зізнаватися собі у власних страхах. Найбільше він боявся, що вони виявляться небезпідставними.

Виглядало на те, що за темрявою не було нічого. Абсолютно.

– Банзаю, дивися там! У кінці! – Дарця показала пальцем на велетенські ворота чи, радше, Ворота в кінці тунелю. Не менше п'яти метрів заввишки, обковані навхрест широкими металевими смугами, запорошені і надзвичайно старі. Він сковтнув слину. До біса, вони не були старими, вони були древніми.

На дверях висіло велике кільце, грубо обточене і важке. "Щоб достукатись до мертвих", – спало на думку.

Все ще не відпускаючи руки своєї супутниці,

(Головне не забути: такого не буває, бо бути такого не може),

Банзай крокував коридором. Він роздивлявся на всі боки, силкуючися побачити хоча б якісь ознаки матерії в мороці, переходив з одного острівця до наступного, наближаючись до дверей. За ними, за тими Дверима, було те, чого вони шукали.

Раптом голову пробив наскрізь крижаний, мов січнева бурулька, здогад. Він зупинився і потер гаряче чоло рукою: такого не буває, але таке сталося. Насправді ніякого коридору не існує, як немає тих Воріт у кінці тунелю. Це все – геть усе довкола – лише воскресені Корієвою силою метафори. Він змусив свою хвору уяву викинути в реальність ці форми, уявні, але водночас лякаюче реальні.

Але Ворота, так чи інакше, мусять щось відмежовувати. І так чи інакше, за Ворітьми була ціль їхнього екскурсу в підземелля.

– Банзаю, давай краще вернемося, ну? – тихо сказала Дарця. Але Банзай ніяк не відреагував: треба було йти, поки ніщо не стояло на перешкоді.

– Відчуваєш, що зараз те місце порожнє? Корія тут немає.

Дарця розглянулася навкруги. Лиш порожня черепашка, вільна від свого ненормального мешканця.

– Тут взагалі нічого, крім тих дверей, не існує! – вигукнула вона. – Ідемо, ти обіцяв, ну будь ласка, невже ти не відчуваєш, що зараз хтось прийде? – усе це подобалось Дарці щосекунди менше. Вона відчувала, як ось-ось, вже за мить, трапиться щось непоправне.

Дарця продовжувала шарпати його за руку. Банзай розвернувся до неї і спробував заспокоїти, притуливши її до себе у жовтому промінні. Незатишно. Пекельно незатишно почував він себе під цим самотнім світлом у непроглядній темряві.

– Ще секунду, ти ж дозволила три хвилини, Дарцю? Не переживай, ми вже йдемо до мене...

Дарця глянула на нього (в очах її стояли сльози), хотіла щось промовити, щось важливе, що змусило б Юрка негайно забратися з цього гнітючого місця, якого насправді не існувало в реальності, лише десь у позачасі, коли голосно затраснулися двері. Ті, котрими вони зайшли.

У темряві стояла самотня фігура.

– Досконало, – промовила постать. – Можна починати.

4.

Аліска

Директор, білий та вимашений кров'ю, наче сартрова статуя Сатурна, скочив на неї, виставивши наперед циркуль. Аліска ще раз запищала і кинулася в протилежний кут. Якщо вона добереться до сусідньої кімнатки, вона врятована. У дверях був надійний (Аліска дуже хотіла вірити у це) замок, у кімнаті був телефон. А телефон – синонім до слова "порятунок".

– Відчепі-і-і-тьєся!!! – знову закричала вона, заливаючись слізьми. Директор підходив до неї, обережно, аби не злякати передчасно жертву. Кров на оці трохи заважала, але то дурниця для справжнього чоловіка.

Аліска скулилась у куточку. Вона була готовою прийняти смерть, але якийсь голос, дуже глибокий і сильний, із надр свідомості крикнув

(тепер давай біжи, тепер або ніколи),

щоб вона ворушилась. Аліска зірвалась, як пружина, випрямила ноги, цілячись каблуками в пах нападника, але втрафіла в коліна. Директор скрикнув, лайнувшись, і махнув навпомацки циркулем.

Дівча голосно заревіло від болю – сліпий удар прийшовся по її обличчі. Голки ніжок пробили щоку, в кров роздираючи ясна, і видерли чималий шмат плоті. На лівій щоці утворилась рвана дірка із яскраво-червоними від крові краями.

Пан Андрій видав переможний рик і кинувся навздогін. Аліска, виючи, кулею метнулася до кімнати, з розмаху намагаючись затраснути двері. Він наздогнав утікачку при самих дверях, люто заїхавши циркулем по лівому боці. Аліска з криком упала на паркет, а пан Андрій ще раз вдарив її у рану. Аліска з останніх сил штурхнула ногою, на цей раз таки попавши директорові в яйця. Вона заскочила у кабінет, затраскуючи двері.

Двері вперіщили по його руці. Аліска налягла на них, тиснучи, чуючи, як хрумтить під деревом променева кістка. Пан Андрій верескнув, наче жінка, ледве Аліска відчула голосний тріск. Вени на руці директора надулись, мов сині п'явки. Сволота за дверима все ще міцно стискувала циркуль, на голочках якого вистигав шмат її щоки. Аліска вперлася у двері спиною, відчуваючи, що супротивник ось-ось переважить її. Попри лютий біль, вона вчепилася пазурами у набубнявілі вени й міцно їх стисла.

Циркуль випав, з-під Алісциних нігтів порскнув фонтанчик свіжої крові. Пан Андрій завив із новою силою і шарпнув руку до себе.

Чотири Алісцині лаковані нігті відірвалися від подушечок плоті з неприємним чваканням, залишаючись на пальцях лиш завдяки рваним ниткам м'яса.

Вона закрила двері й повернула замок. Сповзла на підлогу, притуливши цілу руку до подертої щоки, а ту, з повідриваними нігтями запхала до рота. Аліска тихо стогнала від пекучого болю, не перестаючи плакати. З протилежної сторони у двері бився той скажений вар'ят.

(спершу промити рани... НІ, СПЕРШУ ТЕЛЕФОН, потім рани)

Через якийсь час Аліска стала цапки і поповзла на колінах до телефону. Зі скреготом на

зубах стала (телефон-бо на високій тумбочці) і несподівано голосно застогнала.

Телефон був розтроснений у пістряву купу металу, кольорових дротиків й уламків салатого корпусу. На тумбочці коло телефонного апарату лежала записка:

Вибаче за нанесену шкоду. Я на правду шкодую, що вчинив так підло й низько по відношенню до Вашого телефону. Я не зміг додзвонитися по міжгородній, тому й упав у шал. Результати ви бачите. Гроші на новий апарат я поклав на столі, під вазою – купіть новий, кращий, з автовідповідачем, бо цей виявився справді гівна вартим.

Ще раз вибачте, будь ласка.

Роман

В Аліски потемніло перед очима. Вона відходила у темні, хоч і теплі, ватяні світи, де м'яко й затишно.

Знову голосно заревів бугай за дверима. Але крик його став слабшати, поки не стих зовсім.

"Не попадайся, дитино, він виманює тебе. Не дай собі наплювати в кашу", – заговорив у її голові дідів голос.

Її мозок свердлило одне-єдине запитання: чому? Чому їй не дали закінчити стінгазету? Чому перебили такий спокійний підвечірок? Невже вона була такою грішницею, що Бог карає її так сильно? Невже виключно за те, що вона закохалась у жінку? Чому, хто пояснить?

Незрозуміла злість охопила ціле її створіння, злість на того тупого бика, який поставив хрест на спокійних ночах, на спокійному житті в мирі й злагоді зі світом і самою собою. Вона схопила перше, що попалося під руку, – липкий від її ж крові циркуль. Аліска витерла його ніжки об свій білий коліс халатик, розмазуючи місиво крові та тканин своєї ж щоки по лацкані рукава. Її лице наче відшмагали терном – біль продирався крізь оніміння. У вуха, здавалося, напхали гігроскопічної вати.

(то все через того мерзотника, дитино, через нього одного)

Так, саме так, усе через тупу скотину, в якій збуджений прутень замість голови, усе це він наробив. Злість приходила з глибини носової кістки, дивний зуд. Ні, циркуль тут не підійде.

Аліска прислухалася до того, що відбувалося за дверима.

Там хтось тихо плакав, шморгаючи носом.

"Виманює тебе".

Судячи по звуку, директор був трохи зліва від дверей. Чудово. Аліска взяла важку вазу на квіти (під нею лежали акуратно складені сімсот гривень фіолетовими десятками) і кинула нею об стіну, затулившись рукою від скалок. Потім підбрала ланцетовидний уламок з гострими нерівними краями. Якомога тихіше повернула замок у дверях і ледь-ледь прочинила їх.

У шпарину побачила, як постать у затемненій уже кімнаті стояла навколішки спиною до неї, тихо плачучи.

Аліска швидко відчинила навстіж двері, підскочила зі скалкою до нападника і загнала її на третину в зарослу чорним волоссям шию.

Чоловік голосно, але якось по-іншому, ніж раніше, закричав, потягнув руку до скалки, силкуючись витягнути її. Проте не дотягнувся і важко впав на те, над чим так тяжко плакав. З-під прозорого скла вже набігала чорна кров.

Аліска відчула щось недобре. Вона пошкандибала до вимикача і ввімкнула світло.

А тоді тяжко впала на коліна, тримаючись за рану на боці (пальцями вона відчувала, як відбувається перистальтика кишків). Бебехи були мокрими і надзвичайно гарячими). Перед очима потемніло, може, від втрати крові, а може, від вигляду закривавленої викрутки з оранжевою ручкою, що стирчала з правого ока пана Андрія. У вухах загуло і Аліска тихо розпласталася на підлозі. За кільканадцять хвилин кров'яна калюжка, яка брала початок від її лівого боку, розлилась настільки, що перемалювала її біляві дрібні кучерики на рожеві, а там і на червоні, але Алісці вже було не до них.

Ще за півгодини кров текти перестала; у кімнаті запанував абсолютний спокій: три тіла, і всі троє мертві.

5.

Корій

Корій сидів, непомітний для неуважного ока, ніби чорна вдова, у верхньому кутику кабінету медпункту, й зі щирим задоволенням спостерігав за дикими подіями. Оце так п'єса, ну

не хіба?

Звичайно, часами доводилось і втручатися – то, скажімо, відчинити замкнені на ключ Андрієм Ярославовичем двері (як би тоді нещасний Мирко, сповнений твердим рішенням прогнати шуліку від сімейного гніздечка, добрався до цієї і без того покаліченої пташки?) чи, скажімо, випередити прудку малу і покористуватись її телефоном. А деколи й просто непомітно підштовхнути, скерувати думку в правильне русло... Інколи його підопічні бувають такими впертими. Зрештою, він не лише глядач, але й режисер. Всі недоліки треба виправляти вчасно.

А коли настала найцікавіша мить, і дівчишко, скалічене й жалюгідне, замахнулось уламком вази на Мирка, Корій відчув, що настав час чогось глобальнішого і цікавішого. У його лігво завітали юні, але вперті поборники зла. Зрештою, мала лярвочка Дарця його не цікавила. Вона була випадковою фігурою, недоречною на цьому двобої. Закриваючі й Відкриваючі – не прості слова, і цього не уникнеш, як не крути. Корій тепер добре розумів, що це не пусте відтворення безглузких традицій. Це щось набагато глибше, наріжний камінь Вічності.

Але Банзай мав усі задатки поганого Закриваючого – безперечно, ті старі пердуни, що звать себе Богами Сивої давнини, вже вкінці здебіліли. Що ж, за помилки – тим паче, такі недалекі – треба платити.

Вони заплатять, Корій знав це. Усі спроби – на атолі Увеа, на Рифі Диявола чи в Данвічі або в Інсмуті – виглядали дитячими забавками у порівнянні з теперішніми змінами. Уолтер застерігав його, вони багато через що перейшли разом із Уолтером; але Уолтер не був на тій далекій, проклятій погаслій зорі. Не був там, де мешкає Причинний Хробак, що біду накликає, то що ж він може говорити про Йог-Сотота? Він добре зробив, що не послухався свого ментора, а тепер уже просто товариша. Бо Уолтер старіє без крихти сили у приреченому місті, а він розкошує такою владою, яка не снилася навіть тим потворним гострозубим жерцям з Увеа.

Корій по-павучому переліз крізь стіну з кабінету назовні й зіскачів на підлогу. Він міг миттєво перенестися у Коридор, споруджений ним же, на шматку власного сновидіння, але хотілося насолодитися своєю міццю. Без сумніву, це були найщасливіші та найприємніші миті його життя. Корій дуже пишався собою – адже в жодній із тих книг, які він вивчив за останню чверть століття, не писало, що найкоротший шлях для Великих Древніх – через сновидіння. Він сам зробив такий висновок, і – гур-ра! – він не помилився!

Корій біг плутаними коридорами (не коридори, а мрія – у всіх фільмах про тюрму були такі коридори; Він сподівався, Банзай належним чином оцінить його роботу там, під коледжом), з-під його військових черевиків зерном розсипалися снопи блакитних іскор, а жарівки, під якими він пробігав, вибухали зі скляним тріском. Він наче ніс п'ятьму – без жарівок, коридори розчинялися і втрачали попередні форми.

"Оленяча Шкура" провалювалась у морок на роздоріжжі світів, а Ромко Корій почував себе на сьомому небі.

6.

Семпльований і Малаялам / болота Гтха'ата

– Старий, де ми тепер? – слабим голосом поцікавився Семпльований у друга. Вони секунду тому стояли перед дверима до підвалу, розписаними орнаментом та арабською сув'яззю, а тепер опинилися тут – у дикому, незбагненному місці, де небо кольору крові, і повітря нерухоме, наче перед грозою, затхле й тепле, і смердюче, пахне здохлизною, тому що навколо них були болота. Доки сягав погляд, пробираючись крізь дивне марево-туман, усюди навколо було болото, чорне, грузьке і чимось дивне, чим – вони ще не могли сказати. Двоє друзів стояло на відносно сухому березі, залитому протухлою рідиною, не водою, бо надто густа, можливо, нафтою. Хоча й на нафту це не було занадто подібне. Густа чорна олива.

Під ногами було болото, таке, як і всюди, з тою лише різницею, що рівень рідини нижчий. Позаду них росло дерево – поникле, зігниле сотні років тому, мертве. А якщо й ні – то існувало воно лиш своїм, незбагненим для живих життям. Дерево було без кори, покручене й голе.

У повітрі панувала дивна напруга – можливо, тиск вищий, тому і впливав так гнітюче на їхню свідомість. Але Семпльований не міг сперечатися зі своєю інтуїцією – вона панічно шепотіла, що саме місце випромінює жах. Або те, що мешкає тут, на цих безлюдних болотах. Семпл глянув на чорне місиво під ногами. Воно ворухилось, так, воно ворухилося, немов матрац, напханий глистами. Болото рухалося, так, наче також жило особливим, мертвим,



неорганічним життям.

Від напруги хотілося кричати. Кричати, поки увесь ляк цього місця не зійде нанівець.

– Ну що тепер, ШО ТЕПЕР? – панічно забелькотів Семпл.

У Павука зуб не попадав на зуб. Волосся ворушилося на голові, бо він шкірою чув – тут живе зло. Повітря ставало чимраз наелектризованішим, від чого на шкірі піднялися всі волоски. Павук глянув на свій дешевий китайський годинник.

– Сем, ану глянь! То труба!!!

Семпльований кинув оком на годинник, і мороз задер по спині колючою рукою. Цифри на рідкокристалічному табло змінились із

16:07 09

на

16:07 08,

а ще за кільканадцять секунд на

16:06 54.

У Семпльованого відвисла щелепа. На коротку хвилю він навіть забув, де знаходиться. Що ж це, до лиха, за місце, де земля проклята чорним багновиськом, а час біжить назад?

У повітрі з'явилося щось нове – дивний звук, наднизька вібрація, відчутна лобною кісткою і легким коливанням повітря у вушній раковині, від якої починають нити хворі зуби.

– Сем, що робиться? Сем!

Сем зачаровано дивився у протилежний від Павука бік. У тумані під багряним небом щось вибиралося на світло. Густі маси болота почали розходитись, даючи місце потворному плоду цього проклятого місця. Звідти вибиралось щось не просто велетенське. Це Щось мало справді титанічні розміри.

Щось вилізло і, не довго роздумуючи, проковтнуло їх.

7.

Дарця

Лунко закрилися двері, від чого Дарця скрикнула з переляку. Її нерви були натягнутими, наче тонкі струни, і бракувало зовсім небагато, аби струни потріскали.

Постать повільно наблизилась до них, примовляючи:

– Ай-я-яй-я-яй! Шо ж ви тут загубили? Не знайшли кращого місця цілуватися, як по підвалах?

"Не бійся, – прошепотів Юрко їй на вушко. – Все буде гаразд. Нічого поганого не станеться".

Але Дарця виразніше, ніж будь-коли, відчувала гвалтовне наближення катастрофи. Вона не мала жодного шансу не допустити її. Це було понад будь-чий сили. Вона притислася до Банзая, втрачаючи рештки своєї і без того кепської відваги.

– Ну, ви бачите? – повним сарказму голосом Корій здалеку вказав на Дарцю, що все міцніше продовжувала обіймати Банзая, тому що не хотіла, ніяк, ніяк, ніяк не хотіла вірити у реальність усіх подій.

– Які сентименти! – продовжував Корій, наближаючись. Вона відчула, що Банзай також притулив її до себе міцніше, намагаючись захистити. – Які емоції! Дайте мені хустинку, щось щипає в очі!

(я не вірю в тебе, не вірю. Чому ти не зникнеш? Тебе не існує. Я сплю в Банзая вдома, разом із ним, на одному ліжку. Це найжахливіший сон у моєму житті)

– Чуєш, Банзаю?! Твоє ціп'ятко каже, що воно спить! Що мене немає!.. Дитино! Та я Є більше, ніж будь-хто на Землі! А тепер не заважай старшим дядькам вирішувати свої справи... Хочеш спати – то спи, ДИТИНО! – вигукнув в'їдливо Корій, і Дарця відчула, як зісковзує у темряву. Картина затіненого лиховісного Корія

8.

Дарця / сновидіння

нараз змінилася на зовсім іншу – засніжена вулиця Т. Тзари, будинок 47. Відразу за тим старим будинком – край міста, міст і ліс.

Дарця тієї ж миті зрозуміла, що її ошукали. І блискавично здогадалась, чим то все пахне.

– БанзА-А-А-А-Ай!!! – верескнула вона на все горло, так голосно, як лишень могла. –

БанзА-А-А-А-Ай!!! Юрко!!! БанзА-А-А-А-Ай!!!

Дарця задерла лице до сірого вечорового неба, звідки сипалися сірі сніжинки.

– БанзА-А-А-А-Ай! БанзА-А-А-А-Ай!!!

Її обличчям потекли сльози. Вона знала, що трапиться щось подібне, відчувала.

Їй було зимно, адже мала на собі лише джинси і тонкий в'язаний светр на голе тіло. Вечорілося, мело снігом і дув гострий, наче лезо, холодний вітер, що розвівав волосся. Все виглядало абсолютно безвихідним і безнадійним.

Дарця, охопивши себе руками,

(Двері в голові)

пішла вуличкою догори. Вона мусила зорієнтуватися, як іти до коледжу. Варто було заплющити очі, як перед внутрішнім зором з'являлися двері, мало чим відмінні від тих, що були у підвалі. Двері, до чого тут вони?

Вона вийшла на край вулиці. Далі мав бути міст, але його не було. Далі взагалі нічого не було – місто просто обривалось на цій межі. Переставало існувати. За будинком 47, вул. Т. Тзари не було нічого, тільки темрява порожнечі. Навіть тканини реальності там, здається, не було.

Дарця кілька хвилин постояла, безсило вивчаючи морок. Подивилася собі під ноги – стояла вона якраз на самому краю, між містом і Нічим – під ногами можна було розгледіти лише темряву, що була, ніби всеобтікаюча смола. Дарця змахнула з лица сльози, продовжуючи схлипувати грудними схлипами. Вона поводила рукою у тому Нічому – воно було, як повітря а не як в'язка рідина.

Вона знала ці лихі ландшафти, цю оманливу гравітацію аж занадто добре. Той козел, звихнутий каплан, знову закинув її у своє сновидіння. На цей раз повністю, разом із фізичним тілом.

Схлипуючи і витираючи сльози, що далі й далі застидали очі,

(Двері в голові)

вона вирушила до Банзая. Вона занурилась у найгустіші, ще досі незвідані шари десперації, позбавлена надії, виходу, от-от – і здорового глузду.

(Двері, до чого тут іще ті клятві Двері, що сидять у моїй голові?)

У голові з кожною хвилиною чіткішав образ Дверей, які все ж таки відрізнялись від тих у підвалі. Але для Дарці це не мало жодного значення. Вона може пробути у сновидінні такого злого генія, як Корій, десятки вічностей. І нічим не зарадить.

Раптом у голові з'явився голос.

9.

Банзай

"Ну от, настала та хвилинка, а я й досі не знаю, що мені робити! Підкажіть, гей, ви! Ну де ж ви?!" – Банзай перебував у граничному стані паніки. Голос із трансценденції наказував чекати, чекати і бути уважним, бо він сам усе зрозуміє, але вже пізно чекати! Вже прийшла та година, Година для Магії, справжньої Магії, і всі ставки зроблено, а фігури на Полях Всевишнього давно готові зробити свої ходи, АЛЕ ВІН ВСЕ ЩЕ НЕ ЗНАЄ, ЯК МАЄ ПОБОРОТИ КОРІЯ!

Корій вигукнув своє сакральне прокляття, і Дарця зникла. Зникла, незважаючи на його обійми, він не вберіг, не вберіг, не вберіг її, хоча обіцяв...

– Ну що, Банзаю, – поцікавився Корій, наблизившись майже впритул до Юрка. – Ти готовий? Ти готовий побачити мого пана?

Не встиг він відкрити рота, як Корій блискавично, наче ракета, подолав останні два метри, заперечуючи всю ньютон-картезіанську модель Всесвіту одним рухом. Він сильно штовхнув Банзая, але не фізично, а на якомусь тоншому рівні.

(дике ревіння вітру)

Банзай / Азатот

Навколо них розстелився хаос, рухливий динамічний хаос, що затікав через пори в центр мозку і перевертав усі уявлення про порядок. Банзай загорланів зі всієї сили, бо хаос розривав його на атоми, заперечував існування внутрішньої структури.

[ну, як, Банзаю? Подобається? Зараз стане іще краще!]

(Пгн'гул мгу'улнаф Йог-Сотот! Вар'гар Йог-Сотот й'аи'нг'нгах! Х'і-л'геб!!! Вах'г-г'нлах Йог-Сотот геб'л-и'х! Ая нга'а гтха'ат огтхд'аі'ф 'нгахн'г-аі'й)

Диявольське носове наспівування древніх заклинань-літаній чавило його. Ці звуки дивним чином володіли Силою, Юрко відчував, що вони викликають реальні зміни довкола нього.

Зненацька відбулося ЩОСЬ – немов пробій діелектрика. Азатот витягнувся трубою, як хобот, але витягнутись трубою – це лише метафора, бо насправді витягувався він не у трьохвимірному просторі, а десь крізь реальність, попід реальністю, сполучаючи мостом Око Хаосу і новий, невідомий йому світ.

Юрко відчув, як щось

(Корій)

схопило його у тісні кліщі й поволокло вглиб труби. Від колосальної енергії, що бушувала у покрученому вимірі, він ледь не позбавлявся глузду. Енергія затікала у свідомість і прагнула розірвати його на шмаття.

(ну де ж ви, друзі? ШО МЕНІ, НА БІСА, РОБИТИ?)

('кталфв Йог-Сотот гій'ягі! Гій'ягі! Гій'ягі!!! )

Він кулею був вистрелений у чужий світ далекої погаслої зірки, де мешкав в екзилі Великий Хробак Йог-Сотот.

Банзай / болота Гтха'ата

[Ти на болотах Гтха'ата, Банзаю! Тішся, бо ти побачиш мого пана!]

Банзай далі й далі кричав, бо жах, що сковав усе його ка, був найчистішою, найрафінованішою емоцією, що будь-коли переповнювала так само сильно, як тепер. Те хворе, неправильне та прогниле місце, ці болота Гтха'ата були вимочені у квінтесенції страху, і Банзай, позбавлений тіла, будучи чистою свідомістю, відчував це у десятки тисяч разів сильніше. Але, крім того, він сходив з розуму від паніки, він не мав уявлення, що повинен робити, як повинен витримати цей процес, Бій між Відкриваючими й Закриваючими, коли супроти нього такий збожеволілий чаклун. Він летів над безконечними просторами боліт, затягуваний Силою Корія,

(стань чародієм, стань ним, і ти зможеш чинити йому опір)

летів під багряним небом, небом, на якому не було видно ані зірок, ані Сонця, ані жодного іншого небесного тіла, лише вбивча червінь, що кольором нагадувала свіжоздерту шкіру. Внизу тьмяніли лихі болота, де ворухився мул, а повітря в цьому світі прорізавав низький гуркіт, а водночас – і високий писк, наче соло на електрогітарі.

(н'ган на'а хфро' гн'гаа)

Титанічний поштовх миттю випхав його з червоних небес у паруюче місиво рухомого багна. Банзай зненацька відчув знайоме роздвоєння: нагадав собі, що якимось уже лежав так, тонує у цьому мулі, але чоловік у військовій формі миротворчих сил врятував його.

Тепер не було ніякого чоловіка. Свідомість кричала в паніці, у безвиході, хочеш чинити Корієві опір, стань чародієм, повір у це все, але для Юрка це був не більше ніж панічний крик розуму.

(встань)

Він наказав піднятися собі, і щось відірвало його від липучого болота. Він висів у повітрі, оповитий міазмами, він чув запах тварини, великого звіра, що вийшов на полювання. Корій десь сновигав навколо, а Банзай наказав собі

(я можу літати за власним бажанням, куда хачу, туди й лечу)

летіти.

[де ти? Вийди, Корію!]

[розплющ очі, кретине! Ти можеш мене бачити!]

Юрко напружив свідомість (це виявилось дуже важко – звуки розсіювали увагу, вони несли тривогу й жах), уявив собі, що має в голові м'яз, який здатен напружуватись. І справді, перед його очима постав у мерехтливому польоті Корій, ніби випущений з підземелля демон.

Звук наростав, і болото, здавалося, пульсує.

10.

Дарця / сновидіння

[Дарцю, ти повинна відчинити Двері у свідомості. Ти їх бачиш, напружся достатньо – і ти їх відкриєш]

[хто ти, чому я маю тобі вірити?]

[я друг, повір на слово, ми вже зустрічалися, тисячі років тому]

[як мені потрапити до коледжу? Я мушу допомогти Банзаєві]

[це сновидіння, а ти вмєш підкоряти сновидіння. Підкори його]

Дарця напружила свідомість, збираючи у кулак усю свою силу волі; вона уявила так чітко, як могла, вхідні двері до "Шкури Оленя".

[а тепер іди туди]

Образ перед заплющеними очима чіткішав, набирав кольорів і гостроти зображення. Дарця розплющила очі, і перед її носом була точнісінько та ж картина, що й перед внутрішнім зором.

(Двері, далі Двері в голові)

– БанзА-А-А-А-Ай!!! БанзА-А-А-А-Ай!!! – заверещала вона, вбігаючи в коледж.

11.

Банзай / болота Гтха'ата

Банзай відчув, як перескочив на вищий щабель сприйняття, у гіперпростір, підреальність боліт Гтха'ата. Він відчував, що тоне без відповідей у голові, паніка здавила йому горло.

Корій вдарив його, від чого сприйняття знову повернулася на звичний рівень. Вони обоє кружляли в повітрі, підбираючись один до одного, Корій – з перемогою в душі, Банзай – весь у паніці.

Корій ще раз ударив його, від чого Банзай випав у непроникну темряву на кілька секунд.

Болото під ними задрижало і випустило зі свого черева Потвору.

Отямившись від удару, Банзай відчув, що його накриває хвилею незбагненого ляку. Корій своїми безупинними атаками (кожен удар звучав у свідомості, як постріл грому, дуже болісно й виснажуюче) не давав можливості напружити погляд і роздивитися бодай щось. Але враз старий зник.

Юрко озирнувся. Ним безбожно теліпало від безпричинного переляку, а повітря набирало нечуваної наелектризованості. Потужні розряди проскакували між небом і болотом, блакитні та німі. Повітря темніло. Не небо від заходу сонця (його тут не було), а саме повітря, стаючи важчим, густішим, напруженішим.

Банзай глянув назад і дико заревів від жаху.

Із болота вилазив сам Йог-Сотот, Ткач Тіней, Великий Причинний Хробак, що біду накликає. Він не міг добре бачити потвору, тому що форма вислизала від сприйняття, людська свідомість, що постійно інтерпретувала кожен річ, перетворюючи на щось зрозуміліше та доступніше, уперше зіткнулася з проблемою, і відразу ж дала збій. Він відчував, що насправді бачить лише вершину чогось КОЛОСАЛЬНОГО, що, можливо, займає цілу зорю, а може, у мільярди разів більше, – можливо, сама є цілою реальністю водночас.

Мозок оскаженів від страху, тому що бачив велетенського блідого хробака, нескінченного у часі й просторі, живу, кошмарну вічність, блідо-прозору, покриту щетинками потвору-хробака, представника окремої раси, цивілізації, раси настільки чужої людині й чомусь живому взагалі, наскільки це можливо.

Банзай відчував СВДОМІСТЬ, РОЗУМ тієї істоти, набагато вищої, древньої, яка сама по собі була богом, вічністю і началом Зла. Він кричав, кричав, КРИЧАВ, незважаючи ні на що, тому що один вигляд цього пожирача вимірів підсував розум на небезпечну відстань до прірви безумства.

(щоробитищоробитиНУ ЩО Я МАЮ РОБИТИ МЕНІ НАСТАВ КІНЕЦЬ Я НЕ СПРАВИВСЯ НЕ ЗРОЗУМІВ ЩО МАЮ РОБИТИ НУ ПОРЯТУЙТЕ МЕНЕ!!!)

Його паразитувало в екзальтації жаху, неземному релігійному екстазі перед цим потворним, незбагненим та неймовірним богом.

Йог-Сотот злинув,

(який же він величезний!!!)

і Банзай був певний, що це всього лиш верхівка мега-айсбергу, що заточений тут у вигнанні.

Корій раптово скрутив його, а сам і далі вигукував свої прадавні заклинання. Банзай силкувався вирватись, але марно.

(НУ ЩО Я МАЮ РОБИТИ???)

Несподівано Юрко відчув дивне клацання в голові, дуже голосне і справжнє. Ніби він до

цього пробував читати книжку в повній темряві, а хтось клацнув вимикачем, і в кімнаті запалало світло. Він зрозумів.

Йог-Сотот кинувся на скручену жертву, притриману для зручності капланом. Зараз він проковтне Закриваючого і вийде в новий світ.

За пару секунд до того, як Великий Хробак зжер Юрка Банзая, той осяяно і з дивною полегкістю збагнув: це не мав бути він, не йому судилося бути Закриваючим, далеко не йому, Закриваючим був...

Але Йог-Сотот пошматував його ка і зжер.

12.

Корій / болота Гтха'ата

Він шаленів з дикої радості, і навіть флюїди жаху, що струменіли від його пана, не могли зашкодити цим веселошам. Банзай мертвий, ніщо і ніхто не перешкодить Великому Хробаку Йог-Сототу вилізти у буденну, тривіальну реальність і привнести у неї нотку паніки та жаху.

Корій намагався не дивитись у бік пана (від цього у старого траплялися психози), але почув його Голос, повну протилежність

(і яку спорідненість!)

до того Голосу, який траплялось чути різним пророкам.

[ТО НЕ БУВ ВІН!!! ТО НЕ ВІН!!! НЕ ВІН, КРЕТИНЕ!!! ТО НЕ БУВ ЗАМИКАЮЧИЙ!!!]

Що?

Корієву радість враз відсікли ножем. Він задер голову до кривавих небес і прокричав:

– ТІ ПАДЛЮКИ ГРАЛИ НЕЧЕСНО! ВОНИ ПІДСТАВИЛИ НЕ ТОГО! ВОНИ МУХЛЮВАЛИ, МЕРЗОТНИКИ!

"А хто ж тоді?" – подумав Корій.

Ну звичайно ж – наше ціпятко!

Він залишив відкритим прохід в Азатот для пана, залишалось прочинити Двері в підвалі, в уявному коридорі поза простором – і Йог-Сотота не зупиниш.

Корій, лютий, як диявол ("Ніхто, тим паче такі старі пердуни, не сміє мене ДУРИТИ!"), обріс іскорками блакитних розрядів, перетворюючись на живу комету, роздер тканину реальності, викривлюючи простір між болотами Гтха'ата й Азатотом, і чимдуж рвонув туди у пошуках Дарці.

13.

Дарця / сновидіння

[ми не могли сказати до останньої хвилини, хто буде Закриваючим, тому робили вигляд, що ним стане твій товариш]

[що зараз із ним? Де він?]

Однак голос уже замовк, тільки Двері в голові немовби розбухали, ставали реальнішими, живішими.

Дарця чула біду, велику біду, і знову розмазувала сльози по щоках.

Не грало ролі, у сновидінні вона чи в реальному житті, той коридор, який вони бачили, і так існував, незалежно від коледжу, у позачасі. Вона бігла коридорами, достоту як сам Корій; не усвідомлюючи, Дарця залишала по собі розбиті жарівки. Вікна вибухали назовні й осипалися скляним дощем там, де щойно вона пробігала, зарюмсана і залякана, але з єдиною думкою: застати десь там її Банзая.

Дарця вбігла у дівчачий гуртожиток і влетіла у підвал.

Коридор був там, звичайно ж, він повинен там бути. Коридор між нашим Всесвітом й Оком Хаосу, Азатотом, куди зараз перелізав Йог-Сотот.

Дарця вбігла туди, і невідомо було – вчасно, а чи запізно. Велетенські двері в кінці коридору під коледжом були відчинені навстіж – ожила метафора, через яку пролазили товсті щупальця Йог-Сотота.

Вона перелякано закричала, бо із воріт тягнулися товстенні мацаки, покриті великими присосками; у щілину поміж воротами і мацаками зазірало прездорове сіре каламутне око.

Дарця кинулась назад, до виходу, і потрапила прямісінько до рук старого Корія.

1.

Дарця / сновидіння



межі даху, на студене бетонне підвір'я.

Повністю виснажена, Дарця впала на коліна і залишками сили повернула

3.

Дарця / сновидіння

сновидіння. Вона спустилася на саме дно – в тунель.

Дарця зазирнула у корієвий коридор. Від побаченого продер шкіру мороз: ворота для Йог-Сотота вирости до нечуваних розмірів, високі й широкі, наче багатопверховий будинок.

Великий Хробак протискувався крізь них, розсіюючи довкола себе кристалізуючий жах, розмахуючи блідами волохатими мацаками. Він уже заповнив дві третіх коридору, і пролазив далі. І далі. І ДАЛІ.

Дарця – втомлене, знесилене дівча у мокрому від налиплого снігу светрику – міцно заплющила очі й добре-добре роздивлялася двері.

А потім одним порухом думки відчинила їх навстіж.

Вибухова хвиля білого світла змела спершу всю її свідомість, а потім прорвалася крізь очі, рот, ніздрі, кожну пору її тіла назовні.

І Дарця побачила, як осипається реальність – немов розбите дзеркало, що опадає шматками, зникаючи у вічності. Вони перенеслися у простір поза всіма реальностями, у місце, де відбуваються Ігри на Полях Всевишнього, у

4.

Битва / макрокосм

макркосм.

Дарця була стороннім глядачем, а точніше – ДВЕРИМА, які випустили у макрокосм незвідану силу, що жила в білому світлі.

У просторі поза всякими стінами і дерима, просторі в Не-Бутті зійшлися дві сили. Вона бачила енергії (вона втратила відчуття будь-яких меж, меж між внутрішнім та зовнішнім, собою та Ними, тими надпотужними силами), протилежні одвічно ворогуючі енергії, що в черговий раз зійшлися у двобої.

Вона бачила Йог-Сотота, Великого Хробака, бачила його остаточну форму безконечності, блідого нескінченного щетинистого Хробака, Ткача Реальності і Володаря Тіней.

І ще Дарця бачила Волинкаря при Воротах Зорі, бачила Його правдиву форму також, зрозуміла протилежність Його енергії.

Була битва Сил, і вона бачила, як проносяться довкола них у шаленому вирі галактики, туманності, Всесвіти та Реальності, усе Буття оберталось довкола цієї битви, неначе довкола єдиноїсуючої Осі у всіх часах і вимірах.

А потім потік білосніжного світла посилювався, шматуючи Дарцю своєю колосальною потугою, і Волинкар при Воротах Світанку почав танцювати свій древній танець, Танець Створення Світу, і біле світло вибухнуло, руйнуючи, змиваючи і очищаючи геть усе,

даючи народження нової зірки, і нового світанку. І Дарця бачила Його, у вирі ангельських звуків хору, що гучнішав у передчутті Дива,

бачила Волинкаря при Воротах Зорі.

5.

Дарця / коледж

Вона була повністю знеможена, лежала на холодній, мокрій цементній підлозі закритої дівчачої душевої-підвалу. Вона віднайшла тіло Банзая – білки очей чорні від потрісканих судин, кров із вух, кров із носа й рота. Дарця лягла тут же, коло Юрка, заклавши його холодну руку на себе, так, наче він її обіймає. Вона голосно плакала, ревіла, як мале дитя, притулялась до Банзая, але той чомусь не відповідав взаємністю. Дарця цілувала його в губи, але ті посіріли, стали сухими і холодними, як і руки.

6.

Корій

Ромко Корій дуже повільно приходив до тями. Він підніс голову (шалений біль прострілив наскрізь шию, віддаючи у груди), змів з одежі уцілілою рукою наметений сніг і спробував піднятися.

Засичав від болю, але все ж таки став на рівні ноги. Усе підборіддя було залите тепер уже засохлою кров'ю; Корій не відчував тіла, лише гарячі імпульси болю, то з руки, то зі спини чи карку. Волосся (воно стало сивим-сивим, як осінній дим) злиплося разом із намерзлим снігом у важку крижану кірку.

(Дарця)

Так, треба було за будь-яку ціну віднайти Дарцю, те ціпятко, якому сам час скрутити карк. Сила залишила його, пішла у землю, поки він лежав на цьому холодному бетоні, вмерзаючи у нього, розливаючи по його сірій поверхні власну кров. Його власну кров, чорт забирай!

Він рушив усередину коледжу. Було вже пізно, перша ночі, не раніше; усі повтікали, дізнавшись про карантин, тож ніхто не заважатиме. Гріш тому ціна, хто не може завершити почате.

7.

коледж

Десь о пів на другу ночі – Дарця все ще лежала коло Юрка, притулившись губами до його щоки; Корій саме сповзав (нормально йти не виходило) по сходах у підвал – на підлогу душевих посипалась штукатурка, а за нею рухнуло і весеньке ліве крило коледжу, заминаючи під собою дівчачий гуртожиток, ховаючи своїх сумнівних мешканців під холодним каменем.

1.

Дарця розплющила очі, але замість понурих склепінь підвальної стелі вона побачила небо. Синє, все у перистих хмаринках, глибоке небо кольору затертого джинсу. Як її штани. Сонця не було, але можна не сумніватися, що воно сховалося за пеленою хмар.

Дарця півелася з піску й обтрусилася. Вона стояла посеред пустелі.

Дарця озирнулася: навколо, наскільки сягав її розпечений сльозами погляд, була ідеально рівна поверхня, устелена піском. Пісок та небо на горизонті були сплавлені у гаряче мерехтливе марево. На межі видимості темніло щось незрозуміле.

Дарця обтрусилася зі штанів та тоненького в'язаного светрика дрібки кварцу і сланцю (вона була босою) і рушила по приємному для ніг піску до темноти на горизонті.

\*\*\*

Припарювало. Повітря було тут застоюним і нерухомим, як у великому замкнутому ангарі. Як перед грозою. Вона наблизилася до темної цятки достатньо близько, аби розгледіти її.

На сірому піску стояла канапа з вишукано гнутими дерев'яними ніжками і рамою, оббита кривавим оксамитом. На канапі у вільній, невимушеній позі сидів, заклавши ногу за ногу, дивний пан, зодягнутий у легкий чорний костюм-трійку: чорні штани і вільна маринарка, чорна сорочка і чорна камізелька, і чорний крават на шиї. Пан мав довге, до плечей, чорне з сивиною волосся, витягнуте бліде лице, затулені чорними окулярами очі та рухливі, чорно-сиві брови, які часто вистрибували із затінку окулярів.

На колінах у добродія звично і зручно спочивала електрогітара. Від гітари, наскільки вона бачила, не тягнулося жодного дроту.

Добродій у чорному скривив губи в легкому вишкірі й пробігся пальцями-павуками по виблискуючих струнах.

Звук, здавалося, затопив цілу пустелю, такий чистий, прозорий і кристалічно-рідкий, наче йшов із космосу.

Від несподіванки Дарця втягнула голову в плечі. На своє безмежне здивування, вона розпізнала риф із "Кулемета" Джиммі Гендрікса.

Нарешті Дарця стала обличчям до обличчя з добродієм у чорному.

Той посміхнувся щиріше і кинув:

– Нарешті.

(краплина води, що падає у воду)

– Де я? – тихо поцікавилася Дарця. Вона не раз чула цей голос, зовсім недавно він (чи, може, і не він) говорив у неї в голові.

Чорні брови виповзли з тіні окулярів у здивуванні. Усмішка.

– Де ти? – пауза. За нею: – А ти таки справді дивна. Дивна дівчинка, скажу тобі. Найдивніша зі всіх, хто сюди приходив. Особлива дівчинка. Якщо хочеш знати, особлива дівчинко, – у залі для транзитних гостей.



Дарця нахмурилась:

– А де Юрко Банзай?

Пауза.

– Де Банзай? Банзай там, де йому і слід бути. А що, сумуєш?

Дарця змовчала.

– А хто ти? Ти Волинкар?

Пауза. Пан із гітарою торкнув струн і взяв два-три акорди. Ті видалися знайомими теж: щось із "Led Zeppelin", а може – "Creedence Clearwater Revival".

– Один мій старий знайомий приходив сюди недавно... Він зве мене Сатиром. Розумієш? Я старий мудрий Сатир-Гітарист, і будь певна, що я не Волинкар. Проте... я, сказати б, максимально наблизений до нього. Я з його найближчого оточення. Щось на зразок родини.

Дарця знову нахмурилась, проте злегка кивнула.

– Той чоловік, Король-Ящірка, – класний хлопець... Як, зрештою, і Гендрикс. Той хлопець просив заспівати оду його члену.

Порив вітру.

Дарця розтерла гусячу шкіру на руках.

– О, здається, тобі вже скоро треба буде йти, – промовив Сатир, позираючи на гітару. Дарця глянула через плече і побачила позаду себе стовп, раніше його, здається, не було. До стовпа на чеснім слові кріпилася стара поіржавіла з країв дір'ява табличка:

У Т О П І Я

30 км

Дарця несподівано заскиглила:

– Я хочу назад! Поверни мене назад, добре?

– Ні, ти таки справді дивна. Але поскільки ти особлива – раз хочеш, можеш повертатись...

Але ти пошкодуєш, вір мені на слово.

– Ні-ні, я не пошкодую, все круто, правда, я не шкодуватиму! – запевнила Дарця добродія.

– Ну тоді йди.

ЙДИ!!!

\*\*\*

!!!!!!!!!!!!!!

вона зірвалася з лікарняного ліжка, та сильна рука повернула її на подушку. Білий колір, іскристий біль, просторий і нючий, наче зрідлий ультразвук, та запах лікарні. Дарця не могла сконцентрувати погляд. Двоїлося в очах. Біль і рухи, сковані гіпсом та бинтами.

– Тихо, тихо! Лежи! Ленка, вона прийшла до т'ям! Промедолу, два куби! Ну, Ленка! Рухайся!

Укол. Ватяна темрява

\*\*\*

!!!!!!!!!!!!!!

Дарця отямилась із жахливим розумінням того, що втратила руки назавжди. Під час операції ампутували обидві руки і ліву ступню, начисто розтовчену уламком бетонної панелі

\*\*\*

вона кричала до хрипоті. Медсестра Ленка впала в нерви і вгатила їй триста мілілітрів промедолу. Дарця відчула задуху, парноту та благословенну тишу транзитного залу. Тиск упав майже до нуля

\*\*\*

відчуття польоту

(слайд: струмок по кам'яному гірському руслі)

\*\*\*

лечу?

(весна)

\*\*\*

– Привіт.

Старий мудрий Сатир-Гітарист так само продовжував стискувати гітару, наче юну тендітну коханку.

Дарця дивилася на Сатира задумано і сумно. Кілька секунд пан у чорному мовчав.

– Ти хороша, ти це знаєш? Направду!

Дарця байдуже знизала плечима.

– А тепер іди. На тебе чекають.

Дарця вже розвернулася йти за дороговказом, але зупинилася й глянула на Гітариста востаннє.

– Дякую, – промовила вона.

Усмішка.

– Йди. Не затримуйся тут. І передавай привіт Банзаю – він мене повинен пам'ятати!

Дарця повернулася і пішла. Сатир знову взявся перебирати струни коханки, тепер уже

(слайд: табун коней)

"Дім сонця, що сходить". Сумно-легке і блюзове.

(слайд: краплина падає у воду)

Вона ішла у напрямку дороговказу,

У Т О П І Я

30 км

(аргумент переродження)

віддаляючись від канапи з Сатиром, канапи посеред

(слайд: туман над озером)

безмежного Ніде.

(ГосподийдудотебетвояДарцяБорхес)

(амінь)

серпень 2000-січень 2001